C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Groom, W\Groom, Winston - Forrest Gump.pdb

PDB Name: Groom, Winston - Forrest Gump
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Winston Groom:

FORREST GUMP

Jedno vám teda povim bejt idijot neni žádnej med. Lidi se vám akorát smějou a nemaj s váma trpělivost a chovaj se hnusně. Vono se toho namluví jak by na nás postižený měli bejt hodný jenomže povidali že mu hráli. Ale nestěžuju si poněvač si myslím že jsem si užil docela zajímavej život.
Idijot jsem vod narození. IQ mi zjistili pod sedumdesát takže na to mám i papíry. Teda já bysem typoval že jsem spíš imbecil nebo možná dokonce debil i když osobně se nejradějc považuju spíš za slabomyslnýho protože jak se řekne idijot lidi si většinou představěj nějakýho mongolojda. To jsou takový ty co maj voči až u sebe a vypadaj jak číňani takže furt slině a šahaj si na příro.
Pomalejší teda jsem to nepopírám ale jsem možná chytřejší než si lidi myslej protože mě souděj podle toho jak vypadám ale do hlavy mi neviděj. Pálí mi to docela dobře ale když se mám vyžvejknout slovem nebo písmem často nedokážu říct co vlastně chci. Hned vám dám příklad. Jdu takhle po ulici a vidím jak chlápek na zahradě sází keře a povidá hele Forreste nechceš si vydělat nějaký prachy a já že jo no tak mě nechal vozit hlínu. Bylo jí dobře dvanáct koleček a já se s ní v tom pařáku tahal až kdo ví kam a když jsem byl hotovej šáhne do kapsy a dává mi dolar. Kdybysem nebyl blbej tak hned řeknu co je to za žebráckou mzdu jenomže já vůl ten dolar vzal trapně zablekotal děkuju a šel. Cestou jsem ten papírek v dlani pořád skládal a zase rozbaloval a připadal si fakt jak idijot.
Už chápete co tím myslím Vo idijotech já totiž vím svoje. Jináč jsem možná úplně pitomej ale vo idijotech mně nemusí nikdo nic vykládat. Mám to načtený. Čet sem třeba toho Idijota Dostojevskýho a krále Leara a vo tom Benjiem jak napsal Faulkner i Boo Radleym z knížky Jako zabit ptáčka.
To byl fakt vážnej případ. Ale nejradějc mám Lennieho z tý hry O myších a lidech. Ty spisovatelé je dost vystihli, protože jejich idijoti jsou vždycky daleko chytřejší než druhý lidi. To podepisuju protože tohle vám řekne každej blb. Ha ha.
Když jsem se narodil dala mi máma jméno Forrest po tom Generálovi Nathanovi Bedfordovi Forrestovi co bojoval v občanský válce. Vždycky tvrdila že jsme s tou rodinou tak nějak vzdáleně spřízněný. A říkala že to byl hrdina akorát že pak po válce založil Ku Klux Klan vo kterým dokonce i naše babča prohlašovala že to je banda pěknejch ludráků. S tím bysem docela souhlasil protože ten jejich Velkej Šašek Počmáranej nebo jak si to říká co ten spolek tady u nás šéfuje má krám se zbraněma a jednou to mi bylo tak dvanáct jsem šel kolem a koukám že má ve výloze velkou katovou smyčku. Když viděl že se dívám tak si ji hodil na krk a zadrhnul jako kdyby byl voběšenej a jazyk mu visel že jsem se šíleně vyděsil a utek. Schoval jsem se na parkovišti za autama a tam zůstal dokud někdo nezavolal poldy co mě pak vodvezli domů. I když třeba Generál Forrest moh bejt jinak príma chlap založit Ku Klux Klan nebyl až tak genijální nápad to ví každej vůl ale každopádně takhle jsem přišel ke svýmu jménu.
Máma je fakt bezvadná ženská což vám řekne každej. Táta mi umřel hned co jsem se narodil takže ho ani neznám. Dělal v dokách na vykládce a jednou když jeřáb tahal z lodi United Fruit Company velkou síť plnou banánů něco jim ruplo a ty banány na tátu slítly a slisovaly ho na placku. Já slyšel jak si vo tom chlapi vykládali a prej to byla pěkná řacha ta půltuna banánů poněvač táta pod nima zůstal na maděru. Banány teda rád nemám akorát banánovej puding ten mi docela šmakuje.
Máma dostala vod Firmy malou penzi a začala brát podnájemníky takže jsme si nežili zase tak špatně.
Když jsem byl malej nechávala mě většinou doma aby mi vostatní děcka neubližovaly. A v létě když byl velkej pařák vždycky jsme se usadili v parádním pokoji se staženejma roletama aby tam bylo přítmí a krásnej chládek. Máma udělala džbán limonády a tak jsme tam sedávali a povidala mi jen tak vo ničem jako když si člověk vykládá se psem nebo kočkou ale mně se to hrozně líbilo protože mi bylo fajn a měl jsem pocit jako že mě ten její hlas tak nějak chrání.
Jako malinkýho mě pouštěla ven a moh jsem si hrát s děckama ale pak zjistila že se mi akorát posmívaj a jak jsme si jednou hráli na babu nějakej kluk mě přetáhnul klackem až mi na zadku naskočilo parádní jelito a máma mi s klukama zakázala kamarádit a tak jsem si začal hrát s holkama ale to bylo taky na nic protože všecky přede mnou akorát utíkaly
Máma myslela že kdybysem šel do školy jako všichni že se třeba zkusím dochodit, ale po čase jí řekli že tam nepatřím i když první třídu mě nechali dojít. Seděl jsem tam jak pecka a učitelka něco povidala ale já vůbec neposlouchal protože jsem koukal jak za oknem na velkým starým dubu před školou poskakujou ptáci a lozejí veverky a učitelka vždycky přišla a vynadala mi. Občas mě něco popadlo a já začal řvát a vyvádět ale to mě pak vyvlíkla na chodbu a musel jsem tam dřepět na takový lavičce. Vostatní děti si se mnou nikdy nehrály leda mě honily a pošťuchovaly abysem začal

vřískat a mohly se mi pošklebovat. Všecky až na Jenny Curranovou co jediná přede mnou neutíkala a někdy mi cestou ze školy dovolila abysem šel s ní.
Ale příští rok mě dali do jiný školy a ta byla fakt vzláštní protože to vypadalo jako kdyby tam schválně nahnali všelijaký divný děcka a byly tam prťata menší než já i kluci co jim bylo šestnáct i víc ale každej byl buď slabomyslnej nebo měl klepku a některý nezvládli ani jít sami na záchod.
Já z nich byl pravděpodobně nejlehčí případ.
Byl tam taky takovej tlustej pořízek asi čtrnáctiletej a ten měl nějakou nemoc že se vám najednou začal svijet jako kdyby seděl v elektrickým křesle a pustili proud. Vždycky když potřeboval na záchod tak mě Slečna Margaret jak nás učila poslala s ním aby to neudělal vedle ale já ho nikdy nedokázal zarazit a tak jsem se akorát zamknul na některým hajzlíku abysem počkal až se vyřádí a doved ho zase zpátky.
Chodil jsem do tý školy asi pět nebo šest roků a můžu říct že zas tak úplně špatný to tam nebylo protože jsme směli malovat jen tak prstem a taky jsme vyráběli všelijaký blbosti ale většinou s náma akorát cvičili jak si zavazovat kaničky a nepobryndat se při jídle a abysme někdo nedělal bugr a neřvali jak pavijáni nebo neházeli hovnama. Normální věci jako ve škole jsme se tam neučili jenom jak se chovat na ulici a rozdil mezi panáčkem a panenkou když chcem na záchod. Vono nic jinýho taky nemělo smysl když tam bylo tolika těžkejch případů ale já myslím že nás tam drželi hlavně proto abysme byli hezky uklizený poněvač kdo by byl rád kdyby se všecky ty vypatlanci motali po ulicích no to přece pochopí i debil.
Když mi ale bylo třináct všecko se změnilo. Nejdřív jsem začal strašně růst a vytáhnul jsem se za půlroku vo patnáct čísel takže máma mi věčně musela popouštět kalhoty. Navíc jsem najednou začal bejt větší tak nějak celkově všude a v šestnácti jsem už měřil sto pětadevadesát a vážil sto deset.
Vím to náhodou úplně přesně protože jsem musel na prohlídku a Doktor řikal že to nechápe.
A v tý době došlo v mým životě k vobratu. Jednou takhle jdu domů z pomocný školy a v tom u chodníku zarazí auto a nějakej chlápek mě zavolal že prej jak se jmenuju. Tak jsem mu to řek a von kam chodím do školy že mě ještě nikdy neviděl. Řek jsem že do vzláštní a von chtěl vědět jestli jsem někdy hrál fodbal a já jen zavrtěl hlavou že ne. Moh jsem mu sice povědět že jsem na kluky akorát koukal protože mě nikdy nenechali hrát s nima ale jak jsem se už zmínil já na dlouhý vybavování moc nejsem. To se stalo asi čtrnáct dní po začátku novýho školního roku.
No a za pár dní nato si pro mě přišli do mojí vzláštní školy a vodvezli mě. Vzali se mnou do auta i mámu a dřepěl tam ten chlápek a dva další co vypadali jak bouchači asi proto kdybysem začal nějak blbnout. Vyndali všecky věci co jsem měl v lavici nasypali to do pytlíku jak člověk dostane v sámošce a prej ať se hezky rozloučím se Slečnou Margaret jenomže vona se vám najednou rozbrečí a začne mě vobjímat. Nakonec jsem eště řek ahoj spolužákům. Všichni slintali a házeli klepku nebo mlátili pěstma do lavic no a pak jsem šel.
Máma seděla vpředu s tím chlápkem ale já vzadu mezi těma vazounama až jsem si připadal jak v nějakým starým filmu když poldové vezou zločince na stanici akorát že jsme nejeli na stanici ale do jedný nový střední školy jak u nás postavili. Tam mě dovedli k Řiditeli a šli jsme s mámou a tím chlápkem k němu do kanceláře ale bouchači museli počkat na chodbě.
Řiditel byl starej šedovlasej pán s pokecanou kravatou a kalhoty na něm plandaly jako kdyby taky chodil do pomocný Řek ať se posadíme a dřepnul si taky a začal mi něco vykládat a přitom se mě furt na něco ptal tak jsem mu na všecko kejval ale vo co jim šlo hlavně bylo že chtěli abysem hrál fodbal.
Jenomže to jsem si dokázal sesumírovat i sám.
Ukázalo se že ten s tím autem je Trenér školního mužstva. Do třídy mě neposlali ale Trenér Fellers mě vzal do šaten a jeden z těch jeho maníků co mu pomáhali mi dal dohromady dres i chrániče a dostal jsem taky fakt přesnou helmu z umělý hmoty co měla vepředu takovou mřížku aby mi nevyrazili zuby.
Akorát boty na mě neměli takže jsem musel bejt normálně v teniskách než mi nějaký seženou.
Trenér Fellers mě do toho dresu spolu s bouchačema nasoukal a pak jsem ho musel zase svlíknout a znova navlíknout a svlíknout a musel jsem to dobře dvacetkrát vopakovat dokud jsem se to nenaučil.
Největší problém mi dělal ten sus penzor protože jsem pořád nechápal na co bysem ho měl nosit. Tak mi to vysvětlili a jeden z těch hromotluků řek tomu druhýmu že jsem mentál nebo něco na ten způsob protože si asi myslel že mu nerozumím jenomže já to chápal moc dobře poněvač na takový věci já slyším.
Teda ne že bysem si z toho něco dělal protože mně už nadávali daleko hůř ale stejně jsem si to pamatoval.
Za chvíli se do šaten nahrnula banda kluků a začala se převlíkat do dresů a všichni jsme šli ven kde nás Trenér svolal dohromady a stoupnul si se mnou před kluky a řek kdo jsem. Namluvil toho spoustu ale já stejně nedával pozor protože jsem měl dost nahnáno poněvač jsem ještě nikdy takhle nestál před tolika cizejma lidma ale pak některý přišli a podali mi ruku jako že mě teda vítaj a tak. Trenér zapískal a já se tak lek že mě málem klepla pepka ale každej začal poskakovat a rozcvičovat se.
No abysem to zkrátil prostě takhle se ze mě stal fodbalista.
Trenér Fellers a jeden borec se mi věnovali vzlášť páč jsem eště nikdy nehrál. Cvičilo se třeba něco co se jmenovalo bloky a pořád mi to vysvětlovali ale jak se to pak začalo dělat dovopravdy tak všichni byli namíchnutý poněvač já si nepamatoval co po mně chtěli.
Pak začali zkoušet něco jinýho a říkali tomu obrana takže přede mě postavili tři kluky mezi který jsem měl vlítnout a jít po tom co měl míč. To první bylo docela snadný protože mi stačilo ty kluky rozhrnout a vodstrčit ale jak strhávám k zemi toho s merunou se jim moc nelíbilo takže mě poslali ať si to aspoň patnáckrát vyzkouším na jednom dubu abysem se do toho vpravil. Za nějakou chvíli když měli pocit že jsem se to už naučil mě zas dali do kupy s obráncema a tím co měl míč ale strašně se naštvali že když jsem ty tři smet z cesty neskočil jsem po něm dost tvrdě. To vodpoledne jsem schytal spoustu nadávek a jak jsme skončili šel jsem za Trenérem že jsem na toho s balónem nechtěl bejt jako ras

protože jsem se bál abysem mu něco neudělal ale von řek že by se mu nic nestalo poněvač má pod dresem chrániče.
Ale jestli chcete co vědět já ani tak neměl vítr že ho pochroumám jako spíš že se rozčilí a všichni mě začnou honit když se k nim takhle budu chovat. Teda musím říct že mi chvíli trvalo než jsem to všecko pochopil.
Začal jsem tam taky chodit na normální vyučování. Ve vzláštní škole jsme v podstatě ani neměli moc co na práci ale tady to brali daleko vážnějc. Na konec to vykoumali tak že jsem měl každej den tři třídnický hodiny kde jsem akorát dřepěl a moh si dělat co chtěl a pak tři hodiny kde mě jedna učitelka učila číst. Jenom mě. Byla hrozně milá a hezká až mě kolikrát napadaly všelijaký myšlenky a jmenovala se Slečna Hendersonová.
Teda nejradějc jsem měl hodinu co byl voběd ale tomu se vlastně nedá říkat vyučování. Když jsem chodil do pomocný dávala mi máma sebou vždycky sentvič a sušenky a nějaký ovoce i když banány teda ne. Ale v tý nový škole měli normální jídelnu kde si člověk moh vybrat z různejch jídel až jsem se kolikrát nemoh rozhodnout. Někdo to ale musel Trenérovi říct protože asi tak po tejdnu za mnou přišel ať klidně sbaštím kolik chci že prej už to zařídili. To jsem teda čuměl!
Ale ve fodbale jsem Trenérovi velkou radost nedělal. Zdálo se mi že je dost naštvanej protože na nás na všechny hrozně křičel a na mě taky. Snažil se nějak vykoumat jak bysem moh zůstat na fleku a bránit když ten s merunou šel rovnou středem. Jak jsem hrál v útoku tím taky nebyl nadšenej a řeknu vám že jsem se u toho dubu namořil až až. Já se prostě nějak nedokázal přinutit srazit toho s mičudou k zemi jak po mně chtěli. Nevím proč ale nešlo mi to.
Apak se to jednoho dne změnilo. Nabral jsem si v jídelně voběd a šel se posadit vedle Jenny Curranový.
Vždycky jsem akorát mlčel jenomže Jenny byla jedinej člověk co jsem ve škole aspoň trochu znal a tak jsem vedle ní sedával moc rád. Většinou si mě vůbec nevšímala a bavila se s jinejma. Ze za čátku jsem jed s ostatníma klukama z mančaftu jenomže dělali jako kdybysem byl neviditelnej nebo co kdežto Jenny mě aspoň brala na vědomí. Ale za čas jsem si všimnul že s ní často sedává eště jeden kluk a ten si ze mě vždycky dělal šoufky a říkal věci jako no jak ti dupou králíci ajnštajne a tak.
Takhle to šlo asi tejden ale já pořád mlčel až jsem jednou řek že nejsem žádnej ajnštajn a von se na mě akorát podíval a začal se chechtat. Jenny Curranová mu říkala ať toho nechá ale von mi do klína vylil krabičku mlíka takže jsem utek Za pár dní za mnou na chodbě přišel a povidá že mě dostane.
Celej den jsem se strašně bál a když jsem vodpoledne šel do tělocvičny stál tam i s partou dalších.
Chtěl jsem se mu vyhnout ale von se hnal ke mně začal mi strkat do ramene a říkat všelijaký věci jako že jsem prej pako a podobně a na konec mě praštil do břicha. Ani to tak moc nebolelo ale já se stejně rozbrečel a votočil se a zdrhám pryč a pak slyším jak se všichni pustili za mnou. Tak jsem to vzal přes hřiště co nejrychlejc k tělocvičně a přitom vidím Trenéra jak sedí na tribuně a dívá se na mě. Ten kluk co mě honil se zastavil a šel pryč a Trenér se akorát tak nějak vzláštně zatvářil a ať prej se utíkám okamžitě převlíct a za chvíli přišel do šatny s kouskem papíru na kterým měl namalovaný rozehrávky. Byly celkem tři a nařídil mi ať" se je naučím nazpaměť jak nejlíp dovedu.
Když jsme se pak rozdělili na dvě družstva a začali hrát tak zadák najednou přihraje na mě a já měl makat co nejrychlejc po pravým křídle k brance. Všichni mě začali honit jak zajíce takže jsem letěl co to dalo ale zastavili mě teprv když se jich na mě sesypalo šest nebo sedum a strhli mě k zemi. Koukám že Trenér je šťastnej jak blecha protože poskakuje a huláká a plácá všechny po zádech.
Sice nás už kolikrát nechal závodit v běhu aby viděl jak jsme rychlý ale já si myslím že teď to bylo tím jak mě honili. To přece dá rozum i blbýmu.
Každopádně vod tý doby jsem začal bejt trošku oblíbenější a kluci z mužstva se ke mně chovali líp.
Pak jsme hráli první zápas a já měl hroznej vítr jenomže kluci mi poslali pas a já párkrát dones míč až do branky a vod tý doby na mě byl každej jako mílijus.
Na tý střední škole můj život vzal fakt velkej vobrat. Utíkat s balónem se mi dokonce začalo líbit akorát že většinou jsem soupeře vobíhal po křídlech protože jsem se pořád nějak nedokázal přinutit kosit hráče jak to člověk musí dělat když jde středem. Jeden z těch maníků prohlásil že jsem největší beran ze všech záložníků v celý středoškolský lize ale asi to nemyslel jako kompliment.
Ale Slečna Hendersonová se mnou dělala slušný pokroky ve čtení. Dala mi domů Toma Sawyera a eště dvě další knížky co si sice nepamatuju ale všecko jsem to přečet jenomže když mě pak z nich zkoušela dost jsem pohořel. Ale ty knížky se mi fakt líbily.
Za nějakej čas jsem zase začal v jídelně sedávat vedle Jenny Curranový a dlouho bylo všecko v pořádku až jednou na jaře když jsem šel ze školy vobjevil se z ničeho nic ten kluk co mě honil a v ruce měl klacek a nadával mi debile a gumo a podobně.
Banda jinejch děcek vočumovala pak přišla i Jenny Currranová a já už byl připravenej vzít nohy na ramena ale na konec jsem to neudělal. Ani nevím proč. Kluk mě klackem šťouchnul do břicha a já si najednou řek že už toho bylo dost tak jsem ho popad za loket a druhou jsem mu vyšil jednu na spánek a tím to skončilo. Vlastně ne úplně.
Jeho rodiče večer zavolali mámě že jestli se jejich syna eště jednou dotknu tak zařiďej abych šel do ústavu. Všecko jsem mámě vysvětlil a vona řekla že to chápe ale stejně jsem viděl že má strach.
Řikala že když jsem tak velkej tak si musím dávat pozor protože bysem moh někomu ublížit. A já kejval a slíbil že teda nikomu ubližovat nebudu. Když už jsem pak ležel v posteli tak jsem slyšel jak máma ve svým pokoji potichu brečí.
Ale že jsem toho kluka praštil mě jako fodbalistu úplně změnilo. Druhej den jsem řek Trenérovi ať mě teda nechá jít středem a von že prej dobře tak jsem tam vlítnul a tři nebo čtyři obránce srazil a vostatní měli co dělat aby mě dohonili.
Ten rok mě pak nominovali do celostátního výběru. Skoro jsem tomu nemoh uvěřit a máma mi k narozeninám dala dva páry ponožek s novou košilí. Taky mi na to slavnostní předávání cen koupila z úspor novej voblek. Bylo to vůbec první kvádro co jsem v životě měl. Máma mi eště uvázala kravatu a já jel.

Slavnostni vyhlášeni celostátniho výběru pořádali v jednom malým městečku jménem Flomaton vo kterým Trenér řek že je to takovej zapadákov že tam na nádraží ani nepotřebujou výhybku. Ale my tam frčeli autobusem spolu s dalšíma pěti nebo šesti klukama z vokolí co se taky dostali do výběru. Cesta trvala několik hodin a já v autobuse potřeboval na záchod protože jsem si před odjezdem dal dvě limonády takže když jsme dojeli do Flomatonu už se mi dost chtělo čůrat. Oslava se pořádala v Aule místní střední školy a jak jsme tam přišli vydal jsem se s několika vostatníma klukama hledat hajzlíky ale zjistil jsem že mám v zipu přiskřípnutej podolek košile a poklopec nejde vodevřít. Chvilku jsem s ním zápolil a pak jeden hodnej kluk z jiný školy došel pro Trenéra a ten i s bouchačema přišel a pokoušeli se mě rozepnout až jeden povidá že jestli ten zip neroztrhnem silou tak ho nikdy nevyndám ale Trenér dal jenom ruce v bok a prohlásil to si jako mysliš že kluka pošlu před lidi s vodevřeným poklopcem aby mu všechno viselo ven no co by tomu asi řekli a votočil se ke mně a povidá koukej Forreste halt to budeš muset vydržet dokud nebude po všem a my už tě pak z toho nějak dostanem rozumisl Já kejvnul protože co jsem taky moh dělat ale napadlo mě že to teda bude dlouhej večer.
Když jsme vlezli do sálu seděl tam snad milijón lidí a všichni se usmívali a tleskali. Posadili nás k dlouhýmu stolu na pódijum .a já zjistil že s tím dlouhým večerem jsem měl asi pravdu prótože každej kdo tam byl měl nějakou řeč dokonce snad i vrchní a údržbář. Přál jsem si aby tam máma byla taky protože by mi určitě pomohla jenomže ležela doma s chřipkou. Konečně došlo na rozdávání cen co nám dali a byly to takový malý zlatý míče a když nás volali jménem měl každej jít k mikrofonu a říct že děkuje ale nařídili nám že jestli budeme chtít něco dodat ať to vemem zkrátka abysme tam nečučeli do , konce století.
Když už cenu dostali a poděkovali skoro všichni přišla řada taky na mě. Někdo oznámil do mikrofonu Forrest Gump což je teda moje celý jméno jestli jsem se eště nezmínil a tak jsem vstal a šel taky.
Sehnul jsem se k mikrofonu a povidám děkuju a všichni začali plácat a hulákat a vstávat ze sedadel.
Zřejmě jim někdo řek že jsem idijot tak se každej snažil bejt milej což mě dost překvapilo protože na nic takovýho jsem nebyl zvyklej a nevěděl jsem co dělat tak jsem tam jen stál jak ÝY A když se konečně všichni zas uklidnili ten chlap se naklonil a povidá do mikrofonu jestli nechci ještě něco dodat a tak jsem řek potřebuju si ulevit.
V obecenstvu bylo chvíli ticho a pak se všichni začali po sobě divně koukat a něco si šeptali až Trenér honem přišel a vzal mě za pazouru a vodved mě na místo.
Celej zbytek večera se na mě mračil a když bylo po všem vyvedli mě s bouchačema na záchod kde mi rozervali poklopec a já močil jak alík.
Gumpe řek Trenér když jsem skončil ty seš teda vážně co na srdci to na jazyku.
Další rok proběhnul celkem klidně akorát že v novinách napsali že do celostátního fodbalovýho výběru se dostal i idijot a mně začaly vodevšad chodit dopisy. Máma to všecko sbírala a udělala mi z nich takovej památník. A z New Yorku mi dokonce přišel balíček ve kterým byl bejzbólovej míček co se s ním hrajou oficijální mistrovství podepsanej celým mančaftem New York Yankees. To byla fakt paráda.
Hrozně jsem si ho považoval ale jednou když jsem si házel na dvorku příběh velkej pes kterej ho z voleje chytnul a sežral mi ho. Ale takový věci se mi dějou furt.
Pak si mě jednou Trenér zavolal a vodved mě k Řiditeli. Byl tam nějakej chlap prej z Univerzity co mi potřás rukou a chtěl vědět jestli jsem někdy nepřemejšlel že bych hrál za nějakou vysokou školu. A že mě sledujou už dlouho. Zavrtěl jsem hlavou protože něco takovýho mě v životě nenapadlo.
Přišlo mi že všichni z něj maj strach protože mu furt poklonkovali a lichotili a řikali mu Pane Bryante ale von povidal ať mu klidně řikám Medvěd což mi teda připadlo dost vzláštní jméno i když medvědovi se tak trochu fakt podobal. Trenér ho upozorňoval že nejsem žádnej blůma ale Medvěd řek že tohle platí vo spoustě jejich hráčů taky a že s učením mi pomůžou.
Za tejden mi pak dali nějakej test kde se to hemžilo všelijakejma divnejma otázkama na který jsem neznal vodpověď takže mě to brzo začalo nudit a na zbytek jsem se vykašlal.
Za dva dny pak přijel Medvěd znova a Trenér mě zas zaved k řiditeli. Medvěd vypadal tak trochu nesvůj ale furt byl na mě milej akorát se zeptal jestli jsem si na tom testu dal vopravdu záležet. Tak jsem kejvnul a řiditel vobrátil voči ke stropu a Medvěd povidá to je ale nemilé protože podle výsledků je ten chlapec úplný idiot.
Řiditel začal taky kejvat a Trenér vrazil ruce do kapes a tvářil se kysele. Vypadalo to že na vysokou školu a její fodbalový mančaft si budu muset nechat zajít chuť Že jsem tak blbej že ani nemůžu hrát v univerzitním fodbalovým mužstvu ale vůbec nevadilo Armádě.
Byl jsem v posledním ročníku střední školy a na jaře jsme maturovali. Mě taky nechali sedět na pódijum a dokonce mi pučili ten černej hábit a když vostatním rozdali vysvědčení řiditel oznámil že já dostanu vzláštní diplom. Tak jsem se zved a šel taky k mikrofonu a voba bouchači vstali a šli se mnou asi abysem tam nekvák něco podobnýho jako na tom slavnostním vyhlašování celostátního výběru. Máma seděla hned v první řadě a celou dobu furt bulila a spínala ruce a já měl takovej krásnej pocit jako že jsem fakt něco dokázal.
Ale když jsme dorazili domů tak mi došlo proč tam vlastně tak brečela a lomila rukama protože mi od vojáků přišel papír že prej se mám hlásit u nějaký komise jako vodovodní nebo co. Vůbec jsem nechápal proč ale máma jo protože to se stalo v roce 1968 a tenkrát to bylo hustý.
Máma mi pro tu komisi dala dopis od Řiditele školy akorát že já ho nějak cestou potratil. Ta komise byla pěkná pakárna. Lítal tam jeden barevnej hromotluk celej v zeleným a furt na každýho jen řval a posilal nás do skupin. Třeba jsme tam stáli a von přišel a zařval tak poslouchejte jedna polovina si stoupne támhle druhá támhle a ta třetí zůstane kde je! Načež každej se akorát motal a vypadal úplně tumpachovej takže i mně bylo jasný že ten chlap je guma.
Pak mě zavolali do nějaký místnosti kde nás postavili do řady a nařídili af se svlíknem. Já se dost styděl ale když všichni poslechli tak jsem se svlíknul taky.
Různě nás prohlíželi a zkoumali nám voči a nos i zuby a uši a dokonce i privátní partije. Pak mi dokonce řekli ať se

vohnu a když jsem to udělal někdo mi vrazil prst do řitě.
No to se ale se zlou potázal!
Já vylítnul a popad toho hajzla pod krkem a hned mu jednu natáh. Pak nastala velká mela a sesypala se jich na mě celá hromada. Jenomže já měl takový situace přece nacvičený tak jsem je setřás a chyťte si mě. Když jsem to pak doma mámě vykládal byla z toho nejdřív celá špatná ale pak povidá žádný strachy Forreste však vono to na konec dobře dopadne ; uvidíš.
Jenomže neměla pravdu. Za tejden u baráku zarazil mikrobus ze kterýho vylezla hromada chlápků v zeleným co měli na hlavě takový černý lesklý helmy a hned juky juk a kde prej jsem. Já se jim skoval v zadní cimře ale máma mi přišla říct že pro mě posilaj auto co mě vodveze zas na tu komisi. Celou cestu ze mě nespustili voči jako kdybysem byl manijak nebo co.
Řekli ať jdu do jedněch dveří do takový veliký kanceláře kde seděl ňákej děda v napucovaný uniformě a ten po mně taky furt házel vočima. Vtlačili mě do židle a dali mi test kterej byl sice lehčí než ten na vysokou školu ale sranda to taky nebyla.
Když jsem skončil tak mě vodvedli zas jinam kde u dlouhýho stolu sedělo pět nebo šest chlápků co mi začali dávat všelijaký votázky a přitom si pořád dokola posilali ten test co jsem jim udělal.
Na konec si dlouho šuškali a pak se jeden z nich podepsal na takovej papír a podal mi ho. Když si ho máma doma přečetla hned si začala skoro škubat vlasy brečela a děkovala Pánu Bohu protože na něm bylo napsáno že mi dali Dočasný Odklad na hlavu.
Vtom tejdnu se přihodilo eště něco co pak můj život dost ovlivnilo. Měli jsme na bytě jednu ženskou co pracovala na centrále jako telefonistka a jmenovala se Slečna Frenchová. Byla hrozně milá a fajn ale moc se s náma nebavila jenom jednou večer když bylo strašný vedro a přišla bouřka a já šel kolem jejího pokoje tak vystrčila hlavu ze dveří a prej Forreste mám moc dobrou bombonijéru nechceš si vzít?
Tak jsem řek jo a vona mě vzala do pokoje kde na prádelníku stála krabice s bombónama a jeden mi dala a pak se zeptala jestli mám eště chuť a ukázala ať si sednu na postel. Musel jsem jich sníst aspoň deset nebo patnáct protože venku se blejskalo a hřmělo a záclony lítaly a pak do mě Slečna Fren- chová strčila abysem si jako lehnul a začala mě tak nějak- vzláštně hladit. Jen hezky zavři oči říkala a uvidíš, že se ti to jednou bude moc líbit. Já poslech a než jsem se nadál začala se mnou celá vyvádět věci jaký jsem nikdy předtím nezažil akorát jsem ně-kdý tak viděl něco protože jsem musel mít voči zavřený a taky že mámamámě by mě zabila ale věřte mi že vod tý doby jsem se na svět díval docela jinak.Potíž byla v tom že Slečna Frenchová byla sice milá a hodná ale to co se mnou tenkrát večer prováděla bysem si radši nechal dělat vod Jenny Curranový. Jenomže na něco takovýho jsem nemoh ani pomyslet protože jsem jakej jsem takže copak jsemprej moh s nějakou holkou chodit? A vo tom dalším ani nemluvím. že Ale na základě tý zkušenosti jsem sebral vodvahu a zeptal se mámy aby mi poradila jak to s Jenny udělat i když o tom co se mnou dělala slečna Frenchová jsem samozřejmě mlčel. Máma řekla že to zařídí a zavolala mámě Jenny Curranový a všecko jíkde vysvětlila takže světe div se kdopak se to druhej den večer u nás nevobjeví jako Jenny osobně!sice Byla celá nastrojená poněvač měla bílý šaty a ve vlasech ňákou růžovou kytku a vypadala jako vobrázek. Máma ji po-zvala do parádního pokoje dala jí zmrzlinu a zavolala ať pře-stanu vysedávat u sebe a jdu taky dolů protože já utek sotva jsem Jenny zahlídnul u vrátek.
Než bysem vystrčil hlavu ze svýho pokoje to už bysem byl radši kdyby mě honilo třeba tisíc lidí ale máma přišla a vodvedla mě za ruku dolů a dostal jsem taky zmrzlinu takže to nebylo tak hrozný.
Máma řekla že můžem jít do kina a dala Jenny tři dolary. Cestou to bylo moc fajn poněvač Jenny se smála a vykládala a já jen kejval a culil se jak idijot ale ke kinu to bylo jen pár bloků. Jenny nám koupila lístky a šli jsme si sednout.
Zeptala se jestli já, chci praženou kukuřici a když se s ní vrátila začal film. Bylo to vo jednom chlápkovi a ženský co se jmenovali Bonnie a Clyde a vykrádali banky ale i vo jinejch zajímavejch lidech a hodně se tam zabíjelo a střílelo a tak.
Připadalo mi srandovní proč se akorát furt jen střílej a vražděj takže jsemu se dost řehtal a Jenny Curranová se vždycky na sedadle tak nějak celá přikrčila. Než vodehráli film do půlky byla už sko-ro u podlahy. Když jsem si toho konečně všimnul napadlo mě jestli třeba nespadla a tak jsem se sehnul a popad ji za rameno že jí pomůžu zvednout.
Jenomže jsem zaslech jako když se něco páře a když jsem se podíval koukám že Jenny má vepředu šaty roztržený a je jí všecko vidět. Tak jsem jí chtěl druhou rukou trochu zakrejt ale vona začala křičet a mrskat sebou jak ryba na suchu a já ji držel aby znova neupadla nebo aby se jí ty šaty nerozevřely eště víc protože všichni na nás čuměli a chtěli vědět co se děje. Pak uličkou přilítnul nějakej maník a posvítil si na nás silnou baterkou ale protože Jenny byla skoro nahatá tak začala řvát a utekla.
Anež jsem se vzpamatoval přišli dva chlápci ať prej s nima jdu do kanceláře a za pár minut se vobjevili čtyři policajti že prej musím s nima a strčili mě do auta. Dva seděli vepředu a dva vzadu se mnou jako tenkrát Trenérovi bouchači jenomže teďka jsme fakt jeli na stanici. Tam mě vzali do takový místnosti mačkali mi prsty na polštářek vod ingoustu a fotografovali mě a pak mě šoupli za mříže.
Bylo mi hrozně protože jsem si pořád musel dělat starost co je s Jenny ale pak přišla máma a utírala si oči kapesníkem a spínala ruce takže mi bylo jasný že jsem v pěkným průšvihu.
Opár dní pozdějc jsme šli na takový stání k Soudu. Máma mě navlíkla do kvádra a byl tam moc fajn pán s knírkem a velkou aktovkou kterej pořád něco vykládal Soudci a potom se vybavoval s mámou i s jinejma lidma a na konec přišla řada na mě.
Pán s knírkem mě vzal za loket a já vstal a Soudce se mě začal vyptávat jak to všecko bylo jenomže já nevěděl co mám povidat a proto jsem jenom krčil ramenama a pak se mě zeptal jestli chci eště něco říct tak jsem vodpověděl že si potřebuju ulevit poněvač jsme na tom stání seděli málem celý dopoledne a já myslel že snad prasknu. Soudce se naklonil přes ten svůj velikej starodávnej stůl a vejral na mě jako kdybysem byl mafián nebo co ale ten s knírkem

vyskočil a začal něco repetit načež Soudce mu řek ať mě vodvede na záchod a tak jsme šli. Ve dveřích jsem se ohlídnul a koukám že chudák máma se drží za hlavu a už zase si votírá voči.
Když jsme se zas vrátili Soudce se poškrábal na bradě a řek že je to strašně vzláštní případ ale že si myslí že bysem měl jít do Armády nebo tak protože by mi to mohlo pomoct abysem se dal do pořádku. A máma mu vysvětlila že do Armády mě nechtěj protože jsem idijot a že ráno mi přišel dopis z Univerzity že když za ně budu hrát fodbal můžu mít univerzitní vzdělání úplně zadarmo.
A Soudce prohlásil že to se mu zdá taky dost vzláštní ale nic nenamítá hlavně když prej zmizím z města.
Tak mi druhej den máma sbalila věci a pak mě vodvedla do města a posadila na autobus. Koukal jsem z vokýnka jak zase brečí a utírá si voči. Bylo to pořád na jedno brdo tak že si to pamatuju dodneška.
Pak řidič nastartoval a frčeli jsme.

Když jsem přijel na Univerzitu tak jsem šel do tělocvičny kde jsme seděli v podvlíkačkách a tričku a přišel Trenér Bryant a měl k nám projev. Mluvil podobně jako Trenér Fellers akorát že i takovej prosťáček jako já hned poznal že to myslí smrtelně vážně. Byl stručnej a na konec řek že kdo bude poslední v autobusu co nás měl vodvízt na hřiště toho osobně dokope na tréning pěšky. Fakticky nekecám.
A protože nikdo nepochyboval že to udělá byli jsme v autobusu na to tata. To bylo v srpnu kdy je v Alabamě eště větší hic než kde jinde takže kdybyste si na helmu rozklepli vajíčko máte ho za deset vteřin usmažený. Jenomže to by si nikdo stejně nelajsnul aby Trenéra Bryanta náhodou nenamích. Nic takovýho nikdo nechtěl poněvač jsme měli už tak dost nesnesitelnej život.
Trenér Bryant mi přidělil párek svejch svaloušů aby mi ukázali co a jak takže mě vodvedli kde jsem měl bydlet do jedný hezký cihlový budovy v kempusu co jí všichni říkali Zvěřinec. Dovezli mě tam autem a pak šli se mnou nahoru a ukázali mi pokoj. Zvenčí barák vypadal docela dobře ale uvnitř to byla úplná hrůza. Nejdřív mi připadalo že tam už dlouho nikdo nebydlel co tam bylo svinstva a bordelu. Většina dveří visela vyvrácená z pantů a skoro všecky vokna vysypaný.
Vcimrách se na postelích váleli skoro nahatý kluci protože bylo asi čtyřicet ve stínu a všude se to hemžilo mouchama i jinou havětí. V hale ležela hromada novin a já už se bál že budu muset všecky číst když chodím na Univerzitu ale brzo jsem zjistil že jsou tam na podlahu aby si člověk neumazal nohy od toho svinčíku a sajrajtu.
Svaloušové mě vzali na pokoj že prej tam snad bude můj spolubydlící jménem Curtis i když příjmení jsem zapomněl jenomže tam nebyl a tak mi vybalili a ukázali záchod kde to vypadalo hůř než na hajzlíku u nejposlednější venkovský benzínový pumpy a že půjdou. Před odchodem jeden řek že s Curtisem bysme si měli rozumět protože jeden i druhej jsme blbý jak tágo a já po něm loupnul vočima protože těch slabomyslnejch řečí jsem už měl akorát dost jenomže von mi nařídil ať sebou třísknu na podlahu a koukám udělat padesát kliků. Tak jsem vod tý doby poslouchal.
Zakryl jsem všechen ten binec na posteli novinama a drobátko si zdřímnul. Zdálo se mi že sedím doma v parádním pokoji s mámou jako dřív když byl hic a vona mi udělala džbán limonády a celý hodiny mi vyprávěla ale pak se najednou dveře s rachotem rozlítly že mě málem klepla pepka jak jsem se lek. Ve dveřích stál kluk a tvářil se příšerně načuřeně. Voči měl vypoulený jak moucha všecky přední zuby uhnilý nos jak dýni a vlasy mu stály na hlavě jako kdyby strčil pinďoura do elektrický zásuvky.
Řek jsem si že to bude nejspíš Curtis.
Vešel jako kdyby se bál že po něm někdo skočí protože se nejdřív rozhlídnul a teprv pak překročil dveře který zrovna vyvrátil. Velkej moc nebyl zato hranatej jak almara. Hned se mě zeptal vodkaváď sem a když jsem řek že z Mobile prohlásil že to je prdel světa jak cumel ale von že je z Oppu kde se dělá buráková pomazánka a jestli ji prej nemám rád hned jednu votevře a nacpe mi ji do řiti.
Víc jsme toho za těch prvních pár dní spolu nenamluvili.
Vodpoledne při tréningu mohlo bejt tak deset tisíc ve stínu ale poskokové Trenéra Bryanta nás pěkně brali u huby a jen na nás řvali a honili jak čokly: Jazyk jsem měl vyplazenej až na vestu ale snažil jsem se ze všech sil. Nakonec nás rozdělili a mě šoupli do obrany že budem cvičit rozehrávky.
Než jsem přijel na Univerzitu poslali mi balík s nákresama asi milijónu různejch rozehrávek tak jsem se Trenéra Fellerse ptal co s nima jako mám dělat a von jen smutně pokejval hlavou že nic a_ prej počkám až na Univerzitu tam už si se mnou budou muset nějak poradit.
Teď jsem teda měl pěknej vztek že jsem ho tenkrát poslech poněvač hned při první rozehrávce jsem to vzal vopačně takže vrchní svalovec na mě začal řvát a nadávat mi no hrůza a ptal se jestli jsem si proštudoval ty rozehrávky co mi poslali a když sem řek že ne začal skákat jak šílenej a máchat rukama jako kdyby se na něj vrhnul roj sršáňů. Když se zase uklidnil tak mi nařídil ať si dám pět koleček že se zatím poradí s Trenérem Bryantem co se mnou.
Bryant trůnil na takový vysoký věži a shlížel na nás dolů jak Pámbu Všemohoucí. Tak jsem běhal do kolečka kolem stadijónu a sledoval jak ta gorila leze za ním nahoru a něco mu říká. Trenér Bryant se natáhnul dopředu a já měl pocit že mi snad vočima propálí na zadku v trenkách díru. A pak zaburácel megafon aby to každej slyšel Forrest Gump se bude okamžitě hlásit u Trenéra a já koukám že voba lezou z věže dolů. Celou dobu co jsem k nim makal jsem si přál abysem utíkal úplně opačným směrem.
Teď si ale představte mý překvapení protože jak jsem se hlásil Trenér Bryant mi ukázal rukou na tribunu a když jsme si sedli tak se mě taky zeptal jestli jsem se učil ty rozehrávky co mi poslali a já mu začal vysvětlovat co mi řek Trenér Fellers ale von mě zarazil a nařídil ať se vrátím na hřiště že budu chytat přihrávky a já řek něco co se mu asi taky nelíbilo jako že na střední škole jsem přihrávky nikdy nechytal poněvač si mysleli že mám dost co dělat abysem si pamatoval kterým směrem hrajem natož abysem eště k tomu lítal po hřišti a sledoval každej balón.
Trenér Bryant začal málem švidrat a zadíval se někam do dálky jako kdyby chtěl dohlídnout až na Měsíc nebo eště dál

ale pak nařídil tý gorile ať přinese mičudu a řek ať se rozběhnu a zahnu. Já poslech a von mi přihrál. Viděl jsem ten míč letět k sobě jako ve zpomaleným filmu ale pak mi proklouznul mezi rukama a spadnul na zem. Trenér Bryant jen pokejval hlavou jako že tohle ho taky mohlo napadnout rovnou a měl jsem takovej pocit že moc nadšenej teda není.
Už vod malička kdykoliv jsem něco proved mi máma říkala Forreste dávej si majzla protože jinak jdeš do ústavu a já z toho měl vždycky takovej vítr že jsem se hrozně snažil i když vám teda povim že i kdyby to tam bylo jaký chce tak vo moc horší než Zvěřinec to bejt nemohlo.
Kluci tam vyváděli věci co by jim neprošly ani ve vzláštní škole protože na záchodech třeba vytrhávali mísy a když šel člověk na hajzlík tak to moh dělat akorát do díry v podlaze protože mísu někdo klidně mrsknul voknem ven na projíždějící auťák. Jednou večer takovej řízek co tam s náma bydlel sebral někde pušku a začal v koleji nějakýho bratrstva co stála přes ulici vysklívat jedno vokno po druhým.
Za chvilku se přihnal polda z univerzitní ochranky ale ten kluk mu na střechu auta hodil přívěsnej motor ke člunu co ho někde sebral. Trenér Bryant mu za trest akorát nadělil pár koleček navíc.
SCurtisem jsme se moc neskamarádili takže mi bylo dost smutno a stejskalo se mi po mámě a dokonce jsem se chtěl sebrat a jet domů protože potíž byla v tom že jsem Curtisovi nerozuměl ani popel poněvač když něco řek bylo to tak prošpikovaný sprosťárnama že než jsem si sesumíroval co chce tak jsem už dávno zapomněl co vlastně říkal. Většinou jsem měl ale pocit že na všechno lamentuje.
Curtis měl auto se kterým jezdil na tréning a ze začátku mě bral sebou jenomže když se takhle jednou ženu k auťáku koukám že Curtis vejrá do kanálu a něco si brblá. Ukázalo se že píchnul a když vyměňoval kolo tak si dal matky do puklice ale pak si do ní kopnul a všecky mu propadly mříží do kanálu. Vypadalo to už že nestihnem včas tréning což by nebylo až tak špičkový a tak Curtisovi povidám proč z těch tří vostatních kol nesundáš po matce a nenecháš na každým jen tři protože to by na stadijón mělo stačit?
Curtis na chvili přestal nadávat a pak se na mě podívá a řekne jak na něco takovýho můžeš přijít když seš idijot? A já povidám idijot možná jo jenomže nejsem blbej a Curtis vylítnul a začal mě honit s montpákou a řval na mě ty největší sprosťárny co znal a vod tý doby jsme si už neměli moc co říct.
Rozhod jsem se že se vodstěhuju a když jsem se vrátil z tréningu šel jsem do sklepa a zůstal tam až do rána. Nebyla tu o nic větší špína než nahoře na pokojích a dokonce tady zůstala i jedna žárovka takže jsem si druhej den přenes postel a bydlel pak tam.

Mezitím začala škola a bylo zapotřebí rozhodnout co se mnou.
Na Katedře tělocviku měli jednoho kterej nedělal vůbec nic jinýho než že si věčně lámal hlavu co by si tělocvikáři měli zapsat aby prolezli.
Něco šlo udělat docela hladce jako třeba tělesná Výchova a na tu mě taky zapsali jenomže jsem si musel přidat i Angličinu a Přírodní vědy a Matiku a to už vošulit nešlo. Pozdějc jsem zjistil že některý Profesoři maj ve zvyku nad fodbalistou přimhouřit voko jako že když je tak hrr do fodbalu je pochopitelný že na studijum mu moc času nezbejvá.
Jeden takovej učil taky na Katedře Fyziky jenomže jediný volný místo měl v semináři Moderní Teorie Fyziky Světla kam chodili akorát lidi ze čtvrťáku co to dělali jako hlavní obor. Ale stejně mě zapsali i když já ani netušil jakej je vlastně rozdil mezi Fyzikou a Fyzičkou.
S Angličinou jsem takovou kliku neměl. Na Katedře neučil nikdo co by nás byl ochotnej posuzovat trošku shovívavějc ale stejně mi řekli ať se zapíšu kam chci že i kdybysem měl propadnout tak něco vymyslej.
Učebnice na Moderní Teorie Fyziky Světla vážila skoro tři kila a připadala mi jako kdyby ji napsal nějakej čínan ale stejně jsem s ní každej večer sedával na posteli pod žárovkou a čet si v ní a i když absolutně nechápu čím to bylo tak za nějakou dobu mi to všecko začalo dávat smysl. Proč jsem si to vůbec zapisoval mi nebylo jasný dál ale ty rovnice byly jednoduchý jak facka. Náš Profesor se jmenoval Hooks a po první písemce si mě zavolal a řek Forreste přiznejte se že vám někdo při testu napovídal ale já zavrtěl hlavou a tak mi dal papír s nějakejma dalšíma příkladama a když jsem je vypočítal a Profesor Hooks se na ně podíval tak jenom kroutil hlavou a pořád vopakoval no to jsem blázen to jsem teda vážně blázen. Ale v Angličině to bylo úplně jiný. Ten co jsme ho měli se jmenoval Pan Asistent Boone a byl strašně vážnej a upovídanej a na konci první hodiny nám nařídil ať za domácí úkol napíšeme každej svou Auto Bijografii. Něco tak těžkýho jsem v životě nedělal a to jsem nad tím tvrdnul skoro celou noc a dumal a na konec jsem stejně načmáral co mi napadlo protože mi přece řekli že můžu klidně rupnout.
Když nám za pár dní Boone rozdával práce tak každýho jen kritizoval a zesměšňoval a když jsem přišel na "radu myslel jsem že mě pěkně sprdne ale von začal z mýho papíru číst nahlas a řehtal se jak houpací kůň a všichni vostatní taky. Já tam psal jak jsem chodil do vzláštní školy a hrál fodbal pod vedením Trenéra Fellerse a jak jsem se stal členem celostátního výběru a byl na tý slavnosti a pak šel k tý vodovodní komisi i co se mi stalo v kině s Jenny Curranovou a vůbec. A když Boone dočet povidá tak tomu říkám originalita jo takhle nějak bych si to představoval a všichni na mě civěli a Boone mi řek Gumpe vy byste měl navštěvovat seminář tvůrčího psaní kam na to chodíte a já řek potřebuju si ulevit.
Boone celej ztuhnul ale pak vybuch smíchy a všichni vostatní taky a na konec řek Gumpe vy jste skutečně zábavný.
Z toho jsem byl teda dost paf.
Za pár tejdnů jsme v sobotu hráli první zápas. Při tréningu mi to moc nešlo ale pak Trenér Bryant vymyslel co se mnou. Udělal to samý jako Trenér Fellers na střední škole a nařídil mi že jak dostanu míč mám makat. Ten zápas dopadnul dobře protože jsem čtyřikrát dones merunu až do brankoviště a udělal čtyřikrát šest bodů takže ten den jsme Georgijskou univerzitu roznesli 35:5 a všichni mě tak plácali po zádech že jsem málem necejtil ramena. Potom jsem se vosprchoval a šel zavolat mámě která celej mač poslouchala v rádiju a málem pukla pýchou!
Každej měl večer nějakej mejdan jenom mě nikdo nikam nepozval a tak jsem zalez k sobě do sklepa ale po nějaký době

jsem vodněkáď zezhora zaslech muziku co se mi docela líbila a i když nevím proč šel jsem se tam podívat.
Byl tam u sebe na pokoji jeden kluk co mu řikali Bubba a hrál na foukací harmoniku. Zlomil si totiž při tréningu kotník takže ten den nehrál a taky nemoh nikam jít. Dovolil mi abysem si sednul a poslouchal ale vůbec jsme spolu nemluvili protože jsme jenom dřepěli každej na jedný posteli a Bubba hrál.
Asi tak za hodinu jsem se ho zeptal jestli bysem to moh taky zkusit a von že dobře. Neměl jsem ani tušení že to úplně změní celej můj život.
Za chvilku mi totiž hraní začalo docela jít a Bubba se moh zbláznit a povidal že takhle dobrýho harmonikáře eště neslyšel. A když jsem pak musel jít tak mi řek ať si tu harmoniku vemu a tak jsem si ji vzal a foukal a foukal dokud jsem nezačal bejt vospalej a nešel na kutě.
Druhej den byla neděle tak jsem chtěl harmoniku Bubbovi vrátit ale von řek že si ji můžu nechat na furt protože má eště jednu a já měl hroznou radost takže jsem se šel projít a venku jsem se usadil pod jedním stromem a hrál jsem celej den dokud jsem měl co.
Když jsem se sebral že se vrátím do Zvěřince bylo už pozdě vodpoledne a slunce zapadalo a jak jsem šel univerzitním parkem zaslechnu najednou nějakou holku volat Forreste!
Votočím se a kdo to za mnou nestojí jako Jenny Curranová.
Usmívala se jak měsíček přišla ke mně podala mi ruku a že prej mě slyšela a byl jsem fakt dobrej.
Ukázalo se že se na mě za to kino vůbec nezlobí protože prej za to nemůžu a to se někdy stává a jestli s ní nechci jít na kolu.
Já málem myslel že se mi to jenom zdá jak to bylo hezký s ní sedět a Jenny řikala že študuje Hudbu a Drama protože chce bejt herečkou nebo zpěvačkou. A taky povidala že hraje v jedný folkový skupině a ať se na ni příjdu podívat že příští tejden budou vystupovat ve studentským klubu. Myslel jsem že se snad nedočkám.

Pak Trenér Bryant a jeho pomocnici vymysleli takovou věc ale byla hrozně tajná a nesměli jsme o ní mluvit ani mezi sebou. Učili mě jak chytat přihrávky a já každej den po tréningu makal se dvěma gorilama a jedním obráncem. Lítal jsem jak blázen a chytal míče až jsem málem padal a jazyk jsem měl až na vestě. Ale na konec mi to začalo jít a Trenér Bryant povidal že tohle bude naše Tajná Zbraň asi něco jako Atomovka protože když si soupeř všimne že mi nikdy nepřihrávaj tak mě nikdo nebude hlídat.
A pak tě pustíme z řetězu řek Trenér a protože máš dva metry vážiš sto deset ale uděláš stovku za devět budou mrkat na drát!
To už jsme s Bubbou byli dobrý kamarádi takže mě učil nový písničky na harmoniku a někdy za mnou přišel do sklepa a hráli jsme dohromady ale řikal že jak válím já na to von nikdy nebude mít. Teda věřte mi že nebejt tý harmoniky tak jsem to dávno zabalil a vrátil se domů jenomže z hraní jsem měl takovej krásnej pocit že to ani nedovedu vypovědět poněvač jsem si připadal jako bysem byl s tou harmonikou srostlej nebo co a když jsem hrál naskočila mi vždycky husí kůže. Při foukání záleží na jazyku na rtech a prstech i jak dovedete kroutit krkem.
Někdy si řikám že mi to možná šlo tak dobře právě proto že jak jsem se pořád honil s vyplazeným jazykem byl jsem ve formě.
Když přišel pátek tak jsem se celej našlechtil poněvač mi Bubba pučil pomádu na vlasy a vodu po holení a vyrazil jsem do klubu. Bylo narváno a na pódijum stála Jenny a další čtyři kluci. Jenny měla dlouhou sukni a hrála na kytaru a jeden zas na bendžo a další měl basu ale drnkal na ni prstama.
Náhodou jim to šlapalo moc dobře a když mě Jenny mezi lidma uviděla naznačila vočima ať si jdu sednout dopředu.
Bylo to moc krásný sedět jen tak na podlaze a dívat se na ni takže mě napadlo jestli bysem neměl koupit nějakou bombonijéru kdyby měla chuť.
Kapela jela asi půl hodiny a všem se hrozně líbila a bylo to fajn. Hráli písničky vod Joan Baezový a Boba Dylana i vod Peter Paul and Mary a já jen tak ležel na podlaze voči zavřený a poslouchám ale najednou ani nevím jak jsem vytáh harmoniku a přidal se k nim.
Bylo to hrozně vzláštní protože Jenny hrála Blowin in the Wind a jak jsem se přidal tak toho na chvilku nechala a bendžista taky a všichni se tvářili strašně překvapeně ale pak se Jenny usmála a začala zase brnkat ale bendžista si dal pauzu abysem moh mít sólo a když jsem skončil všichni v sále začali plácat a hulákat.
Když byla přestávka slezla Jenny z pódijum a řekla Forreste no já zírám kde ses to naučil a domluvila že mě vemou do kapely a když jsme teda neměli žádnej zápas tak jsem hrál každej pátek s nima a dostal jsem i pětadvacet doláčů takže jsem si připadal jak v sedmým nebi dokud jsem se nedomák že Jenny s tím bendžistou šuká.
V Angličině jsem bohužel takový úspěchy neměl. Asi za tejden po tom co čet na semináři nahlas mou Auto Bijografii si mě Pan Asistent Boone zavolal a řiká Gumpe já myslím že je čas nechat legrácek a dát se vážně do práce a podal mi rozbor co jsem měl napsat vo tom básníkovi Wordsworthovi.
Jak to myslíte povidá že Romantismu předcházelo období klasicistních plků nebo že básníci Pope a Dryden psali sračky?
Nakázal mi ať tu práci předělám a já si uvědomil že pořád eště nepochopil že jsem idijot ale řek jsem si že časem mu to taky dojde.
Někdo se ale o mně musel někde zmínit protože jednou si mě zavolal studijní poradce z Katedry tělocviku a nařídil mi ať se druhej den hlásím u Doktora Millse ve Fakultní Nemocnici. Tak jsem tam hned brzo ráno zašel a Doktor Mills měl před sebou kupu papírů co se s nima probíral a řek mi ať se posadím a začal se mě všelijak vyptávat a když skončil tak mi nařídil ať se svlíknu akorát do trenek což se mi teda dost ulevilo protože jsem si vzpomněl jak to dopadlo posledně u Armády a pak mě prohlížel a čuměl mi do vočí a vůbec a dokonce mě klepal do kolen takovým malým gumovým kladívkem.

Potom se zeptal jestli by mi nevadilo přijít eště jednou vodpoledne a ať si přinesu i harmoniku protože už slyšel že hraju a jestli bysem třeba nevystoupil u něj ve třídě a já řek že klidně i když mi to přišlo blbý.
V posluchárně sedělo asi sto lidí a všichni měli na sobě bílý doktorský pláště a furt si něco psali.
Doktor Mills mě posadil na židli na stupínku k takovýmu stolku se skleničkou a džbánem vody.
Strašně dlouho něco mlel ale já mu nerozuměl ani popel i když po nějaký chvíli jsem se tak nějak domák že mluví o mně.
Idiot savant řek hlasitě a všichni na mě začali čumět jak telata na nový vrata.
Tento člověk si není schopen uvázat kravatu pokračoval Doktor Mills a sotva si zašněruje tkaničky.
Člověk jehož mentální úroveň odpovídá šesti až desetiletému dítěti ale jeho fyzické atributy by v tomto konkrétním případě dělaly čest i ehm Adonisovi usmíval se na mě Doktor Mills způsobem kterej se mi moc nelíbil ale co jsem moh dělat?
Avšak mysl tohoto jedince pokračoval klasifikovaného jako idiot savant se v některých ohledech vyznačuje neuvěřitelnými schopnostmi takže Forrest řeší matematické rovnice na něž by většina z vás jen tupě zírala a složité hudební pasáže reprodukuje s lehkostí rozeného Liszta či Beethovena.
Idiot savant vopakoval a ukázal na mě.
Nebylo mi jasný co se po mně chce ale řek ať zahraju tak jsem vytáh harmoniku a spustil Puff the Magic Dragon jenomže všichni na mě jenom vejrali jako bysem byl nějaká zrůdička nebo co a když jsem skončil tak seděli dál a nikdo ani nemuk ani nezatleskal až mě napadlo že se jim to třeba nelíbilo tak jsem vstal a poděkoval a vodešel. Cestou jsem si řikal že se na ně můžu vyprdnout.
Zbytek semestru se už staly jenom dvě další důležitý věci.
Jednak když jsme vyhráli celostátní vysokoškolskou ligu a hráli jsme na Floridě na stadijónu Orange Bowl a jednak jak jsem zjistil že Jenny šoustá s tím bendžistou.
To se stalo když jsme měli vystupovat na večírku jednoho univerzitního Bratrstva. Celý vodpoledne jsme fest trénovali a já měl žížeň jako trám že bych lemtal snad i ze záchodový mísy. Ale asi pět nebo šest bloků vod Zvěřince byl krám tak jsem se tam po tréningu vypravil pro limetky a pro cukr na limonádu co mi dřív dělala máma. Byla tam taková stará šilhavá bába co mě šmírovala jak kdybysem chtěl vybrat kasu nebo co.
Chvíli hledám kde maj limetky a vona se mě zeptala přejete si a já na to potřebuju nějaký limetky a bába že prej žádný nemaj. Tak jsem chtěl aspoň citróny protože jsem si řek že citronáda bude taky fajn ale vona že citróny taky nejsou ani pomeranče tohle že nevedou. Chodil jsem po tom krámě snad hodinu a baba už začínala bejt nervózní a na konec se zeptala tak budete si něco brát takže jsem si vzal z regálu plechovku broskví a pytlík cukru poněvač mě napadlo že když nic nemaj udělám si aspoň něco jako broskvonádu protože jsem chcípal žízní. Když jsem se vrátil do sklepa pikslu jsem nožem votevřel a broskve nacpal do fusekle. Pak jsem je vymačkal do džbánu a přidal vodu i cukr a zamíchal ale řeknu vám že to vůbec nechutnalo jako limonáda protože to akorát připomínalo zapařený ponožky.
Vsedum jsem měl bejt na tom večírku a když jsem tam přišel byli tam akorát kluci co připravovali věci na vystoupení ale Jenny a bendžista ne. Chvilku jsem se po ní vyptával a pak jsem se šel provětrat na parkoviště kde stálo její auto a tak jsem si myslel že teprv zrovna dorazila.
Okýnka byly celý zapocený a dovnitř nebylo vidět tak mě napadlo že třeba nemůže ven a dostal jsem strach aby se tam neudusila výfukovejma plynama nebo tak něco a proto jsem vzal za kliku že se podívám dovnitř a jak votevřu dveře v autě se rozsvítilo.
A já uviděl jak tam leží na zadním sedadle sukni vyhrnutou nahoru a vršek zase stáhnutej dolů a na ní ten bedžista a jak mě zmerčila hned začala ječet a házet sebou jako tenkrát na tom filmu a mě najednou napadlo jestli jí ten bendžista třeba nedělá násilí a tak jsem ho popad za podolek protože měl na sobě akorát košili a strhnul ho z ní.
Samozřejmě i blbýmu by došlo že to co jsem udělal bylo zas špatně protože si nedovedete představit to čoromoro. Kluk mi nadával a Jenny taky a přitom se snažila stáhnout si sukni a hořejšek zas vytáhnout a na konec řekla ach Forreste jak jsi jenom moh a šla pryč a bendžista si vzal bendžo a vodkráčel taky.
Bylo mi jasný že teď si už s tou kapelou moc nezahraju a tak jsem se vrátil k sobě do sklepa i když jsem pořád tak úplně nechápal co jsem vlastně proved ale pozdějc v noci šel kolem Bubba kterej zahlíd že svítím tak jsem mu to všecko řek a von povídá prokristovyrány Forreste dyť voni se tam milovali! No to mě teda taky mohlo napadnout jenže abysem pravdu řek přesně to jsem nechtěl vědět i když někdy se člověk pravdě do vočí prostě podívat musí.
Nejspíš bylo dobře že jsem furt hrál fotbal protože to bylo hrozný pomyšlení když jsem si uvědomil že to Jenny dělá s tím bendžistou a po mně v tomhle ohledu nejspíš ani nevzdechne. To už sezóna končila a my ani jednou neprohráli takže jsme se měli utkat o mistrovskej titul na stadijónu Orange Bowl s vidlákama z Nebrasky. Když jsme hráli proti nějakýmu mančaftu ze severu bylo v mužstvu vždycky hrozný pozdvižení protože mezi nima byli i barevný a některý naši kluci se hrozně vztekali jako například můj bejvalej spolubydlící Curtis i když mně to teda nevadilo protože většina barevnejch co znám se ke mně vždycky chovala líp než bílý.
Takže jsme vodjeli do Miami na stadijón Orange Bowl a jak se utkání blížilo začali jsme bejt tak nějak schlíplí. Do šatny přišel Trenér Bryant ale moc toho neřek akorát že jestli chcem vyhrát tak do nich musíme tvrdě nebo tak něco a pak jsme vyběhli ven a zápas začal. Výkop měla druhá strana a míč zaletěl rovnou ke mně tak jsem ho chytil a makám ale dostal jsem se jenom mezi bandu černejch i bílejch lupínků z Nebrasky a každej vážil aspoň dva a půl metráku.
A tak to šlo celý vodpoledne takže když vodpískali poločas soupeř už ved 28:7 a my byli pěkně skleslí protože nás to strašně zdrblo. Trenér Bryant za náma znovu přišel do šatny a chvíli jenom vrtěl hlavou jako kdyby celou dobu věděl že ho takhle zklamem ale pak začal něco malovat na tabuli a probírat to s Hadem jak jsme přezdívali našemu zadákovi a s několika dalšíma a na konec vyvolal mý jméno a řek ať s ním jdu na chodbu.
Forreste povidá tak dost blbostí. Stál tak těsně u mě že mi dejchal do ksichtu. Forreste řek celej rok jsme s tebou tajně dřeli ty nahrávky a ved sis výborně.

Takže teď v druhý půli je na ty sráče nebraský zahrajem a nandáme jim to že se z toho tak podělaj až budou mít trenky u kotníků. Ale všechno leží na tobě chlape tak se do toho dej a utíkej jako kdyby tě honil kanec.
Já jenom kejvnul a pak už byl čas vrátit se na hřiště. Diváci hulákali a pokřikovali a já měl pocit že na mně leží hrozná zodpovědnost. Jenomže tak už to někdy na světě chodí a co naděláš.
Hned jak jsme se dostali k meruně zadák Had při taktické poradě v chumlu povídá takže teď rozjedem Forrestovou sérii a mně říká hele stačí když vyběhneš dvacet metrů dopředu a budeš mít voči na šťopkách my už ti ten míč dopravíme: A taky že jo protože v tu ránu se skóre změnilo na 28:14.
Vod tý chvile jsme hráli fakt dobře akorát že ty černý lupínci a bílý řízkové z Nebrasky neseděli zrovna na prdeli a nedloubali se v nose protože na nás měli v záloze taky pár fíglů.. a hlavně nás dokázali převálcovat jako kdybysme byli z papndeklu.
Ale pořád byli dost vyjevený že dokážu míč chytit a teprv když jsem jim to předved už asi čtyřikrát nebo pětkrát a na tabuli stálo 28:21 začali za mnou vždycky posilat pár maníků jenomže to zas pak neměli kým obsadit naše křídlo Gwinna_ takže Had mu přihrál a Gwinn popad balón a dotáh nás na'. patnáctijardovou lajnu a Lasičák pak při vejkopu dal ze hry gól_i a snížil na 28:24.
Trenér Bryant si mě zavolal k postranní lajně a povídá Forreste i kdybys byl blbej jak pučtok tak to musíš zmáknout.. Jestli tu mičudu ještě jednou doneseš až na gólovou lajnu osobně se postarám aby ses stal Prezidentem Spojených států. Poplácal mě po hlavě jak nějakýho čokla a já šel zas makat.
Hned na začátku první hry stopli Hada za Iajnou a čas ubíhal jako splašenej. Při druhý se je ale pokusil voblafnout a místo aby míč poslal dál předal ho mně jenomže v tu ránu se na mě sesypaly dvě tuny nebraský černobile strakatý volský flákoty. Ležel jsem pod nima na zádech a přemejšlel jaký to muselo bejt když na tátu spadla ta síť plná banánů a pak jsem šel na taktickou poradu do chumlu.
Forreste povidá Had já budu dělat jako že posilám přihrávku Gwinnovi ale místo toho ji dostaneš ty takže to vem do rohu a já ti tam ten balón švihnu. Kejvnul jsem jako že jo.
Takže Had mi teda přihrál a já se pustil rovnou středem k brance ale najednou do mě plnou parou vrazil jeden maník jako hora a zpomalil mě a pak se na mě sesypala snad polovina všech černejch pořízků z Nebrasky a každej bílej pazneht na světě k tomu a dali mi takovou pumelici a šlapačku že jsem se složil. Zbejvalo mi snad dvacet kroků a mohli jsme vyhrát další sérii fíglů na gól Když jsem vstal koukám že Had už chystá mančaft na poslední hru protože další voddechovej čas jsme neměli. Jakmile jsem se postavil na místo rozjel to a já makám ale pak mě najednou přehodil a míč mi přeletěl tak pět metrů nad hlavou a skončil v zápolí ale Had to asi udělal schválně aby zastavil stopky. Do konce zápasu zbejvalo jen pár vteřin.
Ale Had byl už asi celej zblblej a zřejmě si myslel že je to teprvá třetí hra a jedna nám zbejvá jenomže to byla už čtvrtá a tak jsme přišli vo míč a samozřejmě celej zápas projeli.
Já z toho byl smutnej o to víc že Jenny se asi koukala a kdybysem bejval merunu dostal a hru vyhrál třeba by mi vodpustila co jsem jí udělal. Jenomže chyba lávky.
Trenér Bryant byl taky pěkně zdrblej že jsme to tak prosrali ale vzal to jako chlap a jenom řek však se příští rok hraje znova hoši.
Jenomže to už se mě netejkalo.

Brzo po tom mistráku totiž na Katedře Tělocviku dostali moje známky z vostatních předmětů takže netrvalo dlouho a Trenér Bryant si mě nechal zavolat do kanceláře. Když jsem se u něj hlásil vypadal dost zdrchaně.
Forreste prohlásil já chápu žes nedostal zápočet z doučování Angličtiny ale do smrti nepochopím jaks moh udělat za jedna něco jako Moderní Teorie Fyziky Světla a přitom puknout jak slíva z tělocviku když jsi byl vyhodnocenej jako nejlepší univerzitní zadák v celý jihovýchodní konferenci.
Jenomže to by bylo na dlouhý povidání a já ho nechtěl nudit protože k čemu mi hergot bylo vědět jak široká je branka.
Trenér se na mě podíval a v obličeji měl strašně smutnej výraz. Forreste je mi hrozně líto řek ale musím ti oznámit že budeš muset opustit studijum a to je rozhodnutí na kterým já už nic nezměním.
Já tam jenom stál a žmoulal ruce a pak mi najednou došlo co mi to vlastně vykládá. Že už nebudu hrát fodbal a budu muset odejít z Univerzity a třeba už taky nikdy neuvidím ani kluky z mančaftu ani Jenny Curranovou a budu se muset vystěhovat ze sklepa a příští semestr si nezapíšu Nejnovější Teorie Fyziky Světla jak mi radil Profesor Hooks. Ani nevím - proč ale do očí mi vhrkly slzy. A tak jsem tam jen mlčky stál a klopil hlavu.
Trenér vstal a vobešel stůl. Vzal mě kolem ramenou a domlouvá mi to nic Forreste když jsi nastoupil tak jsem si myslel že by to takhle mohlo dopadnout a taky jsem jim to řek dejte mi toho kluka na jednu sezónu víc po vás nechci. A ujišťuju tě Forreste byla to sakra dobrá sezóna ne že ne. Copak to byla tvoje vina že Had ten balón v poslední hře hodil do autu?
Zved jsem hlavu a vidím že má taky na krajíčku ale pak se sebral a porovnal mě očima.
Forreste povidá takovýho hráče naše fodbalový mužstvo eště nemělo a už taky mít nebude. Byls fakt jednička.
Pak vodešel k voknu kde se dlouho díval ven a na konec řek tak hodně štěstí chlapče a teď se seber a běž ty hlavo.
A tak jsem musel z Univerzity pryč.
Šel jsem do sklepa a sbalil si krámy. Pak se dostavil Bubba a přines dvě pivka a jedno mi dal. Já nikdy předtím pivo nepil ale tehdá jsem pochopil proč se člověk může dát na chlast.
Bubba mě vyprovodil před Zvěřinec a kdo před barákem nestojí jak celej mančaft.
Všichni mlčeli jenom Had ke mně přišel a podal mi ruku a zahuhlá Forreste za tu přihrávku se fakt vomlouvám takže do smrti dobrý jo a já řek jasně Hade a všichni mi jeden po druhým taky potřásli rukou a přišel dokonce i Curtis kterej byl až po krk v korzetu protože ten jeho zvyk vyrážet dveře se mu na konec přece jenom vymstil.

Bubba se nabíd že mi s krámama pomůže na autobusový nádraží ale já řek že bysem šel radši sám a von prej tak se někdy ozvi. Cestou jsem šel kolem studentskýho klubu jenomže Jenny s kapelou ten den nehráli protože nebyl pátek tak jsem si řek co naděláš a sed na autobus domů.
Do Mobile jsem dorazil pozdě v noci. Máma nic nevěděla poněvač jsem nechtěl aby měla starosti ale když jsem došel k baráku vidím že v jejím pokoji v patře se eště svítí a sotva vlezu do dveří máma tam stojí a bulí a vzlyká jako normálně.
A že prej Armáda se už domákla že mě z Univerzity vylili a hned přišel dopis ať se dostavím na to vodovodní středisko.
Řeknu vám vědět co vím dneska tak jsem tam nikdy nechodil.
Máma mě tam vo pár dní pozdějc vyprovodila. Zabalila mi sebou nějaký jídlo protože co kdybysem měl hlad když ani nevím kam pojedu. Před střediskem čekaly čtyři autobusy a kolem postávala asi stovka dalších kluků. Byl tam taky nějakej Seržant jak hora co furt jenom řval a tak za ním máma šla a povidá to mi teda vysvětlete proč jste mýho syna vodvedli když je idijot ale Seržant po ní akorát loupnul vočima a řek co si sakra myslíte paninko že tyhle vostatní jsou ajnštajni a dal se znova do řvaní a za chvilku přišla řada i na mě tak jsem vlez do autobusu a vyjeli jsme.
Na mě furt někdo hulákal už co jsem vyšel z tý vzláštní školy.
Trenér Fellers pak Trenér Bryant a jeho asistenti a teď na mě ječeli v Armádě ale řeknu vám že tam snad řvou nejvíc a nej hůř.
VArmádě se nikdy nezavděčíte. A taky vám tam nenadávaj že jste magor a na hlavu jako Trenéři ale jsou zas hrozně vysazený na vaše privátní partije a stolici protože když s člověkem mluvěj je to furt samej kokot a sráč a tak. Někdy jsem si dokonce řikal jestli Curtis před Univerzitou náhodou nechodil do Armády Zkrátka jeli jsme tím autobusem snad sto hodin a na konec jsme dorazili na základnu ve Fort Beningu v Georgü a já si hned vzpomněl jak jsme tenkrát Georgijský Psy rozdrtili 35:3. V kasárnách to sice vypadalo drobátko líp než ve Zvěřinci zato jídlo bylo eště horší i když ho bylo hodně.
Jináč se celý měsíce nedělo nic než že na nás furt křičeli a já dělal co se mi poručilo. Učili nás střilet a házet granátama a plazit se po břiše. A když jsme se zrovna neplazili tak jsme někam klusali a museli pucovat hajzly a tak. Z Fon Beningu si pamatuju akorát to že jsem tam zdaleka nebyl nejblbějši což mi teda dost zvedlo sebevědomí.
Jednou hned z kraje mě zařadili do kuchyňský směny protože jsem na střelnici nešťastnou náhodou prostřelil vodojem.
Hlásil jsem se teda v kuchyni ale kuchař byl marod nebo co a tak se stalo že na mě někdo ukázal prstem a řek Gump dneska vaříte vy A co jako divil jsem se já nic neumím.
To je fuk řekli mi tohle taky nejni žádnej Hotel Ritz. Tak uklohni guláš to máš nejlehčí navrhnul někdo.
A z čeho chtěl jsem vědět.
Mrkni se do lednice a do příručního skladu poradil mi jednoduše naházíš všechno do kotle a dáš to vařit.
A co když to nebude k jídlu staral jsem se.
Na to sere pes vodpověděl už jsi tady dostal něco co by se dalo žrát?
Měl pravdu.
Tak jsem z lednice a příručního skladu nanosil nejrůznější věci jako konzervovaný rajčata fazole broskve slaninu rejži mouku pytel brambor a já nevím co eště a když jsem to měl všecko v kupě povidám jednomu manilsovi v čem to mám vařit?
Ve skříni jsou nějaký hrnce řek ale když jsem se šel podivat byly tam akorát samý malý a žádnej dost velkej aby se v něm dal naflákat guláš pro všech dvě stě maníků v rotě.
Tak se zeptej Poručíka navrhnul někdo.
Je na cvičáku řek jinej.
Já teda nevím prohlásil další ale až se kluci vrátěj budou šilhat hlady tak radši koukej něco vymyslet.
A co tohle zeptal jsem se a ukázal na takovou železnou příšeru v rohu která měla dobrejch sto osumdesát na vejšku a sto padesát v průměru.
Tohleto je přece kotel na vodu v tom nic neukuchtíš. A proč chtěl jsem vědět.
No prej to nevím ale já bysem to nedělal.
Je plnej horký vody povidám.
Dělej jak rozumiš vozval se někdo my máme svý fachy dost. A tak jsem použil kotel na vodu. Vodevřel jsem všechny konzervy voškrabal brambory a všechno jsem to tam naházel a přidal maso co jsem tam našel a taky cibul mrkev dvacet flašek kečupu a hořčici a tak.
Asi za hodinu už bylo cejtit jak se to všechno pěkně cmudí.
Co dělá véča zajímali se kluci.
Už to běžím vochutnat povidám.
Sundal jsem víko a mrknu dovnitř a vono se to krásně vařilo a bublalo a každou chvili na povrch vyplavala cibul nebo brambor.
Můžu vokoštovat zeptal se jeden maník a hned si vzal plecháč a trochu si nabral.
Hele vole eště to zdaleka nejni hotový povidá radši přidej na teplotě kluci tu budou co by dup.
Tak jsem přidal a taky že jo. Za chvíli se rota přihrnula z cvičáku a bylo slyšet jak se kluci sprchujou a převlíkaj na večeři a netrvalo dlouho začali se trousit do jídelny.
Jenomže guláš furt nebyl hotovej poněvač když jsem ho zkusil bylo to pořád tvrdý. Jídelna začala netrpělivě mručet a brzo i pokřikovat a tak jsem eště přidal na teplotě.
Za necelou půlhodinu už každej mlátil příborama do stolu jak při nějaký vězeňský vzpouře a já věděl že si musím fakt pospíšit a tak jsem votočil knoflík až na doraz.
A jak tam tak sedím celej nervózní a nevím co dělat vlítne dovnitř výkonnej.
Tak co je sakra řve kdy bude ta večeře?

Už jenom chviličku Seržante povidám a v tý chvili začal kotel tak nějak brumlat a votřásat se a zpod víka syčela pára a pak mu upadla jedna noha.
Co to má znamenat chtěl vědět Seržant vy v tom bojleru něco vaříte?
No přece večeři já na to a Seržantovi se v obličeji vobjevil takovej překvapenej kukuč kterej v zápětí vystřídalo vzdělení jako když člověk jede autem a vidí že ho čeká karambol kterýmu se už nevyhne a pak kotel vybouchnul.
Co bylo dál si už přesně nepamatuju. Akorát vím že to vodneslo střechu a vyrazilo všecky vokna a dveře.
Maníka co umejval nádobí to prohodilo zdí a ten co štosoval talíře vylít k nebi jak rachejtle.
Seržantovi ani mně se nějakým zázrakem nic nestalo ale možná to bylo tím že jsme byli hned u toho protože se říká že když vám bouchne pod nohou hangranát taky někdy vyváznete bez jedinýho škrábnutí akorát nás to svlíklo úplně do naha i když mně zůstala na hlavě kuchařská čepice. Jinak jsme byli vod hlavy až k patě vod guláše takže jsme vypadali fakt jak já nevím co ale každopádně vzláštně.
Je to divný ale nikomu v jídelně se taky nic nestalo až na to že dřepěli u stolu celý vod guláše a tvářili se jak politý ale rozhodně jim to teda zavřelo hubu a nikdo se už neptal kdy se bude jíst.
A pak dovnitř vlítnul Velitel Roty.
Co to bylo řval co se stalo? Podival se na nás a zahulákal Seržant Krantz jste to vy?
To Gump. ..bojler. ..guláš vypravil ze sebe Seržant a pak se sebral a popad sekáček na maso co visel na stěně.
Gump... bojler... guláš zaječel a hnal se po mně. Vyrazil jsem dírou po dveřích ven a von mě začal honit po buzerplace a po celejch kasárnách včetně Důstojnickýho Klubu a Autoparku jenomže já mu hravě zdrhnul poněvač jsem na to byl trénovanej ale jedno vám teda povim. Hned mi byló jasný že už to mám zas podělaným navrch.
Příští podzim mi jednou večer řekli že mám telefon a kdo to nebyl jako Bubba. Že prej přišel vo sportovní stipendijum protože se ukázalo že má tu nohu pochroumanou víc než se myslelo a musel taky vodejít ze školy. A jestli prej bysem dostal vopušťák a moh přijet do Birminghamu kde bude Univerzita hrát proti těm dacanům z Mississippi. Jenomže já měl zaracha jako vostatně každou sobotu a neděli už od chvíle co mi vybouchnul ten guláš a takhle to už bylo přes rok takže jsem nikam nemoh ale zápas jsem poslouchal v rádiju když jsem měl rajóny na latríně.
Had měl svůj velkej den takže na konci třetí hry bylo skóre skoro vyrovnaný a my vyhrávali 38:37
jenomže pak ve čtvrtý hře burani z Mississippi udělali šest bodů. Do konce zápasu chyběla už jenom minuta a nám nezbejval žádnej oddychovej čas. Začal jsem se v duchu modlit aby Had neudělal totéž co tenkrát ve finále na stadijónu Orange Bowl a míč neskončil v zápolí protože bysme ten zápas zase projeli jenomže přesně tak to dopadlo.
Dost mě to zdrblo ale pak se ozval tak strašnej ryk že toho chlápka v rádiju vůbec nebylo slyšet a když se všichni zas utišili ukázalo seže Had ten hod do zápolí jenom fingoval aby rozhodčí zastavil čas ale ve skutečnosti přihrál Curtisovi kterej s ním doběh pro šest bodů a my zvítězili což jenom ukazuje jak je Trenér Bryant fikanej jelikož si sesumíroval že ty blůmy z Mississippi si ve svý blbosti budou myslet že tu chybu budem vopakovat protože jsme úplný vypatlanci.
Ten zápas mi fakt udělal radost akorát mě napadlo jestlipak se na něj dívala i Jenny Curranová a vzpomněla si na mě.
Jenomže na tom vůbec nezáleželo poněvač za měsíc nás poslali na frontu. Skoro rok nás cvičili jak nějaký roboty a teď nás hodlali vodlifrovat někam do horoucích pekel v čemž teda nepřeháním protože nás čekal Vietnam i když se povidalo že to tam není zdaleka tak hrozný jako ty příšernosti co s náma dělali ten rok tady. Jak se ovšem ukázalo bylo to kapánek nadnesený.
Do Vietnamu jsme dorazili v únoru a v Qui Nhon na pobřeží Jihočínskýho Moře nás naložili na náklaďáky ve kterejch se u nás doma vozí leda tak dobytek a vodvezli nás do Pleiku na Centrální Vrchovině.
Ale cestování bylo docela pohodlný a krajina byla hezká a docela zajímavá všude samej banánovník palmy a rýžový políčka na kterejch se s pluhem pachtili rákosníci a protože byli na naší straně tak se k nám chovali moc hezky a každej nám mával a tak.
Pleiku se vohlásilo dobrýho půl dne předem protože nad ním visel vobrovskej mrak červenýho prachu.
Na předměstí stály akorát samý malinkatý kúči který byly eště děsivější než ta nejubožejší barabizna u nás v Alabamě.
Některý lidi neměli než plátěný přístřešky a spousta byla bezzubejch a děcka chodily nahatý no prostě žebráci. Když jsme ale dorazili na základnu kde bylo velitelství Brigády tak tam to docela ušlo nebejt toho červenýho prachu akorát že tam nebylo nic moc k vidění ale vládnul tam poměrně pořádek a čistota a všude kam člověk dohlíd stály dlouhý řady stanů a mezi nima se táhly uhrabaný cestičky takže člověk by vůbec neřek že je válka a moh si málem připadat jako ve Fort Benningu.
Prostě všude panoval klid a mír protože rákosníci prej slavili začátek novýho roku Tet tomu říkali nebo tak nějak takže bylo zrovna příměří a všichni jsme měli strašnou radost poněvač už takhle jsme byli vyjukaný dost a dost jenomže ten klid a mír teda dlouho netrval.
Sotva jsme totiž dorazili tak nás poslali do sprch což byla taková mělká díra v zemi kolem který stály autocisterny a tak nám nařídili ať se svlíknem šaty necháme tam a vlezem do tý jámy a pak na nás z cisteren stříkali hadicema.
Ale zas tak špatný to nebylo protože jsme se nemyli už skoro tejden a smrděli jak rasupytel takže jsme tam blbli a nechali na sebe cákat hadicema ale pak najednou začal rychle padat soumrak a potom se vozval takovej divnej zvuk a jeden z těch maníků s hadicí zahulákal pozor a zmizel a vostatní místní s ním jenom my tam stáli s holým zadkem a koukali po sobě a najednou blízko nás něco prásklo a pak znova a všichni začali řvát a nadávat a drát se vo šaty a všude kolem nás se ozejvaly detonace a někdo zaječel k zemi což teda bylo dost směšný protože jsme už tak leželi přitisknutý na dno jámy že jsme ani nevypadali jako lidi ale žížaly.
Při jednom z vejbuchů se kolem rozlítly střepiny. Některý kluci z druhý strany jámy to koupili a začali ječet nařikat a tisknout si ruce na rány a všude stály potoky krve. Bylo nad slunce jasný že jáma moc velký bezpečí neposkytuje a pak přes kraj juknul vobličej Seržanta Krantze kterej na nás houknul ať se koukáme sebrat a makáme za ním. Když teda mezi explozema nastala krátká přestávka začali jsme se všichni hrabat ven a sotva jsem se vyškrábal přes vokraj koukám že

tam prokristapána leží asi pět kluků co nás předtím splachovali hadicema a jsou málem k nepoznání jako kdyby prošli lisovač kou na bavlnu tak je to sešrotovalo. Já do tý doby nikdy mrtvýho neviděl a něco tak strašnýho jsem nikdy nezažil a už taky nezažiju.
Seržant Krantz máchal rukou ať se plazíme za ním tak jsme poslechli a kdyby nás v tý chvíli někdo pozoroval ze vzduchu asi by se musel strašně smát jak se tam pod ním šine had ze stovky maníků jak je pámbu stvořil.
Dolezli jsme k řadě vokopů a Krantz nás do nich po třech po čtyřech rozdělil ale sotva jsme do nich nahučeli přišlo mi že to jsme mohli rovnou zůstat v jámě protože v nich stálo po pás smradlavý dešťový vody ve který plavaly a hemejřily se žáby a hadi a všelijaká další havěť a hmyz.
Palba pokračovala celou noc takže jsme ve vokopech museli zůstat a proto nám ani nedali najíst a pak těsně před rozedněním minomety zmlkly takže nám řekli ať si najdem šaty a zbraně a koukáme se připravit na nepřátelskou zteč.
A protože jsme sotva dorazili tak nám nebylo jasný co máme dělat a nikdo pořádně nevěděl co s náma tak nám na konec poručili ať si vemem na starost jižní obrannou linii co byly oficírský latríny.
Tam to bylo snad eště horší než v okopech poněvač každej granát co do latríny dopad zalil celý vokolí půl tunou oficírskejch sraček.
Museli jsme tam tvrdnout celej den bez snídaně i bez voběda a sotva slunce zapadlo spustila palba nanovo takže jsme v těch sračkách leželi dál. Teda řeknu vám že se mi z toho fakt zvedal žaludek.
Na konec si přece jenom někdo vzpomněl jestli třeba nejsme hladoví tak nám donesli nějaký kádéčka a na mě vyšly studený vejce se šunkou co měly na víčku rok výroby 1951. Mezi klukama kolovaly nejrůznější pověsti a někdo řikal že rákosníci se chystaj Pleiku převálcovat a další že prej mají nachystanou Atomovku a teď nás bombardujou minometama abysme trochu změkli. Jinej zas tvrdil že to vůbec nejsou rákosníci ale australáci nebo holanďani nebo norové či kterýho čerta ale mně bylo úplně fuk kdo to je a řikal jsem si že na takový zákopový latríny je nejlepší se vyprdnout.
Další den jsme se na tý jižní obranný linii začali trochu zabydlovat. Vyhrabali jsme si okopy a s pomocí prken a plechu z oficírskejch latrín si v nich zařídili takový pidikryty ale žádnej útok se nekonal a žluťásci se nevobjevili takže jsme ani nemuseli střilet. Řikal jsem si že asi nejsou tak blbý aby útočili na nějaký kadibudky jenomže za to nás eště tři nebo čtyři dny každou noc zasypávali minometnejma granátama a jednou ráno když ta kanonáda přestala se za náma připlazil Major Balls vod praporního štábu a řek že nás lifrujou někam na sever abysme pomohli nějaký brigádě která tam v džungli dostávala na prdel.
Apak náš Poručík Hooper nařídil abysme se připravili a každej si honem začal cpát do kapes co nejvíc kádéček i hangranátů i když rozhodnutí to teda bylo dost těžký protože hangranátů se člověk sice nenají ale zas se můžou hodit jinak a pak nás naložili do vrtulníků a vyletěli jsme.
Už ze vzduchu bylo vidět že 3. Brigáda je v těžkým srabu.
Všude z džungle stoupal kouř a dým a zem byla posetá kráterama. Ani jsme nestačili vylízt ven a už spustila palba.
Jednu naši helikoptéru to zasáhlo eště ve vzduchu takže bouchla a povim vám že to vůbec nebyl hezkej pohled jak se ty kluci škvařej a nemoct jim helfnout.
Já byl nosič kulometný munice protože si mysleli že vzhledem ke svý postavě toho dost utáhnu. Některý kluci mě prosili jestli bysem jim nevzal nějaký hangranáty aby si mohli nabrat víc kádéček a já řek proč ne že mi to nic neudělá ale Seržant Krantz mi pak eště naložil kanystr s vodou kterej vážil málem třicet kilo a těsně před vodletem přišel Daniels co nosil trojnožku ke kulometu že prej má běhavku a nikam nejede tak jsem si musel přibrat i ten podstavec a když se to všechno sečetlo to jsem si na hřbet moh rovnou naložit některýho z těch vykrmenejch ouřezků z Nebrasky jenomže tohle nebyl žádnej fodbalovej mač.
Když začala padat tma řekli nám ať se přesunem na jeden hřeben a vystřídáme 3. Rotu kterou tam rákosníci drželi přibitou k zemi ale mohlo to bejt taky navopak protože to záleželo jestli to člověk čet v armádnich novinách Pruhy a hvězdy nebo to zažil na vlastní kůži.
Každopádně když jsme se tam doplahočili vzduchem práskal jeden granát za druhým a po zemi se válelo asi šest těžce zraněnejch maníků který naříkali a řvali tak strašně že přehlušili všechno vostatní.
Já ryl hubou v zemi a na zádech jsem vláčel všecku tu munici kanystr s vodou a trojnožku a k tomu svou plnou polní a snažím se to všechno dotáhnout na pozice 3.
Roty a když takhle lezu kolem zákopu zvedne jeden frajer prdel. Jeden maník vystrčí hlavu a řekne tomu druhýmu koukej na toho soumara ten vypadá jak franknštajn a já se mu chystám patřičně vodseknout protože už tak jsem toho měl plný zuby eště aby si ze mě někdo dělal šoufky ale v tu ránu jsem sklapnul protože ten druhej vyskočí ze zákopu a volá Forreste Forreste!
A kdo to není jako Bubba.
Prostě a krátce Bubba měl sice nohu tak špatnou že už nemoh hrát za školu fodbal ale pro Armádu byla dobrá až až a tak ho hnali přes půl světa aby aspoň bojoval za vlast. No a když jsem se s těma krámama dovlek kam jsem měl a nepřátelská palba zmlkla což se stalo jakmile se vobjevilo naše letectvo Bubba za mnou přišel a mohli jsme si říct co je novýho.
Povidal že Jenny Curranová se vykašlala na školu a dala se dohromady s partou co demonstruje proti válce a Curtis prej zmlátil jednoho vod univerzitní policije poněvač mu napařil lístek za nesprávný parkování a pak s ním začal hrát po areálu kopanou dokud nepřijela posila nehodila přes něj síť a nevodvezla ho pryč ale Trenér Bryant mu za trest dal jenom padesát koleček po tréningu.
Curtis byl prostě frajer.
Ta prvni noc v džungli byla dlouhá a nepříjemná. Naši nemohli lítat takže rákosníci nás celej večír zasypávali granátama jak se jim zachtělo. Byli usazený na dvou vrškách a mezi nima leželo takový sedlo vo který jsme se s nima kočkovali

akorát na co by těch pár metrů hlíny a bahna mohlo bejt někomu dobrejch to jsem teda nikdy nepochopil i když Seržant Krantz nám furt dokola vopakoval že v Armádě nemá nikdo co přemejšlet ale plnit rozkazy.
Zanedlouho se vobjevil a řek co máme dělat. Že prej musíme ten kulomet přemístit asi vo padesát metrů kousek doleva vod jednoho starýho stromu co trčel přesně uprostřed sedla a najít si nějaký chráněný místo kde by nás nesejmuli jenomže co jsem se tak koukal takový místo tam nebylo nikde a to včetně fleku kde jsme momentálně dřepěli takže slejzat dolů byla úplná blbost jenomže já vždycky dělal co se mi řeklo.
Atak jsme s kulometníkem Bonesem a nabiječem Doylem a dalšíma dvěma vylezli z děr a začali se plazit z toho kopečka. Když jsme byli asi v polovině cesty rákosníci nás zmerčili a hned do nás začali šít kulometem ale než se stačili zastřilet byli jsme dole a zmizeli v džungli. Já si nemoh vzpomenout kolik je jeden metr a věděl jsem akorát že asi tolik co jard takže když jsme se dostali blízko k tomu velkýmu stromu povidám Doylovi možná bysme měli jít eště víc vlevo a von po mně jen loupnul vočima a zavrčel drž čuňu Forrest jsou tu rákosníci. A měl pravdu protože pod tím stromem jich sedělo asi šest nebo osum a zrovna dlabali takže Doyle vzal granát vyškub závlačku a poslal ho vzduchem k nim. Granát bouchnul těsně před dopadem a rákosníci se hlasitě rozbrebentili a Bones zmáčknul kulomet a my vostatní jsme tam pro sichr taky mrskli pár hangranátů. Celý to netrvalo ani pár minut a jak se všechno zas uklidnilo pozici jsme vobsadili. Vybudovali jsme kulometný postavení a zůstali tam až do setmění a pak celou noc ale nic se nedělo.
Všude kolem nás to bouchalo a práskalo ale my měli veget. Když vyšlo slunce byli jsme už hladoví a utahaný ale furt jsme trčeli na jednom fleku dokud nepřiběhla spojka vod Seržanta Krantze že prej 3. Rota se začne přesunovat do sedla jen co naše letectvo všechny rákosniky zlikviduje což prej bude co by dup a taky jo za chvilku se přihnaly stihačky spustily to na plný pecky a rozsekaly žluťásky na sračky.
Sledovali jsme jak se 3. Rota chystá přemístit z vršku do sedla ale sotva vyrazila rozštěkaly se snad všechny zbraně na světě a na 3. Rotu začaly dopadat granáty z minometů a nastal příšernej zmatek.
Z místa kde jsme byli jsme v tý hustý džungli žádný rákosníky neviděli ale někdo tam teda střilel fest. Ale třeba to byli ty holanďani nebo norové kdo ví.
Kulometník Bones se celou dobu tvářil strašně nervózně protože si už všimnul že střelba vychází vodněkud zepředu což znamenalo že mezi náma a pozicema naší jednotky jsou rákosníci. Jinejma slovy že jsme tam sami. Řikal že když rákosníci nepřeválcujou 3.
Rotu tak se musej dřív nebo pozdějc vydat naším směrem a jestli nás tam načapaj nebude se jim to ale vůbec líbit a že se teda musíme zvednout a švihat pryč.
Sebrali jsme všecky krámy a začali se propracovávat zpátky k úbočí ale sotva jsme vyrazili Doyle se koukne dolů a vpravo pod náma se v sedle hemží snad celej další autokar čerstvejch až po zuby vozbrojenejch rákosníků který postupovali do kopce proti 3.
Rotě. Vůbec nejlepší by asi bejvalo nabídnout jim přátelství a říct ať se na to vyserou jenomže to nešlo tak jsme se jenom zašili do křoví a čekali až dolezou na vršek a pak to Bones zmáčknul a musel jich na prvni pokus zkosit hned deset nebo dvanáct. Doyle a my vostatní jsme po nich mrskali granátama a všechno celkem šlo jenomže pak Bonesovi došly náboje a potřeboval novej pás. Tak jsem ho založil ale když to Bones chtěl zase zmáčknout chytnul kulku rovnou do čela a skončil s palicí na kaši. Ležel tam zhroucenej a rukou furt svíral spušťadlo jako kdyby mu šlo vo život jenomže to už bylo pozdě.
Božemuj bylo to příšerný ale to eště zdaleka nebyl konec.
Nikdo nemoh vědět co rákosníci udělaj když nás tam nachytaj a tak jsem houknul na Doyla ať maká ke mně jenomže Doyle nevodpověděl. Vyškubnul jsem Bonesovi kulomet z rukou a zašilhám po Doylovi jenomže vidím že to koupil a ty dva další taky. Byli mrtvý ale Doyle eště dejchal tak jsem ho popad a hodil si ho přes rameno jak pytel brambor a rozběh se podrostem k 3. Rotě protože jsem byl strachy bez sebe. Uběh jsem nějakejch dvacet metrů a kulky kolem mě začaly hvízdat tak že jsem měl vítr abysem nějakou nechyt do prdele ale pak jsem prolít nějakým rákosím a voctnul jsem se na takovým paloučku porostlým nízkou trávou kde polehávalo spousta žluťasů a pálilo vopačným směrem zřejmě na 3. Rotu ale co já vím.
Nevěděl jsem co dělat. Rákosníci přede mnou rákosníci za mnou a pod nohama málem taky takže mi nezbejvalo než to rozpálit na plný pecky a zplna hrdla řvát a ječet jako když na_ nože bere a zřejmě jsem musel úplně ztratit hlavu poněvač pak.., si už vůbec nic nepamatuju akorát že jsem letěl jak žížnivá čára' a vříškal jak blázen. Všichni rákosníci zůstali totálně na větvi a pak najednou koukám že jsem se voctnul mezi 3. Rotou a všichni mě poplácávaj po zádech jako kdybysem dones míč až do brankoviště a získal šest bodíků.
Zřejmě jsem těm žluťáskům pěkně nahnal protože vzali roha a už se neukázali. Položil jsem Doyla na zem a lapiduši si ho hned vzali do parády a pak se přihrnul Velitel 3. Roty a začal mi třást rukou a vykládat jakej jsem hrdina a pak povidá jak jste to sakra dokázal Gump jenomže co jsem mu měl říct když jsem to sám nevěděl tak jsem akorát prohlásil já si potřebuju ulevit což byla pravda akorát že Velitel mi věnoval takovej vzláštní pohled pak se podíval na Krantze kterej taky přišel a Krantz řek prokristapána tak pojď Gump a vodved mě za strom.
Večer jsme se scukli s Bubbou a vlezli si do jednoho okopu a žrali kádéčka a já pak vyták harmoniku co mi Bubba dal a zahráli jsme si. Bylo to fakt vzláštní slyšet jak se tou džunglí rozlejhaj písničky jako Oh Susanna a Home on the Range. Bubba měl krabičku bombónů co mu poslala jeho máma a tak jsme se cpali a řeknu vám že ty bombóny ve mně vyvolávaly všelijaký vzpomínky.
Pozdějc se u nás stavil Seržant Krantz a chtěl vědět kde jsem nechal ten kanystr s pitnou vodou a já řek že tam v džungli co jsem si naložil Doyla a kulomet a chvilku jsem měl takovej pocit že snad bude chtít abysem se pro něj vrátil ale nic mi neřek jenom kejvnul a povidá že teď když je Doyle raněnej Tak jsem setěch dvou zeptal kdo jako bude nosit munici a trojnožku a von řek že: to popadnu taky já protože nikoho jinýho už nemá a Bubba řek že by to vzal sám když zařídí aby ho převeleli do naší jednotky a Krantzh jsem se na chvilku zamyslel a pak povidá že by to snad šlo protožez

celý
3. Roty jich zbylo tak málo že by z nich nepostavil ani směnu na pucování latrín. A tak se stalo že jsme se s Bubbou dali dohromady. Dny a Tejdny se vlekly tak pomalu že jsem měl pocit jestli náhodou ten čas nejde pozpátku. To bylo furt nejdřív do kopce a pak zase z kopce a pořád dokola akorát že někdy byli na kopci rákosníci, pak a jindy zas ne ale Seržant Krantz tvrdil že všechno je v ažuru žečára takhle se postupně probijeme zpátky domů do Států protože až vopustíme Vietnam budem pokračovat přes Laos a přes Čínu a Rusko až na Severní pól a pak po ledě na Aljašku kde už nás budou čekat mámy ale Bubba povidal ať ho neberu vážně že je to dement.V džungli to bylo dost primitivní poněvač tam nebylo kam jítna hajzlík. Spát jsme museli na zemi jak zvířata a žrát z konzerv a nebylo se kde vykoupat a šaty na nás hnily. Ale jednou tejdně mi chodil dopis vod mámy.
Psala že doma jeto všechno v pořádku akorát že vod tý doby co jsem vodešel, nevyhrála naše střední škola už žádnej šampijonát. Když jsem měl kdy tak jsem jí taky poslal pár řádek jenomže nebylo co abych řek psát aby se hned nerozbulela a tak jsem kecal že je to tady fajn a všichni jsou tu na nás moc hodný. A krom toho jsem přes ní poslal i dopis Jenny Curranový ať ho dá jejím rodičům že by ho dál za ní mohli poslat jenomže vodpověď jsem nikdy nedostal.
A tak jsme si zatím s Bubbou malovali jaký to bude až nás pustěj z Armády my se vrátíme domů a pořídíme si loďtak a budem lovit krevety protože Bubba pocházel z Bayou Lacy Batre v Louisianě a krevety lovil celej život. Řikal že bysme si mohli vzít půjčku a v kapitánství se střídat a bydleli bysme přímo na lodi protože tam bude spousta práce. Měl to celý perfektně vykoumaný a přesně věděl kolik krevet padne na jejich splátku za loď kolik na naftu co projíme a tak a kolik nám zbyde na útratu a na blbosti a já už si představoval jak stojím u kormidla a lovíme krevety a ještě lepší by se mi to líbilo kdybysem moh sedět na zádi a cpát se krevetama jak nezavřenej ale když jsem to Bubbovi vykládal tak akorát řek sakra Forreste dyť ty bys nám prožral střechu nad hlavou. My žádný krevety jíst nebudem dokud se nedostanem do plusu. Ale to jsem pochopil a tak jsem to bral.
Apak jednoho dne začalo pršet a lilo bez přestání dva měsíce takže jsme si užili déšť na všechny způsoby snad až na ledový mrholení a kroupy protože někdy jen tak bodavě mžilo a jindy zas padal déšť jak provazy a někdy cedilo rovně a jindy šikmo ' a vobčas se dokonce zdálo že všechna ta voda crčí vzhůru.
Přitom jsme furt museli makat jak fretky což většinou znamenalo že jsme se honili po kopcích a hledali rákosníky.
No a potom jsme na ně jednoho dne narazili. Nejspíš měli nějakej sjezd nebo co protože mi to připadalo jako když šlápnete do mraveniště jelikož nás celý vobsypali jenže naše letectvo v tom počasí nemohlo lítat a do dvou minut jsme se voctnuli v pěkný rejži.
Tentokrát nás fakt nachytali se spuštěnejma kaťatama. Ploužili jsme se zrovna přes rejžový pole a voni to do nás začali šít vším co měli po ruce. Kluci řvali a řičeli a raněný sténali a pak někdo zahulákal zpátky tak jsem popad kulomet a upaluju s vostatníma mezi palmy který vypadaly že by na nás aspoň nemuselo pršet. Dali jsme do kupy jakž takž obranný zajištění a začali jsme se chystat na další dlouhou noc když najednou koukám že Bubba chybí.
Někdo tvrdil že ho viděl na tom rejžovým poli ležet raněnýho a já zavyl bohajeho a Seržant Krantz mě slyšel a řek tam přece nemůžeš Gump ale já se na něj vyprdnul a nechal kvér - kvérem protože by to byla jenom zbytečná přítěž a rozběh se tryskem na místo kde jsem Bubbu zmerčil naposled jenomže na půl cestě jsem málem zakop vo jednoho maníka z 2. Čety kterýho to pěkně posekalo.
Kluk ke mně natahoval ruce a tak jsem si řek do prdele co můžu dělat a sebral jsem ho a makám s ním zpátky co to dá a kolem hvízdaj kulky a střepiny a mně akorát táhne hlavou jedna věc kterou furt nedokážu pochopit co tam jako vůbec dělám poněvač hrát fodbal je jedna věc ale kurvafix tohlencto mi vážně nešlo na rozum.
Když jsem kluka doták do bezpečí vyběh jsem znova ale myslel jsem že mě trefí šlak protože jsem hned padnul na dalšího. Tak jsem ho sebral taky jako že ho donesu k našim ale sotva ho zvednu vypad mu mozek na zem protože mu to sakra ustřelilo celý temeno kurvafix. žádný Tak jsem ho zas pustil a pádím dál a jasně Bubba tam leží Ale to poněvač koupil dvě do prsou a tak povidám Bubbo všechno bude v pořádku páč my dva si musíme pořídit tu loď a lovit krevety slyšíš a vodnes jsem ho k našim kde jsem ho položil ledovýho na zem.
Když jsem zas trochu popadnul dech koukám že mám košili celou vod krve a takový nějaký modrožlutý sračky co šikmo z Bubby tekla a Bubba se na mě podívá a řiká kurva Forresterzhůru. proč jsem to koupil? Jenomže co jsem mu na to hergot měl říct? A pak Bubba povidá Forreste moh bys mi zahrát na harmoniku? Tak jsem ji vytáh a začal hrát ani nevím co a Bubba řiká milý Forreste nemoh bys mi prosim tě zahrát Way Down Upon the sláp Swanee River a já na to no jasně Bubbo. Tak jsem votřel dírky a začal hrát i když kolem se střílelo furt pryč a já věděl že teď bysem měl bejt za kulometem ale řek jsem si co a foukal dál. Ani jsem si nevšim že mezitím přestalo pršet a nebe tak nějak hnusně zrůžovělo že každej vypadal v ksichtě jaksinalej a dokonce i rákosníci z nějakýho důvodu přestali střilet a naší pak taky a já hrál pořád dokola Way Down Upon the Swanee Riveru u klečel jsem přitom vedle Bubby zatímco lapiduch mu dával injekce a dělal co moh. Bubba mi sevřel nohu a voči se mu tak nějak zamlžily a ta růžová obloha jako by z něj vycucala všechnu barvu. Chtěl něco říct a já se sklonil až k němu abysem ho slyšel ale raněnému stejně jsem nerozuměl a tak jsem se zeptal lapiducha co chce?
A lapiduch řek domů chce domů...
A Bubba prostě umřel a bylo to. Byla to nejstrašnější noc co jsem kdy zažil. Jelikož se strhlay bouřka nemohli nám naši přijít na pomoc a rákosníci byli taktak. blízko že jsme slyšeli jak se mezi sebou bavěj a 1. Četa jednu chvíli dokonce musela bojovat muž proti muži. Za úsvitu naší poslali letadlo s napalmem jenomže ty debilové nám ho shodili skoro na hlavu takže pár kluků to sežehlo a popálilo a všichniale vyběhli z krytu ven voči vytřeštěný a každej se potil jako prase a klel jak pohan jelikož všichni jsme měli příšernej strach protože všude hořely stromy a plameny sálaly tak silně že málem jim všechen déšť vodpařily!
A mě v tom bengálu postřelili a při mý smůle rovnou do prdele.
Vůbec si na to nepamatuju protože jsme měli zadek v kalupu a všecko bylo posraným navrch. Sebral jsem se a nechal

kulomet kulometem protože už mi bylo všechno jedno. Zalez jsem si za strom a dal se do breku. Všecko bylo pryč. Bubba a loď co jsem moh mít s jediným kámošem kterýho jsem v životě měl až na Jenny a s tou jsem to taky pěkně posral. Nebejt mámy tak bysem tam docela rád natáh brka třeba na sešlost věkem nebo něco jinýho to bylo fuk.
Po nějaký době začaly přistávat vrtulníky s posilama a rákosníci se zdejchli protože se zřejmě napalmu báli. Nejspíš si řekli že když tohle děláme vlastním lidem co asi máme přichystaný pro ně.
Když začali lifrovat pryč raněný přihrnul se Seržant Krantz s vožehlejma vlasama a ve vohořelý uniformě a vypadal jako kdyby ho vystřelili z kanónu. Řek mi Gump včeras vodved dobrou práci chlape a zeptal se jestli chci cigáro.
Řek jsem že nekouřím a von kejvnul a povidá Gump možná nejseš žádnej lumen ale voják jsi jak řemen takovejch bysem potřeboval aspoň stovku.
Chtěl vědět jestli to bolí a já řek že ne ale nebyla to pravda. A von povidá Gump ty teď pojedeš domů ale to už asi víš.
Ptal jsem se ho kde je Bubba a Seržant Krantz mi věnoval takovej vzláštní pohled a řek ten přijde na řadu až za chvíli a já chtěl vědět jestli bysem nemoh letět stejnou helikoptérou co von ale Krantz řek že ne že Bubba pojede až poslední protože je mrtvej.
Apak mi vrazili koňskou dávku nějakýho svinstva po kterým se mi udělalo trochu líp takže se pamatuju že jsem chytnul Krantze za rukáv a řek v životě jsem po nikom nic nechtěl ale moh byste Bubbu naložit sám aby nevodletěli bez něj?
Jasně Gump jasně uklidňoval mě no co tak se poveze první třídou.

Potom jsem skorem dva měsíce ležel ve špitále v Danangu. Na nemocnici nic moc ale měli jsme aspoň kavalce a moskytijéry a na podlaze ležely dřevěný podlážky který se dvakrát denně zametaly což byl teda luxus na kterej jsem poslední dobou nebyl zvyklej.
Řeknu vám že v tom špitále leželi kluci který na tom byli vo hodně hůř než já. Bez rukou a bez nohou nebo kterejm to utrhlo dlaň nebo chodidlo a kdovíco eště a jiný zas s rozervaným břichem nebo hrudníkem a ksichtem. V noci to tam bylo jak v nějaký mučírně protože každej hekal a sténal a volal mámu.
Vedle mě ležel kluk jménem Dan se kterým vybouchnul tank. Byl celej popálenej a samá hadička ale nikdy jsem neslyšel že by zanařikal. Mluvil hrozně potichu ale po pár dnech jsme se skamarádili.
Dan pocházel z Connecticutu a učil Dějepis jenomže pak ho vodvedli do Armády ale protože to byl chytrej kluk tak ho poslali do oficírský školy a udělal Poručíka. Většina Poručíků co jsem poznal byla stejně blbá jako já ale Dan byl jinej.
Sesumíroval si vlastní teoriji proč tam jsme a tvrdil že tu děláme nesprávný věci ze správnejch důvodů nebo možná navopak ale tak jako tak říkal že to děláme blbě. Byl vod tankánů a povidal že je směšný válčit někde kde tanky ani nemůžem použít když je to tu samej močál a hory. Já mu vykládal o Bubbovi a všecko a von jen smutně vrtěl hlavou a řikal že než to celý skončí umře takovejch Bubbů eště hodně.
Asi za tejden mě šoupli jinam abysem se jako zotavil ale já stejně den co den chodil na intenzivku abysem moh sedět chvilku s Danem a někdy jsem mu hrál na harmoniku a jemu se to moc líbilo. Když mě ve špitále konečně dohonil balík s voříškovejma čokoládama co mi poslala máma chtěl jsem mu nějaký dát jenomže Dan žil jenom vo tom co do něj napumpovali těma hadičkama.
Já myslím že jak jsem tam tak s Danem sedával a povidal si s ním mělo to velkej vliv na můj další život. Já vím že jako idijot nemám nárok mít nějakou životní Filozofiji ale to je možná jenom proto že nikdo si nikdy nedal tu práci aby se mnou vo takovejch věcech mluvil. Dan řikal že co se nám v životě přihodí a vůbec všechno na světě určujou přírodní zákony co říděj celej vesmír. Bylo to hrozně složitý ale to podstatný co jsem z toho pochytil mi pomohlo změnit náhled na svět.
Já v životě neměl ponětí vo co kráčí poněvač věci se prostě dály nejdřív jedna a pak druhá a tak pořád dál a dál a nic mi nějak nedávalo smysl. Jenže Dan řikal že je to všechno součást takovýho nějakýho plánu a nejlíp prej člověk udělá když si sesumíruje jak do něj zapadá a toho se má držet.
Když jsem tohle pochopil začala mi spousta věcí bejt jasnější.
Tejdny ubíhaly mně bylo čím dál líp a zadek se mi pěkně hojil.
Doktor řikal že mám kůži jak nějakej Mastodont nebo co. Ve špitále měli taky rekreační místnost a protože jsem neměl do čeho píchnout jednou jsem tam zašel. Dva maníci tam hráli pimpong a já se po chvíli zeptal jestli bysem to moh taky zkusit tak mě nechali. Prvních pár bodů jsem ztratil ale za chvíli jsem už voba porážel. Teda na takovýho bedniče seš dost mrštnej řek jeden a já jen kejvnul a vod tý doby jsem si chodil zahrát každej den takže věřte nevěřte na konec jsem byl fakt dobrej.
Vodpoledne jsem trávil s Danem ale čas do voběda jsem měl vždycky pro sebe a moh jsem chodit na vycházky. Měli tam taky autobus co nás vždycky vzal do Danangu kde jsme se mohli procházet po městě a kupovat šmejdy co tam rákosníci prodávali i když já nic nepotřeboval a jenom jsem chodil a pozoroval cvrkot.
Unábřeží bylo takový malý tržiště kde prodávali ryby a krevety a jinou havěť tak jsem tam jednou zašel a koupil si nějaký krevety co mi pak kuchař ve špitále udělal a fakt byly parádní. Byl bysem moc rád dal vochutnat i Danovi ale von řek že to bysem je musel rozmačkat na kaši aby to do něj mohli napumpovat a že prej řekne sestře ale já věděl že si dělá jenom srandu.
Tu noc jsem pak ležel na kavalci a přemejšlel vo Bubbovi a jak by byl rád že mi ty krevety šmakujou a taky vo tý lodi Chudák Bubba. A druhej den jsem se Dana zeptal proč ; jako Bubba musel umřít a co je to za blbej přírodní zákon když je to něco takovýho možný. Dan chvilku přemejšlel a pak povidá víš, že Forreste ty zákony k nám vopravdu nejsou zrovna shovívavý ale jsou jaký jsou a s tím nic nenaděláš. To máš jako když přírodní v džungli tygr sežere vopici. Pro tu vopici je to blbý ale pro toho tygra dobrý.
Prostě tak už to na světě chodí. náhle Za pár dní potom jsem se zas vydal na tržiště a jeden takovej prťavej rákosníček tam měl na prodej velkej pytel krevet tak ;prostě jsem se ho zeptal kde je bere a von na mě začal něco brebentit nic

minebylo jasné protože anglicky samozřejmě neuměl ani slovo ale já to zkoušel občas posunkama jak nějakej indiján a von se po chvili domák co chcia naznačil ať jdu s ním. Nejdřív jsem měl trošku nahnáno alevon se furt jen usmíval tak jsem na konec šel.
Museli jsme ujít asi míli nebo tak a prošli jsme snad kolem pěkně všech bárek co tam na břehu měli ale u žádný jsme nezastavili. Až jako rybníček tu byl ve kterým měl rákosník drátěný vrše aníci který moře při každým přílivu zatopilo. Ten pidižvik žlutej m to tam totiž ty krevety pěstoval!
Vytáhnul jeden košík z vody `2tratil a já koukám že vevnitř je deset nebo dvanáct krevet tak mi nějaký dal do pytlíku a já mu za ně věnoval čokoládu a rákosník samým štěstím málem sral volej. byl Večer v letním kině co měli u Velitelství dávali nějakej film tak jsem se šel podívat jenomže pár vojáků z první brázdy se na měm servalo jak koně a když jednoho prohodili plátnem bylotam po promítání takže jsem jenom ležel na kavalci a přemejšlel.
Najednou mi to všechno došlo a pochopil jsem co musím udělat až mě pustěj. Řek jsem si že se vrátím domů najdu si odil někde na pobřeží Mexickýho Zálivu malou lagunu a budu pěstovat krevety! A i když už si asi žádnou loď nepořídím na ryby když je Bubba mrtvej můžu mít vrše v močále a krevety budou ne že ne. Bubbovi by se to určitě líbilo. A tak jsem několik tejdnů ráno den co den chodil za tím rákosníkem co pěstoval krevety.
Jmenoval se Či a já tam s ním sedával až mi časem ukázal jak se to dělá. Vždycky v močálech nachytal ruční sítí malý krevetky a dal je do toho svýho rybníčku a když přišel příliv naházel do něj všelijaký vod- padky a vodřezky po kterejch ta drobounká havěť co tam vegetila pěkně tloustla a tou se zas živily krevety arostly jak z vody. Bylo to tak jednoduchý že by na to přišel i blbec.
Vo pár dní pozdějc se ve špitále vobjevil nějakej panák z Velitelství a celej říčnej mi povidá Vojín Gump Kongres Spojených států vám udělil medajli za statečnost takže pozejtří letíte do Států kde vás Pan Prezident osobně vyznamená. Bylo brzo ráno já ještě ležel a potřeboval jsem si ulevit ale všichni postávali kolem a zřejmě čekali že něco řeknu.
Já myslel že mi snad praskne měchýř ale tentokrát jsem jenom zabručel díky a jinak jsem držel hubu i když mě napadlo jestli to třeba není dilo toho zákona přírody.
Každopádně hned jak všichni vodešli tak jsem se vydal na intenzivku za Danem ale když jsem tam přišel koukám že jeho postel je prázdná a matrace srolovaná a Dan je pryč. Měl jsem strašnej strach co se s ním stalo a honem jsem se běžel zeptat lapiducha ale ten tam taky nebyl až pak jsem na chodbě zahlídnul sestru a ptám se jí kde je Dan a vona že pryč tak jsem chtěl vědět kde pryč a vona řekla já nevím já neměla službu a tak jsem našel staniční která mi řekla že Dana vodlifrovali letecky do Ameriky protože tam se vo něj budou moct postarat líp.
Chtěl jsem vědět jestli je v pořádku a vona řekla jistě pokud nepočítáte průstřel obou plic přeťatý střeva porušenou míchu ustřelený chodidlo a druhou nohu amputovanou a k tomu všemu na půlce těla popáleniny třetího stupně tak je skutečně v pořádku. Tak jsem poděkoval a šel po svejch.
To vodpoledne jsem pimpong nehrál protože jsem si dělal vo Dana starosti. Napadlo mě že třeba umřel a voni mi to nechtěj říct protože to se snad voznamuje jenom nejbližším příbuznejm jenomže co já moh vědět? Každopádně mě to pěkně zdrchalo a tak jsem se celej den jen potuloval, jako v mátohách.
Když jsem se na konec vrátil na oddělení našel jsem na posteli dopisy který za mnou putovaly tak dlouho až mě dostihly v nemocnici. Máma psala že barák nám vyhořel do základů jenomže nebyl pojištěnej a tak bude muset do chudobince. Požár prej vznik když Slečna Frenchová koupala kočku protože ji pak sušila fénem a kočka jí chytla ale možná to taky byl fén.
A vod teďka ať jí píšu na adresu Milosrdnejch Sester. Řikal jsem si že v příštích letech zažiju ještě hodně slzí. FORREST GUMPblbec. Pak mi přišel ještě jeden dopis ve kterým stálo Vážený pane Gumpe, gratulujeme Vám k výhře nového vozu Pontiac GTO, který obdržíte, jestliže obratem zašlete přiložený objednací lístek, jimž se zavazujete k odběru nádherné mnohosvazkové encyklopedie uvedené na obrázku a zároveň i každoročně doplněk šechny zmiňované ročenky, a to po zbytek života za cenu pouhých 75
dolarů ročně. Hodil jsem ho do koše. K čemu by hergot idijotovibyla encyklopedije? Kór když nemá řidičák? Ale třetí dopis byl adresovanej ručně a vzadu stál odesilatel J. Curranová poste restante Cambridge Massachussets. Ruce se mi rozklepaly tak že jsem málem nebyl schopnej obálku vote- vřít.
Milý Forreste, stálo v něm máma mi poslala Tvůj dopis, co ji jího dala Tvoje máma. Je mi líto, že musíš bojovat v té strašné nemorálni válce. Pak psala jak si dovede představit všechnu tu hrůzu a smrt a mrzačení lidí. Svědomí Tě musí hrozně tižit, že se na něčem takovém podílíš, i když si uvědomuju, že tam jsi proti své vůli. A taky jak to musí bejt děsný nemít čistý šaty " A jíst jenom konzervy a tak ale že prej stejně nechápe co jsem chtěl říct větou že jsem musel dva dny ležet ksichtem v oficírskejch sračkách. I když víme, co je to za lidi, psala nedokážu uvěřit, že by mohli člověku provést takovou ohavnost. Pomyslel jsem si že mu tohle jsem jí teda měl vylíčit trochu jasnějc. íČině Tak tady,organizujeme masové demonstrace proti těm fašistickým svinim, aby hlas lidu téhle nemorálni válce učinil vo přitrž a tak pokračovala ještě celou další stránku poměrně dost děj na jedno brdo ale já to stejně všecko poctivě přelouskal protože už jenom z toho že jsem viděl její písmo jsem měl takovej vzláštní pocit u žaludku.
Alespoň že ses setkal s Bubbou, pokračovala protože jsi určitě rád, že v té mizérii máš aspoň nějakého kamaráda. Ať prej ať Bubbu pozdravuju a pak ještě připsala že si přijde na trochu peněz hraním s jednou malou skupinou se kterou teď vystupuje párkrát do tejdne v kavárně poblíž Harvardový Univerzity a jestli někdy pudu kolem ať se stavím. A že ta kapela si říká u Nakřáplý šišky.
Takže já vod tý doby akorát čekal na první příležitost jak se dostat na Harvard. . Večer jsem si sbalil krámy a chystal se na cestu do Států kde jsem měl dostat medajli za statečnost a setkat se s Panem Prezidentem ale měl jsem akorát pyžamo kartáček na zuby a holicí strojek co mi dali ve špitále protože všechno vostatní zůstalo na základně v Pleiku ale pak se přihrnul jeden hrozně hodnej Podplukovník kterýho za mnou poslali z Velitelství a ten řek Gump na ty krámy

zapomeňte protože do rána vám dvacet vietnamčíků v Saigonu na míru spíchne fungl novej mundúr poněvač přece nemůžete k Panu Prezidentovi v pyžamu. A řek taky že mě bude doprovázet až do Washingtonu aby se postaral že budu mít kde hlavu složit a co jíst a taky vo jízdenky všude kam pojedem a bude mi radit jak se chovat a vůbec.
Jo a ten Podplukovník se jmenoval Gooch.
Večer jsem si naposled zahrál pinčes s jedním škrabákem z Velitelství kterej prej byl Armádní Šampijón v pimpongu nebo co. Byl to takovej malej šlachovitej prcek kterej se mi ani jednou nepodíval do vočí a měl i svou vlastní pálku kterou si nosil v koženým pouzdře ale když jsem ho začal drtit tvrdil že míčky nejsou regulérní protože změkly působením nadměrný vlhkosti vzduchu a na konec sebral pálku a táhnul což mi bylo fuk protože zapomněl na ty míčky co si přines a klukům se mohly docela šiknout.
Ráno před vodjezdem za mnou přišla sestra a dala mi obálku na který bylo mý jméno tak jsem ji votevřel a uvnitř byl lístek vod Dana takže byl v pořádku a psal Milý Forreste, promiň, že jsem neměl čas se s Tebou před odjezdem rozloučit. Doktoři se rozhodli strašně rychle, a než jsem se nadál, už jsem byl na cestě, ale já je požádal, aby mi ještě dovolili napsat Ti aspoň pár řádek, protože ses ke mně choval velice hezky.
Mám takový pocit, Forreste, že se teďčeká významná změna a že se stane něco, co Tvému životu dá docela jiný směr a Ty tu šanci nesmíš propásnout a musíš ji popadnout za pačesy. Když o tom teď zpětně přemýšlim, uvědomuju si, že se Ti občas, zejména když ses usmál, objevil v očích takový zvláštní pohled, jakýsi prchavý záblesk čehosi, o čem se domnivám, že představuje onu prapříčinu lidské schopnosti myslet, tvořit ă být.
Tahle válka neni nic pro Tebe, kamaráde, a pro mě ostatně taky ne, i když já už jsem z ni venku a Tobě se to časem určitě FORREST GUMP podaří taky. Nejdůležitější otázkou ovšem zůstává, co budeš dělat dál? Vůbec si totiž nemyslím, že jsi idiot. Podle měřítek jakýchsi testů ă míněni hlupáků možná do nějaké takové kategorie spadáš, ale uvnitř v Tvém srdci, Forreste, jsem zahlédl stejný ohýnek zvídavosti, jakým žhne Tvoje mysl. Nech se unášet přibojem, kamaráde, a využij ho, aby tě donesl, kam chceš, a střez se mělčin a bojuj s viry a hlavně se nikdy nevzdávej. Jsi dobrý člověk, Forreste, a máš velké srdce. Tvůj kámoš Dan. Čet jsem ten dopis snad dvacetkrát ale stejně jsem všemu nerozuměl. Chci říct že jsem měl pocit že vím kam Dan míří ale nechápal jsem způsob kterým to říkal. Ráno přišel Podplukovník Gooch a povidal že je čas a nejdřív že prej pojedem dotvrdil do Saigonu pro tu novou uniformu kterou mi tam přes noc spíchla dvacítka rákosníků a pak hned budem pokračovat do Států.
Ukázal jsem mu dopis a prosil ho ať mi podrobně vysvětlí co tím Dan myslel ale Gooch mi ho podal zpátky a povidá Gumpe to je přece úplně jasný. Nechce abys něco posral až ti Pan Prezident bude připínat tu medaili.

Letěli jsme nad Tichým Oceánem a Podplukovník Gooch mi vykládal jak mě budou doma ve Státech oslavovat jako velkýho hrdinu a že budu vystupovat na všelijakejch přehlídkách kam přijdou mraky lidí a ani si nebudu muset kupovat nic k pití a k jídlu protože každej mě bude hostit. A taky řikal že Armáda chce abysem jezdil po celý zemi verbovat dobrovolníky a nabízel válečný obligace a podobný srágory že prej se mi dostane královskýho zacházení. V tomhle ohledu se teda nemejlil.
Když jsme přistáli v San Francisku čekal už na letišti dav lidí s všelijakejma nápisama a heslama a Podplukovník Gooch koukne z vokýnka a hrozně se diví že nás nevítá vojenská kapela. Jak se na konec ukázalo ty lidi stačili až až.
Jen co jsme vylezli z letadla začali něco skandovat a Podplukovník Gooch dostal do obličeje rajčetem.
A pak se rozpoutalo hotový peklo. I když tam byl kordón policajtů dav ho prorazil a vrhnul se k nám a všichni na nás pokřikovali všelijaký vošklivý věci a mohlo jich bejt na dva tisíce a každej druhej byl fousatej no hrůza protože něco tak strašnýho jsem nezažil vod doby co Bubbu zabili na tom rejžovým políčku.
Podplukovník Gooch si utíral rajče z obličeje a snažil se tvářit důstojně ale já si řek že na tohle se můžu vybodnout protože dav je v tisícinásobný přesile a kvér sebou taky nemám a tak jsem vzal roha.
Jenže ty lidi byli zřejmě celý nadržený někomu pořádně prohnat faldy protože všichni mě začali honit jako když jsem byl malej a řvát a hulákat a mávat těma svejma tabulema. Já zdrhal až skoro na konec ranveje a zase zpátky do letištní budovy a řeknu vám že jsem měl nahnáno víc než když mi tenkrát na stadijónu Orange Bowl šli po krku všichni ty kukuřičným zrnem krmený bulíci z Nebrasky ale na konec jsem zapad na hajzlík zaklapnul dveře a stoupnul si na mísu kde jsem počkal dokud jsem neměl pocit že už by snad mohli bejt pryč. Musel jsem tam strávit dobrou hodinu.
Když jsem vylez tak jsem šel do haly kde stál Podplukovnik Gooch s bandou vobyčejnejch i vojenskejch poldů a tvářil se ustaraně ale když mě uviděl tak se rozzářil jak měsíček a povidá no tak co je Gump dy kvůli vám zdržujou vodlet do Washingtonu.
V letadle byla i spousta civilů ale my s Podplukovníkem seděli hned vepředu. Eště jsme ani neodstartovali a všichni kolem nás začali vstávat a šli si přesednout dozadu. Ptal jsem se Goocha proč to dělaj a von řek že jim třeba smrdíme ale ať si s tím nedělám hlavu že ve Washingtonu to bude všechno lepší což jsem teda sakra doufal protože i blbýho by trklo že zatím to mělo dost daleko do všeho co mi naslibovali Když jsme dorazili na místo byl jsem už tak nedočkavej že jsem málem prask vzrušením. Pozoroval jsem z vokýnka Washingtonův Památník a Kapitol a všechny ty další pamětihodnosti co jsem zatím znal jenom z pohlednic ale teď jsem na vlastní voči viděl že nelhaly. Na letišti už nás čekal vojenskej gazík kterej nás vodvez do strašně přepychovýho hotelu kde měli výtahy a všelijaký jiný vymoženosti a spoustu maníků co nosili bagáž a tak. Já totiž eště nikdy výtahem nejel.
A když jsme se ubytovali přišel za mnou Podplukovník Gooch na pokoj a řek že se pudem napít do takovýho příjemnýho baru kam jak si prej pamatuje chodí spousta hezkejch holek a kde je to úplně jiný než u nich v Kalifornii protože na východě jsou lidi daleko civilizovanější a tak. Jenomže v tom se taky mejlil.
Posadili jsme se ke stolečku a Podplukovník Gooch mi vobjednal pivo a dal si taky něco k pití a pak mi začal vykládat jak se mám chovat až mi druhej den bude Pan Prezident předávat ten metál.
Když byl asi v polovině přišla k našemu stolu jedna moc hezká holka a Podplukovník Gooch se na ni podíval a

vobjednal eště jednu rundu poněvač si asi myslel že je to servírka ale vona se na něj akorát z patra podívala a povidá tobě bysem nepřinesla ani skleničku chcanek ty kokote hnusnej a pak se votočila ke mně a zasyčela tak kolikpak mimin si zabil dneska ty gorilo?
Tak jsme se vrátili do hotelu a nechali si donýst pivo na pokoj a Podplukovník Gooch mi dopověděl jak se mám druhej den chovat.
Ráno jsme brzo vstali a vodešli pěšky k Panu Prezidentovi do Bílýho domu. Je to moc hezkej barák a kolem je trávník velkej málem jak celej blok u nás v Mobile.
Byla tam spousta lidí z Armády a každej mi potřásal rukou a vykládal jakej jsem hrdina a pak mi šli dát tu medajli.
Pan Prezident byl chlap jako hora kterej mluvil jak nějakej texasák nebo co a kolem něj se tlačil houf lidí co vypadali jako lokajové a služky a jak jsme tam všichni stáli v tý růžový zahradě svítilo sluníčko a bylo moc hezky.
Pak jeden vod vojáků začal číst nějakou kravinu ale všichni bedlivě poslouchali akorát já jsem nedával pozor protože jsem měl hlad jako vlk poněvač jsem eště nesnídal. Na konec ten voják přece jenom skončil a Pan Prezident ke mně přišel a vytáh z krabičky medajli a připíchnul mi ji na prsa. Pak mi podal ruku a všichni honem začali tleskat a fotit a tak.
Myslel jsem že tím to skončilo a budu moct vypadnout ale Pan Prezident tam stál pořád se na mě tak nějak vzláštně díval a na konec řek to vám tak škrundá v žaludku mladíku?
Já zašilhal po Podplukovníkovi Goochovi ale ten jenom zved voči k nebi a tak jsem kejvnul a řek hm a Pan Prezident povidá no tak co tu stojíme chlape jeden jdem si naprat nácka!
Šel jsem za ním dovnitř a von mě zaved do takový malý místnosti a tam řek chlápkovi co vypadal jako vrchní ať mi přinese něco k snídani. Kromě nás dvou už tam nikdo jinej nebyl a zatímco jsme čekali až nám to donesou začal se mě všelijak vyptávat a jestli prej vím proč proti těm vietnamcům válčíme a jak se k nám v Armádě chovaj a tak a já jen kejval a kejval takže toho nechal a chvili mlčel a na konec povidá nechceš se dívat na telku než nám to přinesou?
Tak jsem zas kejvnul a Pan Prezident zapnul televizi co měl vzadu za stolem a dívali jsme se spolu na serijál Beverly Hillbillies. Pan Prezident se bezvadně bavil a řikal že na něj kouká každej den a že prej mu tak trochu připomínám toho Jethra co tam vystupuje a po snídani se mě zeptal jestli bysem nechtěl aby mě proved po baráku tak jsem řek jo a šli jsme. No a když jsme zas vylezli před vchod přilepilo se na nás celý hejno fotografů a Pan Prezident po chvíli navrhnul že se posadíme na lavičku a povidá takže tys byl raněnej chlapče a já kejvnul a von na to počkej já ti něco ukážu a v tu ránu si vysoukal košili a ukázal mi vobrovskou jizvu co měl na břiše jak ho tam operovali a pak řek no a kams to chytil ty tak jsem si stáh kaťata a ukázal mu to a všichni fotografové začali mačkat spouště jak šilený dokud nepřiběhli nějaký lidi a nevodvedli mě k Podplukovníkovi Goochovi.
A pak vodpoledne v hotelu Gooch vrazí do mýho pokoje se štosem novin nasranej jak brigadýr a začne řvát a nadávat mi a třískat novinama vo postel a já kouknu a všechny maj na první straně vobrázek jak tam stojím s holou prdelí a Pan Prezident mi ukazuje jizvu co má na pupku. V jedněch novinách mi dokonce dali přes voči takovej ten černej proužek aby mě nikdo nepoznal jak se to dělá na necudnejch vobrázkách.
A pod fotografií byl titulek PREZIDENT JOHNSON a VÁLEČNÝ HRDINA RELAXUJf V RŮŽOVÉ ZAHRADĚ BÍLEHO DOMU. Gump vy blbče řval Podplukovník Gooch co jste mi to proved dyť mám po kariéře a na to povýšení můžu rovnou zapomenout!
Já nevím povidám ale já se fakt snažím.
Takže jsem se zas voctnul v průseru ale Armáda se mnou zdaleka neskončila. Rozhodli že budu jezdit po celý zemi a pomáhat jim přemlouvat mladý kluky aby se dali nalejt a šli do války a Podplukovník Gooch sehnal jednoho maníka co mi měl napsat projev kterej chtěli abysem vždycky prones. Byl strašně dlouhej a hemžilo se to v něm obratama jako v dobách nejvypjatějších není pro mladého muže čestnější občanské povinnosti nad službu v ozbrojených silách vlasti a podobnejma kecama. Problém byl akorát v tom že jsem se to pořád nebyl schopnej naučit abysem to moh řikat z paměti.
Teda v duchu jsem si to vybavoval přesně ale jak jsem to měl říct všechno se mi to v hlavě nějak pomotalo.
Podplukovník Gooch šilel a nutil mě každej den zůstávat až do půlnoci vzhůru a učit se ale na konec to vzdal a řek tohle je asi fakt marný.
A pak dostal nápad. Gump povidá já vím co uděláme. Já ti tu řeč zkrátím takže na tebe zbyde jen pár slov Hned to prubnem.
A začal mi projev krátit a krátil a krátil dokud nedošel k přesvědčení že tohle už si snad budu pamatovat a nebudu vypadat jako idijot takže na konec na mě zbylo akorát vstupujte do Armády a bojujte za svou svobodu!
První zastávka na tý naší túře byla jedna malá Univerzita.
Shromáždění se vodehrávalo v aule kam přišlo i pár reportérů a fotografů. Podplukovník vstal a prones projev kterej jsem měl původně řikat já a když skončil povidá a nyní si vyslechneme několik poznámek od čerstvého nositele Kongresové medaile za statečnost svobodníka Forresta Gumpa a kejvnul na mě ať jako jdu k mikrofonu. Pár lidí začalo plácat a když potlesk skončil shejbnul jsem se k mikrofonu a povidám vstupujte to Armády a bojujte za svou svobodu!
Měl jsem pocit že bysem měl eště něco dodat ale protože víc mi toho nenechali tak jsem tam jenom tak stál a všichni na mě čuměli a já zas vejral na ně a pak najednou někdo z předních řad vykřik jaký je váš osobní názor na válku a já vyhrknul první co mi napadlo a řek jsem válka je vůl.
Podplukovník Gooch hned přiskočil mikrofon mi vyrval a zasyčel ať si jdu sednout ale to už obecenstvo začalo šilet a skákat a hulákat nadšením a reportéři drásali do bloků fotografové mačkali spouště a Gooch mě hnal svinským krokem pryč takže než jsem se vzpamatoval seděli jsme už v auťáku a uháněli z města a Gooch si celou cestu něco brblal ale na mě nepromluvil ani slovo akorát se pořád tak vzláštně smál jak debil.
Druhej den ráno když jsme eště seděli v hotelu a chystali se vyrazit na další shromáždění měl Podplukovník Gooch telefon a ten na druhým konci drátu mu sáhodlouze něco vykládal a Gooch akorát poslouchal a fun řikal jenom rozkaz a co chvili po mně loupnul vočima a když na konec položil sluchátko dlouho čučel na špičky bot ale pak řek tak to se ti

teda povedlo Gump turné se ruší a mě přeložili na jednu meteorologickou hlásku na Islandu a co bude s tebou mě teda ani trochu nesere. Tak jsem se ho zeptal jestli bysme si už mohli dát tu kolu a von mě akorát dlouho provrtával vočima a pak si začal zase něco brblat a smát se tím vzláštním smíchem jako úplnej blb.
Načež mě poslali do Fort Dixonu kde mě přidělili k Týlový Rotě jako kotelníka takže jsem celej den a málem celou noc furt jenom házel uhlí do kotle aby v kasárnách bylo teplo. Velitel Roty byl takovej mouchy sněžte si mě protože když jsem se mu hlásil řek že mu zbejvá vodkroutit si v Armádě poslední dva roky a že prej stačí abysem si dal majzla a budem spolu vycházet docela dobře což bylo přesně vo co jsem se furt snažil a celou dobu jsem akorát hodně přemejšlel vo mámě a Bubbovi a jak bysem moh pěstovat krevety a taky vo Jenny Curranový co asi na Harvardu dělá a vobčas jsem si šel zahrát pinčes. a když Příští jaro vyvěsili takový oznámení že se na základně bude hrát pimpongovej turnaj a vítěz prej pojede do Washingtonu na celoarmádní šampijonát.
Tak jsem se přihlásil a vyhrát ten přebor byla úplná hračka protože jedinýmu dalšímu hráči kterej tam u nás za něco stál ustřelili ve válce prsty takže pálka mu furt padala z ruky. A tejden na to mě vzali do Vojenské Nemocnice aby se všichni co tam leželi mohli na nás přijít kouknout. První kolo jsem vyhrál docela snadno a druhý taky a ve třetím jsem si vylo soval takovýho prcka kterej dával každýmu míčku strašnou faleš takže jsem dostával pěkně zahulit a málem mi natrh prdel, protože už to bylo čtyři dva na sety a vypadalo to že prohraju, jenomže když jsem se vohlíd do obecenstva koho tam nevidím jak na vozejku jako Poručíka Dana kterýho jsem znal ze špitálu v Danangu. Když jsme po setu měli pauzu hned jsem za ním šel a kou- kám že nemá nohy.
Museli mi je uříznout Forreste povidá ale jinak jsem v po- hodě. Obličej už neměl vofáčovanej akorát strašně zjizvenej a po- pálenej jak mu vybouch ten tank a von zůstal uvnitř.
Ale pořád měl do těla zavedenou hadičku z flašky na tyči co měl přidělanou k vozejku. Takhle to už bude na pořád povidá Dan ale prej mi to sekne. A pak se nahne a podivá se mi do vočí a řekne Forreste já 0 jsem přesvědčenej že můžeš dokázat všechno co budeš chtít. Koukal jsem jak hraješ a vím že toho prcka porazíš protože ty prostě umíš a je ti souzený abys zvítězil.

Tak jsem kejvnul ale pak už jsem musel jít a neztratil jsem jedinej bod takže jsem postoupil do finále a turnaj jsem na konec vyhrál.
Strávil jsem v tý nemocnici eště asi tři dny takže jsem za Danem moh párkrát zajít a vozit ho a někdy jsem ho vzal na zahradu aby se taky dostal trochu na sluníčko a večer jsem mu hrál na harmoniku jako tenkrát Bubbovi. Ale většinou jsem ho nechal mluvit protože mi vykládal vo všem možným jako třeba vo Historiji a Filozofiji a jednou mi taky povidal vo Teoriji Relativity a co to znamená z pohledu Vesmíru tak jsem vzal kus papíru a namaloval mu to i s tím vzorečkem protože to jsme brali na Univerzitě v kursu Moderní Teorie Fyziky Světla a von se na mě podíval a povidá Forreste ty mě nikdy nepřestaneš udivovat.
Jednou to už jsem byl zpátky ve Fort Dixonu a futroval uhlí do kotle. Tu se přižene jeden panák z Pentagonu celej vometálovanej a s hubou vod ucha k uchu zařičí prej Svobodníku Gumpe je mi potěšením vás informovat že jste byl zařazenej do Pim ongovýho Týmu Spojených Států a pojedete do Rudýny na mezistátní utkání. Je to veliká čest protože je to po pětadvaceti letech první oficijální kontakt s číňanama takže se nejedná jenom vo nějaký nablblý pimpongový utkání ale diplomatickou misi na který možná závisí osud celýho lidstva je to jasný?
Pokrčil jsem ramenama a kejvnul ale byla ve mně malá dušička protože jsem si řikal jak já k tomu přijdu když jsem idijot a přitom mi hoděj na krk vosud celýho lidstva.
Atak jsem se znova voctnul na druhým konci světa jenomže tentokrát v Pekingu což je hlavní město Číny.
Ostatní členové pimpongovýho týmu byli hrozně fajn i když každej byl vodjinud a živil se něčím jiným ale všichni se ke mně chovali moc hezky a číňani taky. Byli to úplně jiný rákosníci než co jsem znal z Vietnamu protože jednak byli čistý a zdvořilý a hlavně se mě nepokoušeli zamordovat.
Z Ministerstva Zahraničí nám přidělili jednoho maníka co měl s náma jet jako doprovod a říkat co máme dělat ale přiznám se že ten jedinej mi z celý party nesed. Jmenoval se Pan Wilkins a nosil takovej uzoučkej knírek a aktovku a pořád se akorát staral aby měl boty jak zrcadlo a vyžehlený puky a čistý košile. Vsadím se že každý ráno hned co vstal si nejspíš plivnul na prdel a přejel si ji kartáčem.
Strašně si na mě zased. Gump povidá prej když se mi nějakej číňan ukloní tak se ukloním taky. Gump vy si mi nebudete furt skrz kapsu šahat na přirození. Sakra co to máte za fleky na kalhotách Gump?
Hergot Gump vy se u toho stolu chováte jak čuně!
V tom posledním měl asi pravdu. Voni totiž číňani jedí takovejma dvěma hůlkama takže člověk do huby skoro nic nedonese a jídlo vám z valný části skončí v klíně a není divu že narazit na tlustýho je v Číně dost vzácnost i když člověk by si řek že už se taky mohli naučit používat vidličku.
Sehráli jsme s číňanama spoustu zápasů a některý hráči byli fakt dobrý ale drželi jsme se. Večer pro nás vždycky měli přichystanej nějakej program takže nás brali na večeři nebo na konzert a jednou jsme takhle měli jíst v restauraci Pekingská Kachna ale když jsem přišel do foajé povidá mi Pan Wilkins Gump vy se hezky vrátíte na pokoj a vemete si čistou košili chlape vždyť vy vypadáte jako kdyby vás někdo bombardoval vším co bylo za posledních pár dní na meny. A zaved mě k recepci a řek tam jednomu co uměl anglicky ať mi na papírek napíše po jejich že se potřebuju dostat do restaurace Pekingská Kachna a ať prej ten lístek vokážu taxikářovi.
My pojedem napřed řek Pan Wilkins ale stačí řidiči ukázat ten papírek a von vás tam doveze a tak jsem šel zpátky do pokoje vzít si tu košili.
Před hotelem jsem vlez do taxíka a řidič šlápnul na plyn.
Začal jsem hledat ten lístek ale když mě konečně napadlo jestli jsem ho nenechal na pokoji přejeli jsme už málem půlku města. Řidič na mě furt něco brebentil a já myslel že chce vědět kam mě má zavízt a tak pořád opakuju Pekingská

Kachna Pekingská Kachna ale taxikář jen rozhazoval rukama a jezdil se mou vod jedný pamětihodnosti ke druhý. Takhle to pokračovalo asi hodinu a řeknu vám že jsem teda viděl věci ale na konec zaklepu řidiči na rameno a když se votočil řek jsem znova Pekingská Kachna a začal jsem mávat rukama jako kačena křídlama a ridič se najednou zacení a začne kejvat a tradá hujdá. Každou chvíli se votočí a já zase honem zamávám křídlama ale když jsem se asi za hodinu podíval z vokýnka koukám že mě hergot zavez na letiště!
To už se vopravdu připozdívalo a já eště nejed takže jsem měl hlad jak vlk a když jsme jeli kolem takový restaurace řek jsem řidiči ať mě tam vysadí a podám mu žvanec těch jejich rákosnickejch peněz a von mi něco vrátil a vodjel.
Vlezu dovnitř a posadím se ale to jsem moh bejt rovnou na Měsíci. Přišla ke mně nějaká ženská která mi věnovala takovej vzláštní pohled a dala mi jídelní lístek jenomže byl v čínštině takže jsem na konec ukázal asi na pět jídel a řek jsem si že alespoň jedno z nich bude určitě k žrádlu ale náhodou dobrý byly všecky a když jsem se nacpal tak jsem zaplatil a vyšel ven že se pokusím dojít zpátky do hotelu ale bloumal jsem hodiny a hodiny a nic a pak mě sebrali.
Než jsem se vzpamatoval šoupli mě do basy. Byl tam jeden vysokej čínan co uměl anglicky a ten se mě furt na něco vyptával a nabízel mi cigarety jak se to dělá v těch starejch filmech. Byl jsem tam až do příštího vodpoledne ale pak se do vězení dostavil Pan Wilkins jenomže než mě pustili musel se s nima hodinu vybavovat.
Pan Wilkins byl vzteky bez sebe. Uvědomujete si Gump že vás považujou za špióna ječel víte vy vůbec jak jste podkopal rapírek celý naše úsilí zbláznil jste se nebo co? Chtěl jsem říct že ne že jsem akorát idijot ale pak jsem si to rozmyslel. Pan Wilkins pak vod jednoho čebráka na ulici ukázat koupil velkej nafukovací balónek kterej mi uvázal na košili,aby mě prej měl pořád na vočích a na klopu mi připíchnul lístek kdo jsem a kde bydlím. Připadal jsem si jako kretén .
Jednou nás takhle naložili do autobusu a vyvezli za město k takový široký řece kde postávala hromada čínanů který se ; tvářili hrozně důležitě protože jak jsme se brzo dověděli byl tam taky ten jejich nejvyšší čínan kterýmu říkali Předseda Mao. Vypadal jak velkej starej tlustej Buddha a pak se svlíknul m teda z toho jejich pyžama jenom do plavek a voni nám řekli že dyž se Předseda Mao kterýmu je skoro osumdesát tu řeku přeplave a že prej chtěli abysme to viděli na vlastní voči.
Začne Předseda Mao teda vlez do vody začal plavat a každej si ho honem hned fotografoval a všichni čínani hrozně brebentili a tvářili se strašně pyšně a když byl v půli řeky tak zastavil a zamával nám a všichni mu zamávali zpátky.Taky jsem Za chvilku zamával zas a každej mu znova vodpověděl.
A potom Předseda Mao zamával potřetí a najednou všem jejich došlo že nás vlastně vůbec nezdraví ale topí se! To teda bylo čoromoro! Tenkrát jsem pochopil proč se říká na organizovanej čínskej bordel. Spousta lidí se vrhla do vody a z druhý strany vyrazil mrak loděk a každej kdo zůstal na břehu poskakoval jak zběsilej a brečel a bouchal se dlaní do čela a protože jsem viděl kde Předseda Mao zmizel pod hladinu, řek jsem si že na tohle se teda koukat nebudu sundal jsem si boty a skočil do řeky. Trhnul jsem všechny čínany co plavali stejným směrem a k místu kde zmizél Předseda jsem se dostal jako první.
Kolem kroužila loďka a všichni čuměli do vody, jako kdyby tam něco viděli ale to byla blbost protože ta jejich řeka měla stejnou barvu jako u nás doma stoka. Tak jsem se prostě třikrát nebo čtyřikrát potopil a brzo jsem na toho starýho prďolu pod hladinou narazil takže jsem ho musel vytáhnout a čínani ho chytli a mrskli s ním do loďky a makali ke břehu. Na mě se totálně vykašlali a já nakonec musel plavat celou cestu zpátky úplně sám.
Když jsem vylez z vody lidi poskakovali jak zběsilí a každej slzel a plácal mě po zádech a nakonec mě popadli a vodnesli k autobusu na ramenou ale když jsme vyjeli přišel ke mně Pan Wilkins a jenom vrtěl hlavou. Vy blbe řek mi to vás nenapadlo že vůbec nejlepší by pro Spojený státy bylo nechat toho hajzla ať se utopí? Já nevím Gump takhle propásnout příležitost která se naskytne sotva jednou za život.
Takže jsem to zase posral. Ale já nevím já se fakt snažil.
Hrály se poslední zápasy a já si už ani nepamatoval kdo vyhrává protože jak jsem vytáh Předsedu Maa z řeky stal jsem se pro čínany něco jako Národní Hrdina.
Gump voznámil mi Pan Wilkins ta vaše blbost se nám nakonec vyplatila. Dostal jsem hlášku že čínskej velvyslanec je připravenej zahájit rozhovory o znovunavázání diplomatických styků a krom toho čínani chtěj na vaši počest uspořádat velkej průvod středem Pekingu takže doufám že se budete patřičně chovat.
Průvod se konal hned za dva dny a byla to teda paráda. Do ulic vyšla snad milijarda Číňanů a jak jsem se někde ukázal všichni se hned klaněli a mávali mi. Celý to mělo skončit u Kuomintangu což je něco jako čínskej Kapitol kde mi měl poděkovat osobně Předseda Mao.
Když jsem tam dorazil byl už suchej a hrozně se radoval že mě vidí. Pak se konal parádní voběd a já seděl hned vedle Předsedy Maa. Při jídle se ke mně nahnul a povidá prý jste bojoval ve Vietnamu tak by mě zajímalo co si myslíte o válce. Tlumočník mi to přeložil a já se na chvilku zamyslel ale pak jsem si řek že se s tím nebudu srát protože kdyby to nechtěl vědět tak by se mě neptal a tak povidám válka je vůl.
Tlumočník mu to přeložil zpátky a Předsedovi se ve tváři nejdřív vobjevil vzláštní výraz a věnoval mi takovej divnej pohled ale pak mu zajiskřilo ve vočích a začal se culit jako měsíček na hnuj a třás mi rukou a kejval hlavou jako ty mechanický panenky s hlavičkou na péro a každej kdo tam byl nás hned fotografoval takže vobrázky se dostaly i do americkejch novin ale čím jsem Předsedu Maa tak rozesmál jsem zatím nikdy nikomu neprozradil až teď.
Každej Když jsme ten den co jsme vodjížděli vylezli z hotelu přišel se s náma rozloučit dav Viděl jsem tam taky jednu čínskou mámu se synkem na zádech ale hned jsem poznal že je to vopravdovej hajzl a idijot protože byl mongolojd jelikož šilhal slinil vod pusy mu teda šly bubliny a jazyk mu plandal jak je to u těchle mentálů zvykem. I když nám Pan Williams zakázal se s číňanama bavit bez jeho dovolení já si nemoh pomoct a šel jsem k nim vytáh z kapsy pár pimpongovejch míčků a jeden jsem podepsal X a tomu klukovi ho dal. Nejdřív si ho strčil do pusy ale když mu ho vyndali natáhnul ruku a chytil mě za prsty a najednou vám roztáh hubu vod ucha k uchu a začal se smát a já koukám že

jeho máma má ve vočích slzy a něco repetí a tlumočník řek, že to je vůbec poprvé co se ten kluk usmál. Já bysem jí bejval moh vyprávět jenomže už nebyl čas.
A jak jdu pryč kluk po mně tím míčkem hodí. Vodrazil se mi vod hlavy jenomže někdo to zmáčk protože takovou smůlu můžu mít fakt jenom já jelikož ten vobrázek pak votiskli v novinách s titulkem To PŘÍSLUŠNÍK NEJMLADŠÍ GENERACE DÁVÁ NAJEVO SVOU NENÁVIST K AMERICKÉMU IMPERIALISMU.
To už ke mně přiběh Pan Wilkins a vodtáh mě pryč a než se naděju sedím v letadle a frčíme domů. Poslední co mi před přistáním ve Washingtonu řek bylo podívejte Gump jestlipak víte že když člověk zachrání číňanovi život je za něj až do smrti odpovědnej a tak vzláštně se přitom usmíval. Seděl vedle mě. a najednou se ozve hlášení že maj všichni zůstat na svých místech a připoutat se tak jsem se na něj podíval a pustil jsem takovej pšouk jako snad eště v životě ne. Znělo to nemlich jak cirgulárka a Pan Wilkins vykulil voči řek ááá a začal se ovívat a chtěl si rozepnout pás.V tu ránu přiběhla jedna moc hezká letuška aby se podívala jako co se to děje a Pan Wilkins se dusí a kašle a já se hned začal taky .k ovívat a chytnul jsem se za nos a ukazuju na Pana Wilkinse.
Křičím vodevřete někdo vokno a podobně. Pan Wilkins zrudnul v ksichtě a začal protestovat a ukazovat na mě ale letuška se akorát usmála a vodešla se taky posadit.
Když Pan Wilkins konečně přestal prskat vobjel si prstem límeček a zahuhlal to teda byla pěkná sprosťárna Gump ale já jen křenil a ani jsem se na něj nepodíval.
Potom mě poslali zpátky do Fon Dixu ale místo aby mě šoup do kotelny řekli mi že budu z Armády předčasně propuštěn, takže netrvalo ani dva dny a byl jsem venku. Dostal jsem nějaký prachy na lístek a něco jsem měl svýho ale co dělat vo tom jsem neměl ani šajn.
Věděl jsem že bysem asi měl jet domů podívat se za mánou, když je v tom chudobinci a vůbec a taky mě napadlo že bych; třeba moh začít lovit ty krevety abysem to v životě někam dotáh jenomže přitom jsem furt tak trochu myslel na Jenni Curranovou jak je na Harvardu.
Vodjel jsem autobusem z nádraží a celou cestu jsem marně přemítal co by bylo nejspíšnejslibnější ale když na mě přišla u pokladny řada tak jsem řek že chci lístek do Bostonu. V životě je holt někdy nutný nedopustit vám aby ty správný věci stály v cestě.

Na Jenny jsem neměl žádnou adresu akorád poštovní přihrádku ale v dopise bylo jméno malýho podniku ve kterým hrála s tou svou kapelou Nakřáplý šišky. Jmem noval se Hodaddy Club. Chtěl jsem tam z nádraží dojít pěšky někam ale pořád jsem se někde motal a ztrácel až jsem si na konec vzal na Jenny taxíka. Bylo teprv vodpoledne takže tam bylo úplně prázdno až na pár vožralů a pět čísel piva na podlaze vod minulýho dne.Ale ten za barem povidal že Jenny s kapelou přijdou asi v devět a já se zeptal jestli tam můžu počkat a von řek že jasně aby jsem si sed a těch pět nebo šest hodin jsem vorážel protože mě bolely nohy. Pak se hospoda začala pomalu naplňovat lidma. Většinou to byli študáci ale postrojený jak hastroši. Všichni měli na sobě špinavý triko s džínama kluci brejle a Byli to čtyři kluci a měli takovej obrovskej elek- trickej bazmek se spoustou šňůr. Teda povim vám že to byl pěknej rozdíl než jak jsme hráli tenkrát ve studentským klubu na Univerzitě.
A Jenny pořád nikde. Když kapela zapojila všechnu tu elektriku začala hrát a musím říct že to byl teda děsnej rachot. Všude blikaly takový barevný světla a muzika řvala jako tryskáč při startu ale obecenstvu se to strašně líbilo takže když skončili začal každej ječet a pískat nadšením a pak reflektor líznul kraj pódijum a v jeho světle se vobjevila Jenny. Vypadala jinak než jsem si ji pamatoval. Jednak měla vlasy dlouhý až na zadek a na nose jí seděly černý brejle i když byla v baráku a byla noc! A jinak měla na sobě džíny a košili s tolika flitrama že se třpytila jak Vánoční stromeček. Kapela spustila a Jenny začala zpívat. Vytrhla mikrofon tancovala po celým pódijum a přitom poskakovala máchala rukama a třásla hřívou jak šílená. Snažil jsem se pochytit slova ale kapela dělala straš- nej rambajz protože bubeník i pijanista a kytaristi do toho třískali tak že jsem se bál aby nespadla střecha a celou dobu jsem si myslel co je tohle prokristapána za muziku?
Akdyž pak měli přestávku tak jsem se sebral a protlačil se davem ke dveřím do zákulisí jenomže tam stál nějakej chlap a řikal že mě tam nemůže pustit. A když jsem si šel teda zase sednout koukám že všichni čuměj na moji uniformu. Teda todle je ten nejpřesnější vohoz co jsem tu viděl křiknul někdo a jinej zařval to je sila a další zas ten frajer se mi snad zdá! To už jsem si znovu připadal tak trochu jako idijot a tak jsem šel ven že se jako chvilku projdu a všechno si sesumíruju. Řek bysem že jsem musel chodit aspoň půl hodiny protože když jsem se vrátil čekala před dveřma fronta lidí co se chtěli dostat dovnitř.
Šel jsem rovnou dopředu a povidám tomu chlápkovi že mám vevnitř všecky krámy ale von prej ať si jdu hezky stoupnout na konec. Stál jsem tam dobrou hodinu a poslouchal a řeknu vám že takhle z dálky a zvenčí ta muzika zněla daleko líp.
Ale na konec mě to začalo nudit tak jsem se sebral a vobešel barák. Vzadu byly takový schůdky já si na ně sed a pozoroval jak se kolem popelnic honěj krysy. V kapse jsem měl harmoniku a tak jsem ji vytáh a začal hrát aby mi nebyla dlouhá chvile. Zevnitř se pořád ozejvala Jennyina kapela a já se chvili babral s chromatikou až jsem se chytnul a hrál s nima. Ani nevím jak dlouho jsem to zkoušel ale brzo jsem začal vyjíždět vlastní sólíčka a trochu se ve vejškách vodvazovat a k mýmu překvapení to vůbec neznělo tak blbě teda pokud to člověk nemusel taky poslouchat.
Najednou se mi za zádama rozletěly dveře a v nich se vobjevila Jenny. Asi měli zase přestávku ale já si jí nijak nevšímal a foukal furt dál.
Kdo je to zeptala se.
To jsem já povidám ale v uličce byla tma a tak vystrčila hlaw ze dveří a řekla já myslím kdo hraje na tu harmoniku?
Já se sice trochu styděl jak jsem voblečenej ale vstal jsem a povidám no já Forrest.
Kdože řekla. No Forrest.

Forrest? Forrest Gump?
A vyběhla ze dveří a vrhla se mi do náruče.
Usedli jsme si v zákulisí a povidali co je novýho dokud nemusela jít vodehrát další sériji. Jenny totiž školy nechala protože ji vyhodili když ji jednou v noci načapali na koleji u nějakýho chlapa Tenkrát se abyste věděli za tyhle věci běžně vyhazovalo.a zase Bendžista utek do Kanady aby nemusel do Armády a kapela celá se todle rozpadla. Jenny pak vodjela na čas do Kalifornie a nosila kytky ve vlasech ale říkala že je to tam samej cvok a každej je furt akorát zhulenej a pak se seznámila s nějakým klukem se kterým jsem vodjela do Bostonu a vymetali spolu protiválečný demoškyu. Řek a tak jenomže se ukázalo že ten kluk je teplej tak se rozešli když Jenny se dala do kupy s jedním fakt přesvěčeným mírovým aktivistou kterej sestrojoval všelijaký bomby a vyhazoval s nima baráky do povětří takže to zas nedopadlo a vona se seznámila s jiným co učil na Harvardu ale ten zas byl ženatej a tak byl taky konec začala chodit s klukem kterej byl vopravdu fajn ale vondaleko jednou ukrad něco v samovobsluze a voba skončili za katrem tak si řekla že je nejvyšší čas aby se sebrala. Dala se do party s Nakřáplejma šiškama a váleli úplně novej;oroval styl se kterým začali bejt v Bostonu a okolí hodně populární a za tejden měli dokonce jet do New Yorku natáčet desku. Říkala že teď chodí s jedním co študuje na Harvardu Filozofiji chvíli ale že prej po představení můžu klidně jít s ní a spát u nich. Byl 0. Ani nejsem hrozně zklamanej že má kluka ale neměl jsem kde hlavu složit a tak jsem šel. Ten její kluk se jmenoval Rudolf. Byl to takovej sušinka co vážil nanejvejš padesát kilo ale vlasy měl jak mop na podlahu a na krku samý korále a když jsme tam přišli seděl na podlaze a meditoval jak nějakej guru. Hele řekla Jenny tohle je Forrest můj kámoš tam vod nás a nějakej čas tady bude bydlet s náma. Rudolf neřek nic akorát pokynul rukou jako když Papež žehná davům. Měli tam jen jednu postel ale Jenny mi udělala takovej kutloch na podlaze a povim vám že v Armádě jsem kolikrát spal stejně a mockrát daleko hůř. Ráno když jsem vstal Rudolf eště dřepěl uprostřed místnosti na podlaze a rozjímal. Jenny mi udělala snídani a když Rudolf furt seděl ani se nehnul tak jsme šli ven že mi Jenny ukáže Cambridge ale vůbec ze všeho nejdřív řekla že si musím; vopatřit nějakej jinej vohoz protože lidi by to nepochopili a mysleli by si že tu uniformu nosím z hecu. Tak jsme šli do jednoho výprodeje kde jsem si koupil džíny s laclem a kostkovanou dřevorubeckou bundu a hned jsem to nechal na sobě protože mundúr mi zabalili.
Pak jsme se jen tak courali po Harvardový Univerzitě a koho nepotkáme jako toho ženatýho Profesora co s ním Jenny chodila. Byli pořád kamarádi ale v soukromí vo něm nejčastějc mluvila jako vo hnusným hajzlovi i když se jmenoval Doktor Quackenbush.
Byl celej rozparáděnej že za tejden mu začíná úplně novej seminář kterej si sám vymyslel a nazval Role idiota ve Světové literatuře.
Tak jsem řek že to bude určitě hrozně zajímavý a von povidá tak víte co Forreste jestli chcete můžete tam chodit jako externista třeba se vám to bude líbit.
Jenny se po nás tak nějak vzláštně podívala ale neřekla nic.
Vrátili jsme se do bytu a Rudolf furt jenom cepeněl na podlaze. Tak jsme si sedli do kuchyně a já se jí šeptem zeptal jestli Rudolf taky mluví a Jenny řekla že jo a že prej dřív nebo pozdějc určitě začne.
Vodpoledne mě Jenny seznámila s vostatníma klukama z kapely a prohlásila že válím na harmoniku jako pámbu a jestli prej by mě nechali večer zahrát s nima. Jeden kluk se zeptal co hraju nejradějc a já řek Dixie a von myslel že se přeslech ale pak se do toho vložila Jenny a řekla na tom nezáleží až si nás poslechne bude to v ažuru.
Atak jsem s nima večer hrál a všichni se shodli že jsem náhodou moc dobře zapad a mně se strašně líbilo že tam můžu sedět a dívat se na Jenny jak vobráží celý pódijum.
A v pondělí jsem si šel poslechnout Doktora Quackenbushe na ten jeho seminář Role idiota ve Světové literatuře. Už jen kvůli tomu názvu jsem si najednou připadal docela důležitej.
Dnes řekl Doktor Quackenbush posluchačům bych mezi námi chtěl přivítat pana Forresta Gumpa který bude občas docházet na náš seminář jako host. Všichni se votočili a podívali se na mě já jim mávnul na pozdrav a seminář začal.
Idiot začal Doktor Quackenbush hraje v historii Světové literatury již dlouho velice významnou roli.
Jistě jste všichni slyšeli o vesnickém idiotovi. Většinou šlo o retardovaného jedince který byl často terčem posměšků a hrubých vtipů celé vesnice. Později se mezi šlechtou stalo zvykem držet si u dvora pro obveselení šaška. V mnoha případech to nebyl blázen ale pouhý klaun či bavič.A v tomhle duchu to pokračovalo a mně začalo docházet že nejčastějc idijoti vůbec nejsou lidi k ničemu ale že jsou na světě záměrněDoktor jak říkal Dan aby se vostatní mohli smát. To náhodou není zas tak špatný.Většina autorů využívá postavy blázna jakožto principuSvětové double entendre vykládal Doktor Quackenbush jinými slovy dvojsmyslně protože tím že nechají blázna jednat pošetile,pomáhají čtenářůmožnost pochopit širší souvislosti.Opravdu velký spisovatel jako například Shakespeare, občas nechá zesměšnit i některou z hlavních postav čímž vtipně přispívá ke čtenářovu uvědomění. Musím přiznat že jsem tomu moc nerozuměl ale to mě nijak nepřekvapilo. Potom Doktor Quackenbush řek že abysme si názorně předvedli o čem tu mluví sehrajeme úryvek ze hry Král Lear kde vystupuje Šašek a jeden převlečenej za šilence a Král je magor a řek že kluk jménem Elmer Harrington III bude hrát nějakýho Chudáčka Tomše a jistá Lucille bude Šašek. Další kluk kterej se jmenoval Horace ale příjmení si už nepamatuju měl dělat toho pomatenýho Krále Leara. A nakonec prej Forreste a vy byste si nechtěl zahrát Vévodu z Glou-se do cesteru?Prohlásil že z divadelní Katedry sežene pár rekvizit ale kostýmy si máme dát dohromady sami aby to prej bylo víc realistický.

Teda do čeho jsem se to nechal namontovat napadlo mě. jen Mezitím se v Nakřáplejch šiškách začaly dít věci. Přiletěl za náma z New Yorku jeden právník a řek že chce abysme tam přijeli do studija a nahráli pásku.
Kluci byli strašně nadšený a Jenny taky a já samozřejmě jakbysmet. Ten newyorskej Pan Feeblestein se jmenoval říkal že když pude všechno dobře mohli bysme bejt populárnější než večerní bejzbólový zápasy v televizi. Že prej stačí podepsat jedinej papír a hned: můžem začít bohatnout.

Náš klávesista George mě trochu učil na ten svůj zázrak a bubeník Mose mi to taky vobčas na chvíli pučil. Bylo to docela zábavný učit se na ty nástroje hrát a na harmoniku taky Cvičil jsem každej den a večer jsme vždycky vystupovali v klubu Hodaddy.
Apak jsem se jednou vodpoledne vrátil ze školy a na gauči sedí Jenny. Byla tam sama tak se ptám kde je Rudolf a Jenny že prej vzal kramle. Ptal jsem se proč a Jenny řekla protože je to stejnej hajzl jako všichni vostatní a já řek nechceš se jít někam najíst? Můžem si vo tom popovidat.
Samozřejmě povidala hlavně vona a v podstatě akorát nadávala na všechny chlapy. Že prej jsme líný nezodpovědný sobecký hnusný grázlové. A takhle mlela a mlela a pak se najednou rozbrečela tak jsem řek ále Jenny no tak. To nic. Von se k tobě Rudolf stejně nehodil dyť akorát furt dřepěl na podlaze ne? A Jenny povidá no jo Forreste asi máš pravdu. Já chci domů. A tak jsme šli.
Když jsme se vrátili začala se Jenny svlíkat. Nechala si akorát kalhotky a já tam seděl na gauči a dělal jako že se nekoukám ale vona si stoupla přede mě a řekla Forreste chci si to s tebou rozdat.
Vyrazila mi tak dech že jsem na ni akorát bez hnutí vejral ale vona si sedla vedle mě a začala mi přejíždět rukama po kalhotách a než jsem se vzpamatoval sundala mi košili a pořád mě vobjímala a líbala a vůbec. Nejdřív to bylo dost vzláštní protože přesně vo tomhle jsem snil akorát jsem si to celý představoval trochu jinak. Ale pak mi to najednou přestalo vadit protože si jenom pamatuju že jsme se váleli po gauči skorem nahatý a potom mi Jenny stáhla spodky vykulila voči a řekla ale podívejme co to tady máme a popadla mě úplně stejně jako tehdy Slečna Frenchová ale že mám mít zavřený oči to neřekla tak jsem je nechal vodevřený.
Tenkrát vodpoledne jsme prováděli takový kusy vo kterých se mi nezdálo ani v nejdivočejších snech protože Jenny mi ukázala věci co by mě samotnýho v životě nenapadly. Dělali jsme to z boku a napříč a hlavou dolu a zezadu a vleže a vestoje a vsedě a vespod a navrch a já nevím co eště akorát jedinej způsob kterej jsme nezkusili byl dělat to separátně. Váleli jsme se po celým pokoji a dokouleli jsme se až do kuchyně vráželi do nábytku shazovali krámy strhli záclony shrnuli koberec a dokonce se nám při tom podařilo zapnout televizi a skončili jsme v kuchyňským dřezu ale nechtějte po mně vědět jak jsme se tam dostali. Když jsme toho konečně nechali Jenny nějakou dobu jen tak ležela a pak se na mě podívala a povidá sakra Forreste kdes byl celou tu dobu?na gauči a já řek kde bysem byl? Vod tý chvíle to mezi mnou a Jenny bylo pochopitelně jinak než dřív. Spali jsme teď v jedný posteli což mi ze začátku taky připadalo dost vzláštní ale to víte že jsem si rychle zvyk. A vždycky. když jsme hráli v klubu Jenny za mnou každouš chvíli přišla a prohrábla mi rukou vlasy nebo mi prstem přejela vzadu po krku. A můj život se znenadání začal měnit. Připadal jsem si jako znovuzrozenej a cejtil jsem se jako nejšťastnějšíčlověk na světě.

Apak přišel den co jsme na semináři Doktora Quackenbushe na Harvardu měli sehrát to představení.
Jednalo se vo tu scénu jak Král Lear a Šašek choděj po vřesovišti což je něco jako tam u nás močál nebo pole a strhne se strašná bouřka takže všichni se utíkaj schovat do boudy která se v tý hře jmenuje Chatrč.
Auvnitř seděl jeden kterýmu říkali Chudáček Tomeš ale ve skutečnosti šlo vo postavu jménem Edgar kterej byl převlečenej za šilence protože s ním parádně vyjebal jeho brácha co byl pěkná svině.
A ten Král se mezitím totálně zcvoknul a Šašek se samozřejmě taky choval jako blázen. Já hrál Vévodu z Gloucesteru což byl Edgarův fotr a mezi tou sebrankou byl v podstatě jedinej normální.
Doktor Quackenbush si přines ňákou deku nebo co a udělal z ní takovej stan jako že je to ta Chatrč a taky si z elektrickýho větráku kterej měl na lopatkách kolíčkama na prádlo připnutý kousky papíru zbastlil stroj co dělal vítr. A pak vylez Král Lear což byl ten Elmer Harrington III voblečenej do pytloviny a s cedníkem na hlavě. Holka co hrála Šaška si někde splašila šaškovskej kostým s čepicí s rolničkama a takovejma těma botama se zatočenou špičkou který nosej arabové. Kluk co hrál Chudáčka Tomše měl bítlsáckou paruku a nějaký hadry z popelnice a umouněnej vobličej. Každej to bral hrozně vážně.
Jenomže ze všech nejlíp jsem asi vypadal já protože Jenny mi kostým spíchla z prostěradla a povlaku na polštář kterej jsem nosil jak mimino plínu a z ubrusu jsem měl pláštěnku jak Superman.
Doktor Quackenbush spustil ten svůj větrník a nařídil ał začnem na straně dvanáct kdy Tomeš vypráví svůj smutnej ; příběh.
Dejte almužničku Chudáčkovi Tomšovi kterého sužuje pokušitel povidá.
A Král Lear se zeptá to jeho dcery ho tak zbědovaly? Nemoh sis nechat nic? Rozdals jim všechno?
Načež se ozve Šašek ba ne nechal si tuhle hadr jinak by nám všem byla hanba.
Takhle ty kydy nějakou chvili pokračovaly a pak Šašek řek tahle studená noc z nás ze všech nadělá bláznů a šilenců. V tom se teda vopravdu nemejlil.
To byl právě okamžik kdy jsem měl do Chatrče přijít já. s pochodní kterou si Doktor Quackenbush pučil z divadelní Katedry. Šašek vykřik koukejte! Bludička! A Doktor Quackenubush pochodeň zapálil a já se hrnu do Chatrče. která To je zlý duch Pidliok povidá Chudáček Tomeš.
Kdo je to zeptá se Král. ale já vodpověděl kdo vy jste? Vaše jméno.
Chudáček Tomeš že prej Chudáček Tomeš jenžto plovoucí žáby pojídá ropuchy pulce ještěrky a mloky a podobný kecy, načež já mám krále poznat a říct společnost lepší Vaše Výsost nemá?
A Chudáček Tomeš vodpoví kníže temnot je šlechtic. Modo se jmenuje a Mahu. udělaný větrníkk makal jak zběsilej a mě napadlo že když Doktor ;Quackenbush tu Chatrč stavěl zřejmě zapomněl že mám stošestadevadesát protože mi plamen šmejkal vo strop. Lear Chudáček Tomeš měl říct Chudáčkovi Tomšovi je zima ale místo toho vyhrkne bacha pochodeň!
Podíval jsem se do scénáře kde na to přišel a Elmer Harrington III povidá tak bacha s tou pochodní ty idiote a já vodsek co hele tohle je prvně v životě co idijot nejsem já ale někdo jinej. A pak najednou střecha Chatrče vzplanula a

spadla Tomšovi na paruku která chytla taky.
Vypněte ten zatracenej větrák zaječel někdo jenomže pozdě, poněvač to už stálo všecko v jednom plameni. sem Chudáček Tomeš řval jak na lesy a Král Lear si strhnul jak cedník tak paruku a narazil mu ho na hlavu aby nadávali a ta holka co hrála Šaška začala hystericky vzlykat a vříškat všichni tu shoříme! Musím říct že chvilku to tak vopravdu vypadalo.
Vohlídnu se a koukám že mi hoří plášť a tak jsem trhnutím vodevřel vokno popadnul Šaška kolem pasu a vyskočil s ním ven. Dopadli.jsme docela měkce protože to bylo jen z prvního pátra a pod voknem rostly nějaký keře jenomže bylo zrovna poledne a kolem proudily stovky lidí a každej civěl jak jsme v jednom plameni a čoudí z nás.
Zvodevřenýho okna třídy vyrazil černej kouř a pak se z něj vyklonil Doktor Quackenbush s obličejem celým vod sazí a začal se rozhlížet a hrozit pěstí.
Gumpe ty idiote zasranej ty dobytku blbej tohle ti nedaruju!
Ta holka co hrála Šaška se s brekem válela po zemi ale až na to že byla trochu vožehlá se jí nic nestalo tak jsem si řek že pudu domů a vodpálil jsem po trávníku jak nejrychlejc jsem uměl a za sebou jsem nechal akorát žížnivou čáru a kouř z hořící pláštěnky na zádech. Zastavil jsem se až doma a když jsem přišel řekla Jenny tak co Forreste jaký to bylo? Určitě jsi byl báječnej! A pak se tak vzláštně zatvářila a povidá akorát nechápu proč celej smrdíš čmoudem.
A já řek to je dlouhá Historije.
Takže na seminář Role idiota ve Světové literatuře jsem přestal chodit protože už mi neměl co dát ale dál jsme každej večer s Jenny hráli s Nakřáplejma šiškama přes den jsme se milovali chodili na procházky a pořádali pikniky na břehu řeky Charles a já si připadal v Sedmým nebi. Jenny složila takovou hrozně príma romantickou písničku která se jmenovala Honem mi to tvrdě dělej ve který jsem měl snad pětiminutový sólo na harmoniku. Bylo to fakt nádherný jaro i léto a pak jsme jeli do New Yorku natočit tu pásku pro Pana Feeblesteina a von za pár tejdnů volal že nám vyjde deska. Zanedlouho začaly vyzvánět telefony a každej chtěl abysme k nim přijeli hrát tak jsme vzali prachy co jsme dostali vod Pana Feeblesteina koupili si autobus kde byly normálně postele a všecko a vyrazili na šňůru.
V tý době se přihodilo eště něco co můj život hodně ovlivnilo.
Jednou když jsme v klubu Hodaddy udělali první sériji si mě Mose co hrál bubny vzal stranou a povidá hele Forreste ty seš sice príma hráč ale já bysem ti chtěl dát něco že budeš na tu harmoniku válet eště líp.
Chtěl jsem vědět co to je a Mose řek tohle a dal mi takovou tenkou cigaretu. Já mu sice řikal že ne že děkuju ale nekouřím jenže Mose povidá hele to neni normální cigáro Forreste. Je v tom něco čím si parádně rozšíříš vobzory.
Já se bránil jenže Mose se nedal. Chvilku přemejšlej ,to Ti neublíží Já se bránil že si žádný vobzory rozšiřovat nepotřebuju ale ,me Mose se nedal vodbejt. Tak to aspoň zkus přemlouval mě a já chvilku přemejšlel a došel jsem k názoru že jedna cigareta mi neublíží a tak jsem poslechnul.
A řeknu vám že se mi ty vobzory rozšířily fakt parádně.
Všechno bylo jako zpomalený a fajn a já to hrozně silně vnímal. V životě jsem nehrál tak dobře jako tenkrát tu druhou sériji poněvač jsem každičkou notu slyšel snad stokrát a když jsme skončili Mose ke mně přišel a povidá hele jestli máš pocit že tohle jsou ty pravý koule tak to zkus při souloži. Tak jsem ho zase poslech a musím říct že v tomhle vohledu měl taky pravdu. Pak jsem si to začal kupovat sám a než jsem se vzpamatoval byl jsem zkouřenej ve dne v noci. Jediná potíž byla že jsem si po nějaký době začal připadat tak nějak eště zblblejší. Sotva jsem ráno vstal tak jsem si hned prásknul a pak jsem celej den jen polehával dokud nebyl čas jít hrát. Jenny nejdřív nic neřikala protože si vobčas sama taky ráda bafla ale pak mi jednoho dne povidá ty Forreste nemáš pocit že už to s tím svinstvem trochu moc přeháníš? Já ti nerozumím povidám jak moc je trochu moc? A Jenny řekla prostě moc.
Ale já toho nechat nechtěl. Nevím proč ale přestal jsem si dělat s věcma hlavu i když v tý době jsem ani nevěděl že nějakou mám. Večer v klubu mezi sérijema jsem vždycky vypad ven do uličky posadil se na schody a koukal na hvězdičky a když žádný nebyly vidět čuměl jsem aspoň do blba. A pak za mnou jednou přišla Jenny a načapala mě jak sedím s ksichtem nastaveným do deště.
Forreste tohle musí přestat prohlásila. Mám vo tebe starost , protože kromě hraní se už celej den akorát válíš. Dyť budeš nemocnej. Já myslím že bys potřeboval trochu změnit vzduch.
Hele zejtra večer hrajem v Providence a pak máme volno takže bysme mohli někam jet a trochu si vorazit. Třeba někam do hor.
Já na to kejvnul ale stejně jsem ji poslouchal jen na půl ucha. A druhej den večer v Providence jsem vylez zadním vejchodem ven a prásknul si. Jen tam tak sedím a medím si a najednou se vobjevěj nějaký dvě buchty a jedna povidá hele nejseš ty ten harmonikář vod Nakřáplejch šišek?
Tak jsem kejvnul a vona si mi rovnou kecla na klín. Ta druhá se chichotá a zubí na celý kolo a pak si z ničeho nic sundá blůzičku a ta první mi hned rozepnula poklopec a vysoukala si sukni a já tam tak seděl celej zkouřenej a vezu se. A pakse najednou vodevřou dveře a Jenny houkne Forreste jé a pak se zarazí a řekne já se na to vyseru a práskla za sebou dveřma. Já hned vyskočil holka mi spadla z klína kecla si na zem druhá začala nadávat a metu dovnitř a najdu tam Jenny jak se vopírá vo zeď a brečí. Šel jsem k ní ale Jenny vykřikla vůbecke mně nechoď ty hajzle! Všichni jste stejný jste akorát nadržený jak psi a nic jinýho pro vás ženskánic neznamená!
Vživotě jsem si nepřipadal tak blbě. Ani si nepamatuji, jak jsem se vůbec dostal domů.
Zpátky sisedla Jenny vepředu u řidiče a nechtěla se mnou mluvit. Doma ustlala na gauči a ráno mi řekla že bysem si možná mělhledat vlastní bejvák a tak jsem si sbalil krámy a se sklopenou hlavoou odešel. Nedokázal jsem jí nic vysvětlit. Takže jsem se octnul bez střechy nad hlavou.
Jenny pak někam vodjela. Všude jsem se na ni vyptával, nikdo nic nevěděl. Mose řek že než si něco najdu můžu bejt u něj ale stejně jsem si připadal strašně vosamělej. Jelikož momentálně nikde nehráli neměl jsem co dělat a tak mě napadlo jestli bysem neměl zajet domů za mámou nebo třeba vodkaď pocházel Bubba a začít lovit ty krevety. Řikal jsemsi, třeba

nemám na to bejt rokenrolová hvězda. A kromětoho jsem věděl že jsem totální idijot.
Apak jednou přijde Mose domů a povidá že byl v hospodě na rohu a šly zrovna zprávy a koho prej v televizi neviděl Jenny Curranovou.
Řikal že je ve Washingtonu na nějaký vobrovský deI proti válce ve Vietnamu a hrozně se divil že se zabejvá takoovejma kravinama když má bejt tady a pomáhat nám vydělávat peníze.
Prohlásil jsem že za ní musím jet a Mose povidá tak jikoukej přitáhnout zpátky a že prej asi ví kde by mohla bydlet prej jedna skupina od nás z Bostonu co vodjela do Washinktomu demonstrovat proti válce tam má najmutej byt.
Atak jsem si sbalil svejch pět švestek poděkoval M a vyrazil.
Neměl jsem nejmenší tušení jestli se eště i vrátím.
Ve Washingtonu byl pěknej bordel. Všude se hemžili policajti ulice byly plný lidí který hulákali a házeli kamením jak při rasovejch nepokojích a poldové je mydlili po hlavě vobuchama ale stejně se zdálo že to nezvládaj.
Našel jsem si tu adresu kde by prej Jenny mohla bejt a hned jsem se tam vydal jenomže nikdo nebyl doma. Sednul jsem si teda na schody a čekal skoro celej den a teprvá až asi v devět večer přijel auťák ze kterýho vylezli dva kluci a dvě holky a jedna z nich byla Jenny!
Vstal jsem a šel k ní ale vona se v tu ránu votočila a zahučela zpátky do auta. Ty vostatní tři nevěděli co maj dělat protože mě neznali ale pak jeden řek hele já bejt tebou tak se kolem ní dneska moc nevometám páč je hrozně vydřená.
Chtěl jsem vědět proč a von mě vodved stranou a vysvětlil mi to.
Jenny totiž zrovna pustili z lapáku. Sebrali ji den předtím takže ji na noc zavřeli do ženský věznice a hned brzo ráno eště než mohla sehnat advokáta kterej by ji dostal ven prohlásily bachařky že by mohla mít vši když má tak dlouhý vlasy a nechaly ji oholit takže Jenny teď neměla na hlavě ani chlup.
Řek jsem si že v tomhle stavu asi vopravdu nemá chuť se se mnou vybavovat protože sotva si vlezla do auťáku hned si lehla na sedadlo. A tak jsem se k autu připlížil po čtyřech aby mě neviděla a povidám Jenny to jsem já.
Neřekla nic a tak jsem spustil jak je mi líto co se stalo a že už žádný drogy nekouřím ani nehraju v kapele aby mě to třeba nesvádělo. A taky jsem řek že je mi hrozně líto co jí udělali s vlasama.
Pak jsem se zase vodplazil ke schodům kde jsem měl krámy a vytáh z loďáku starýho vojenskýho kulicha a na klacíku jsem jí ho strčil do vokýnka. Jenny si ho natáhla vylezla z vozu a povidá tak už se přestaň válet po zemi ty Šašku a pojď do baráku.
Tam jsme si sedli a povídali a ty vostatní hulili marjánu a popijeli pivo ale já se ničeho ani nedotk a všichni probírali co budou dělat zejtra páč na Kapitolu se měla konat veliká demoška kam měla přijít parta vietnamskejch veteránů a naházet jim všecky vyznamenání na schody.
A Jenny najednou vyhrkne víte že tady Forrest dostal Kongresovou medaili za statečnost a všichni sklapli jenom na mě valili voči zírali na sebe a pak jeden řek kristaboha tenhle lupínek je přímo dar z nebes!
Adruhej den ráno za mnou Jenny přišla do obejváku kde jsem spal na gauči a povidá Forreste chci abys dneska šel s náma a vzal si na to uniformu a když jsem se ptal proč tak řekla protože uděláš něco co tu hnusnou válku ve Vietnamu zastaví. Tak jsem se voblík a Jenny pak přinesla nějaký řetězy co skočila koupit do železářství a nařídila mi vomotej si je kolem těla Forreste.
Ajá zase chtěl vědět proč ale vona mi řekla akorát prostě si je vem protože vostatní se dovíš až pak. Copak mi nechceš udělat radost?
Tak jsme šli já v uniformě vobtočenej řetězama a Jenny a všichni vostatní s náma. Byl krásnej den a když jsme přišli ke Kapitolu všude byly mraky čumilů a televizních štábů s kamerama a policajtů.
Všichni zpívali a skandovali a ukazovali poldům co si můžou.
Pak jsem uviděl partu kluků v uniformách co šli v jednom houfu až ke schodům na Kapitol a jeden po druhým si sundávali medajle a házeli je na ty schody. Některý jeli na vozejku a jiný pajdali a dalším zase chyběla ruka nebo noha a některý ty metály jen tak upustili ale jiný s nima zase třískali pěkně fest. Pak mi někdo poklepal na rameno a řek že teď je řada na mně. Kouknul jsem po Jenny a ta kejvla tak jsem šel.
Dav najednou ztichnul a někdo s tlampačem vohlásil mý jméno a řek že odmítám nosit Kongresovou medajli za statečnost protože nesouhlasím s válkou ve Vietnamu a všichni začali hulákat a tleskat a já se koukal na ty schody na kterejch se už válela spousta medajlí.
Úplně nahoře před Kongresem postávalo pár poldů a s nima hlouček chlápků ve voblecích. Tak jsem si řek že se nesmím nechat zahambit a sundal jsem si tu medajli chvíli se na ni koukal a i když nevím proč zmocnil se mě takovej vzláštní pocit páč jsem si vzpomněl na Bubbu a tak ale hodit jsem ji musel a tak jsem se rozpřáh a vší silou ji mrsknul a jeden z těch chlápků ve vobleku nahoře na schodech se najednou skácel k zemi protože jsem tím metálem hodil moc daleko a zasáhnul ho do čela.
Rozpoutalo se pravý peklo poněvač do davu vlítli policajti lidi řvali a všude pšoukal slznej plyn a pak po mně skočilo pět nebo šest poldů začali mě zpracovávat vobuchama a za chvili se k nim přidali další a než jsem se vzpamatoval seděl jsem s klepetama v antonu kterej se mnou uháněl do basy.
Zůstal jsem za katrem až do rána kdy mě vodvedli k soudu ale s náma to nevyhrajou, to jsem už znal. řekl Někdo Soudcovi že jsem obviněnej z útoku s nebezpečnou zbraní konkrétně medajlí a kladení odporu při zatýkání co a tak dále a pak mu podal nějakej papír. Pane Gumpe povidá tem Soudce uvědomujete si že jste tou medailí praštil do hlavy předsedu Senátu Spojených států? Já jenom mlčel ale bylo mi jasný že tentokrát jsem vopravdu v parádním průseru.
Pane Gumpe pokračuje Soudce já sice absolutně nechápu jak se může člověk vašich kvalit muž který vykonal tolik pro svou vlast spolčovat se s bandou přihřátých srabíků co zahazují medaile ale abyste neřekl tak vás nechám zavřít na třicet dní na psychiatrickou kliniku na pozorování jestli tam nezjistí proč jste se zachoval jako totální idiot. Napřed mě vodvedli do cely a pak mě naložili do autobusu a vodvezli na psychijatrickou kliniku svatý Alžběty. Takže jsem se na

konec do toho ústavu přece jenom dostal.
Ta nemocnice byl vážně blázinec Dali mě na pokoj k nějakýmu Fredovi kterýho tam drželi už skoro rok a ten mi hned pověděl na jaký cvoky narazím. Byl tam třeba jeden co votrávil jedem šest lidí a další co zabil vlastní mámu sekáčkem na maso a spousta jinejch který spáchali kde co vod vraždy a znásilnění až po takový věci jako že tvrdili že jsou španělskej Král nebo Napoleon. Na konec jsem se Freda zeptal proč je tam von a von řek že někoho bacil sekerou ale příští tejden ho prej už pustěj.
Druhej den mi nařídili ať se hlásím v ordinaci svýho psychijatra. Ukázalo se že je to ženská Doktorka Waltonová. Řekla že nejdřív mi dá takovej testík a potom mi udělá psychijatrický vyšetření. Posadila mě ke stolu a začala mi ukazovat nějaký kartičky s barevnejma skvrnama a chtěla vědět co mi připomínaj.
Já furt tvrdil že barevný fleky a vona se na konec namíchla že prej musím říct něco jinýho a tak jsem si začal vymejšlet. Potom mi dala nějakej dlouhej test ať ho prej vypracuju a když jsem skončil poručila mi svlékněte se.
Jenomže já pokaždý když jsem se musel svlíknout z toho byly nějaký trable a tak povidám že bysem radši ne a vona si to poznamenala a pak řekla že jestli neposlechnu zavolá lapiduchy aby mi pomohli a já nemoh nic dělat.
Tak jsem se svlíknul a když jsem byl dočista nahej vona vejde do místnosti přejede mě vočima vod hlavy k patě a povidá páni vy teda ale jste kus chlapa!
Azačala mě klepat do kolena takovým malým gumovým kladívkem jako tenkrát na Univerzitě a celičkýho mě prohlídla ale na štěstí mi neřikala abysem se vohnul za což jsem jí byl dost vděčnej. Na konec řekla že se můžu voblíknout a vrátit se na pokoj. Cestou jsem šel kolem jedný místnosti se skleněnejma dveřma a vevnitř posedával a polehával houf takovejch mužíčků který kanili u huby klepali se a mlátili pěstí do podlahy Chvíli jsem je pozoroval a bylo mi jich fakt líto protože mi připomněli jak jsem chodil do vzláštní školy Za pár dní mi znova nařídili ať se hlásím u Doktorky Waltonový a když jsem tam přišel byli tam s ní dva chlápkové který byli taky v doktorským. Řekla že je to Doktor Duke a DoktorEarl.
Voba jsou prej z Národního ústavu duševního zdraví, takže je můj případ moc zajímá.
Řekli ať se posadím a začali se mě znova vyptávat na všechny možný věci a pak mě jeden po druhým bouchal kladívkem do kolena a Doktor Duke povidá podívejte Forreste máme tady ty vaše výsledky a je to neuvěřitelné jak výborně jste zvládl matematický test takže bychom vám chtěli dát ještě další. A vytasili se s testama který byly eště těžší než ten první i když já osobně jsem z nich měl dobrej pocit. Kdybysem bejval tušil co všechno bude následovat tak jsem je schválně zkaňhal. a že Forreste prohlásil Doktor Earl no to je fenomenální vy máte mozek jak computer. Já sice nevím jak vám to myslí jinakproto jste asi tady ale něco takovýho jsem ještě neviděl. Opravdu George řek Doktor Duke ten člověk je vážně chlap zvláštní. Já před časem dělal pro NASA a myslím že bychom ho měli poslat do kosmickýho střediska v Houstonu ať si ho proklepnou. Takový typ už hledají dlouho.
Adál si mě prohlíželi pokyvovali hlavama znovu do mě bušili a já věděl že už se zase vezu.
Pak mě vodvezli do Houstonu v Texasu takovým starým letadlem ve kterým nebyl nikdo než já a Doktor Duke ale cesta byla páni docela příjemná až na to že jsem byl k sedačce rukama i nohama přivázanej na řetěz.
Podívej Forreste řek mi Doktor Duke věc se má tak že momentálně jsi v průseru za tu medaili cos s ní křísnul předsedu Senátu do hlavy protože za tohle můžeš jít sedět třeba na deset let ale jestli s těmi lidmi od NASA budeš spolupracovat, tak se osobně postarám aby tě pustili to ti garantuju. Souhlasíš? A já kejvnul protože jsem věděl že se musím dostat z basy a najít Jenny. Hrozně mi chyběla.
V tom středisku NASA v Houstonu jsem trčel asi měsíc. Zkoumali a testovali a vyptávali se mě tak důkladně že jsem měl pocit jestli na konec nebudu vystupovat v televizní šou.
Jednoho dne mě zavolali do takový velký místnosti a oznámili mi jaký maj se mnou plány.
Gumpe řekli mi zamýšlíme vás vyslat do vesmíru. Jak už zjistil tady Doktor Duke váš mozek pracuje jako computer jenomže líp. Když vás dokážeme správně naprogramovat mohl byste být velice užitečný americkému kosmickému programu. Tak co vy na to?
Chvilku jsem přemejšlel a pak jsem řek že bysem se musel nejdřív zeptat mámy ale voni se vytasili s daleko silnějším argumentem jako že bysem taky moh strávit deset let v báni.
A tak jsem řek že jo i když právě tohle mě zatím vždycky dostalo do průseru.
Chtěli mě totiž şoupnout do kosmický lodi a vystřelit milijón kilometrů do Vesmíru. Poslali už jednu raketu na Měsíc jenomže tam hovno našli a tak se chystali na Mars. Se mnou tam na štěstí nepočítali protože tohle měl bejt cvičnej let aby se zjistilo koho na ten Mars poslat nejlíp.
A tak kromě mě vybrali eště ženskou a vopici.
Ta ženská se tvářila hrozně nasejřeně a jmenovala se Major Janet Fritchová což měla bejt vůbec první americká Astronautka akorát že to nikdo nevěděl protože s ní nadělali hrozný tajnosti. Byla dost prťavá a vlasy měla vostříhaný jak podle rendlíku. Ani ze mě ani z vopice nebyla nijak vodvázaná.
Ta vopice náhodou byla docela parádní kousek. Byla to orangutanga jménem Sue co ulovili někde v džungli na Sumatře nebo kde. Vopic tam vlastně měli spoustu protože je věčně posilali do luftu ale řikali že pro tenhle let se bude nejlíp hodit Sue páč je to samice a bude klidnější než samec a taky že už to měl bejt její třetí let. Musím přiznat že mě teda dost zarazilo že nás jako pošlou kdovíkam do Vesmíru a nejzkušenější člen osádky bude vopice.
Tohle by mě nikdy nenapadlo.
Před letem jsme museli prodělat výcvik takže s náma točili v cyklotrónu jak na kolotoči a museli jsme do beztížný komory a podobně a vod rána do večera mi vtloukali do palice všelijaký rovnice abysem si dokázal spočítat kde to jako jsme a jak se vodtamtud vrátíme a další kraviny jako koaksijální Souřadnice a Integrálkosínus a sferoidní Trigonometriji a Búleovou Algebru a Antilogaritmy a Furijérovou Analýzu a Kvadráty a Matice. Že prej budu rezerva pro zálohovej počítač.

Napsal jsem Jenny Curranový několik dopisů ale všechny přišly zpátky s razítkem Adresát neznámý.
Taky jsem napsal mámě a ta mi poslala strašně dlouhý psaní ve kterým když to shrnu stálo cos to jenom udělal svý starý nebohý mámě když víš že je v chudobinci a na světě nemá nikoho než tebe?
Já se nevodvážil přiznat že mi hrozí basa když vodmítnu a tak jsem jí vodpověděl ať si nedělá starosti že letím se zkušenou osádkou.
Na konec přišel ten velkej den a něco vám teda povim. Já nebyl nervózní já byl podělanej strachem.
I když ten let tajili novináři se to nějak domákli a teď to mělo bejt v televizi a všecko.
Ráno nám přinesli noviny abysme viděli jak jsme slavný.
Titulky jsme teda měli parádní.
NEJNOVJEJŠÍ ÚSPĚCH AMERICKÉ VĚDY ŽENA OPICE A IDIOT VE VESMÍRU NEOBVYKLÉ POSELSTVO USA K MIMOZEMŠŤANÚM BUCHTA S OPICÍ A BLBEM MÍŘí KE HVĚZDÁM Jeden bulvární plátek se dokonce ptal kdo to má tam nahoře vlastně na povel.
Jedinej trochu slušnej titulek měly New York Times který napsaly NOVÁ VESMÍRNÁ SONDA SE SMÍŠENOU OSÁDKOU. to Vod chvile co jsme vstali panoval hroznej bordel. Šli jsme se nasnídat a někdo řek prej do Vesmíru se lítá na lačno a druhej zas že je to blbost a třetí tvrdil že blbost je to co povidal ten druhej a hádali se tak dlouho až nás všechen hlad přešel. to pak nás navlíkli do skafandrů a vodvezli mikrobusem k vodpalovací rampě. Chudák Sue jela vzadu v kleci. Raketa en byla vysoká pomalu jak stopatrovej barák a celá syčela a hučela aodfukovala páru a vypadala jako když se nás chystá sežrat zaživa. Vyjeli jsme výtahem k lodi tam nás přikurtovali do sedaček a za nás šoupli Sue. A pak jsme už jenom čekali. A čekali.
A raketa furt bublala a syčela a mručela a vyfukovala mraky páry. Někdo voznámil že nás sleduje sto milijónů televizních diváků. Řikal jsem si že to se teda načeká hodně lidí.
Asi v poledne někdo zaklepal na dveře a prej ať vylezem že let se dočasně odkládá poněvač se musí něco spravovat.
Tak jsme zase se Sue a Major Fritchovou sjeli výtahem dolů a jedinej kdo furt brblal a tvářil se naštvaně byla vona protože mně i Sue se strašně ulevilo.
Dlouho nám to ale nevydrželo protože asi za hodinu zrovna když jsme si sedali k vobědu vrazí někdo dovnitř a křičí okamžitě si zas navlečte skafandry páč za chvilku poletíte!
Každej začal šíleně pokřikovat a lítat jak splašenej. Asi volali televizní diváci a stěžovali si takže vedení rozhodlo že nám to pod prdelej podpálej ať se děje co chce a nám už to vlastně mohlo stejně bejt fuk.
Zase nás naložili do mikrobusu vodvezli k rampě a když vlezem do vejtahu a jsme už na půl cestě nahoru někdo najednou řek kristaboha my tam zapomněli tu blbou vopici a začal řvát dolu ať honem někdo maká zpátky a přiveze Sue.
Znova nás přikurtovali a nějakej hlas začal počítat vod stovky po zpátku a pak se vodevřou dveře a dovnitř šoupnou Sue. Když vodpočet došel k číslu deset slyším najednou jak nám za zádama Sue tak nějak divně mručí. A když se tak napůl votočím koukám že to vůbec není Sue ale nějakej vopičák co cení zuby a cuká za kurty jako kdyby se po nás v tu ránu chystal skočit!
Povidám to Major Fritchový a ta se vohlídne a zařve dobrotivý Bože a hned to rádijem hlásí na zem.
Helejte povidá to bude nějakej omyl vy jste nám sem dali jinou vopici! Ten start se musí zrušit dokud se to nevyřeší! A pak se raketa najednou začala celá třást a klepat a ten z Řídicího Střediska řek tak to už je tvůj problém holubičko my musíme startovat na čas.
A tak jsme letěli.

Můj prvni dojem byl jako když mě něco tlačí a napadlo mě že tak nějak si musel připadat táta když na něj spadly ty banány Nemoh jsem se pohnout nemoh jsem křičet ani mluvit nemoh jsem nic jenom se vézt. Venku za okýnkem bylo akorát modro. Byli jsme ve Vesmíru. Za chvíli jsme trochu zpomalili a začalo to bejt lepší. Major ta Fritchová řekla že už se můžem vodkurtovat a věnovat se svejm úkolům nebo co. Povidala že letíme rychlostí patnáct tisíc mil za hodinu.
Vykouknul jsem ven a vidím že Zeměkoule je už - jenom taková malá kulička. Vypadala přesně tak jako na všech vobrázkách z Vesmíru. A pak jsem se ohlíd a koukám že ten mohutnej vopičák se tváří náramně kysele a zapškle a koulí na nás Major Fritchovou vočima. Major Fritchová řekla že má asi hlad.
Dejte mu něco, než se rozzuří a něco vyvede.
Dali nám sebou pro něj balíček ve kterým byly banány obilniny sušený ovoce listí a podobný žrádlo tak jsem ho vodevřel a začal se v něm prohrabovat že vopičákovi něco strčím aby dal pokoj a Major Fritchová se zatím spojila rádijem s Řídicím Střediskem v Houstonu. to Tak poslouchejte povidá jim s tím vopičákem se musí něco dělat. Tohle není Sue ale pořádnej samec a vůbec se mu tady nelíbí. Co kdyby tu začal řádit. už Chvilku trvalo než tam to hlášení došlo a přišla zpátky odpověď ale na konec nějakej chlápek řek ale no tak vopice jako vopice.
To se teda sakra mejlíte vodsekla Major Fritchová. Kdybyste se s ním v týhle těsný rakvi mačkal vy to byste zpíval jinak.
A za pár minut z rádija zachrastilo heleďte podle rozkazu o tom budete mlčet jako hrob jinak se nám celej svět vysměje. Pro vás i pro všechny ostatní je to Sue ať" už má mezi nohama cokoliv.
Major Fritchová po mně koukne a kroutí hlavou. Rozkaz vyhrkne ale dokud jsem tady já tak ta vobluda zůstane přikurtovaná je to jasný?
A z Řídicího Střediska na Zemi k nám doletělo rozumím konec.
Když si na to zvyknete je to v kosmu docela zábavný. Není tam žádná přitažlivost takže člověk může po lodi poletovat a výhled na Měsíc a Slunce i Hvězdy a Zeměkouli je přímo fantastickej. ' Díval jsem se dolů a přemejšlel kde je asi Jenny a co dělá.

Atak jsme kroužili kolem Země a když se vám zhruba každou hodinu střídá den s nocí začnete se na věci koukat trochu jinak. Napadlo mě že te´ď si lítám jenomže co až se vrátím na Zem jestli se tam teda vrátím? Začít slovem klid? NajítJenny!
Hrát s Nakřáplejma šiškama? Postarat se aby se máma dostala z chudobince? Musím říct že mi bylo dost divně.
Když to jenom trochu šlo Major Fritchová dávala chrupku a jinak furt držkovala. Na vopičáka a na ty kokoty v řídicím středisku a že se nemá kde šminkovat a že musí jíst když není ani čas voběda ani večeře. Já teda nevím ale k jídlu jsme stejně měli akorát nějaký tyčinky s mízli. Nechci kritizovat ale taky mohli vybrat ženskou která by byla aspoň hezká nebo nějakou co by furt nemlela pantem.
Amezi náma s tím vopičákem to taky nebyl žádnej med. Nejdřív jsem mu dal banán že jo. Popad ho že si ho voloupá ale pak ho položil jenomže banán začal lítat po celý kabině a já ho musel honit. A když jsem mu ho vrátil tak ho celej rozmaňhal a maňhu rozházel po všech koutech a kdo to musel uklízet? Zase já. A navíc pořád vyžadoval pozornost. Jakmile ho člověk chvilku nechal hned spustil děsivej virvál a klapal zubama jak šilenej. Za chvíli jsem měl pocit že se zblázním.
Na konec jsem vytáh harmoniku a začal hrát. Myslím že to byla Tam v prérii domov můj. A vop ičák se trošku zklidnil. Tak , jsem hrál dál takový kousky jako Žlutou růži z Texasu a Dívku se světle hnědými vlasy. Vopičák leh a jenom na mě civěl hodnej jak mimino. Jenomže jsem zapomněl že všechno v lodi snímá kamera a přenáší to na Zem do Řídicího Střediska a když jsem se druhej den ráno probudil podržel někdo dole v Houstonu před kamerou noviny s titulkem IDIOT HRAJE OPICI KOSMICKÉ UKOLÉBAVKY Tak takový sračky jsem musel vo sobě číst.
Ale jinak probíhalo všecko dobře akorát jsem si všim že vopičák Sue vzláštně pokukuje po Major Fritchový.
Pokaždý když se kolem něj vometla Sue se tak nějak napružil a natáh ruku jako kdyby ji chtěl chytit nebo co ale vona mu vždycky začala nadávat běž vode mě ty příšero! Dej ty pracky pryč! Vopičák měl něco za lubem. To mi bylo jasný. A brzo jsem taky zjistil vo co mu kráčí. Šel jsem za takovou zástěnu abysem se tam v soukromí vyčůral do flaštičky a najednou slyším nějakej rachot. Vykouknul jsem ven a vidím že Sue se vrhnul na Major Fritchovou a šahá jí pod skafandr. Začala ječet jak pominutá a mlátit ho přes palici mikrofonem vysílačky.
A pak mi svitlo v čem je problém. Byli jsme ve Vesmíru už skoro dva dny a Sue furt tvrdnul přikurtovanej k sedačce a nemoh se ani vymočit a nic. Já moc dobře věděl jaký to je když má člověk pocit že praskne.
Šel jsem a vod Major Fritchový ho vodtáh ale vona nepřestala ječet a řvala na něj ty zvíře hnusný a podobný věci. Když jsem ji vysvobodil vodešla dopředu položila hlavu na řídicí panel a začala bulit. Já zatím Sue vodkurtoval a vodved ho za zástěnu.
Našel jsem mu taky flašku ale když se do ní vymočil mrsknul s ní na panel s nějakejma barevnejma světýlkama kterej se rozmlátil na padr´´ť a lodí začala poletovat moč. Řek jsem si že na tohle se teda můžu vyprdnout a chtěl jsem Sue dotlačit k sedačce ale najednou vidím jak se vzduchem nese vobrovská koule a míří rovnou na Major Fritchovou a protože to vypadalo že to koupí rovnou do hlavy nechal jsem Sue bejt a chtěl jsem ty chcanky srazit síťkou kterou nám dali na chytání věcí ve stavu bez tíže a málem se mi to podařilo když v tom se najednou Major Fritchová posadí a votočí takže to dostala rovnou do ksichtu.
V tu ránu se rozvřískala a rozbrečela znova jenomže Sue mezitím začal z řídicího panelu vytrhávat kablíky. Major Fritchová se rozeřvala zastav ho zastav ho ale než jsem se vzpamatoval začaly po celý lodi lítat jiskry a blesky a Sue poskakoval jak šilenej a dělal nám z kabiny kůlničku na dříví.
Z rádija se ozvalo co se to tam sakra děje ale to už bylo pozdě.

Loďsebou začne házet a dělat kotrmelce a Major Fritchová se Sue i se mnou v ní lítáme jak nudle v bandasce a nemůžem se ničeho chytit nemůžem se postavit ani si sednout nebo něco vypnout. Z rádija se znova vozvalo Řídicí Středisko. Zaznamenali jsme že loď má trochu problémy se stabilizací. Forreste běžte ke computeru na pravoboku a spusťte ručně program D 6!
Ten chlap si snad dělal srandu! Točil jsem se jak čamrda a navíc mi tu řádil zdivočelej vopičák!
Major Fritchová vřískala tak že jsem nerozuměl popel a nebyl vůbec schopnej přemejšlet ale hulákala něco jako že určitě ztroskotáme a shoříme a když jsem se podíval z vokýnka koukám že má asi pravdu protože Zeměkoule se rychle přibližovala.
Ani nevím jak se mi na konec k tomu počítači podařilo dostat ale jednou rukou jsem se chytil panelu a druhou jsem založil program D 6. Byl to program manévru kterej měl loď dovést na přistání v Indickým Oceáně v případě že bysme se voctnuli v ouzkých a tohle teda už bylo na mrtvici.
Major Fritchová i Sue se oba něčeho zuby nehty drželi ale ta husa si stejně nedala pokoj. Co tam děláš chtěla vědět a když jsem jí to řek tak se akorát rozčilila. Zapomeň na to blbečku protože Indickej Oceán jsme už dávno minuli. Počkej na příští kolo a zkus to posadit někam do Jižního Pacifiku!
Věřte nebo nevěřte ale voblítnout svět kosmickou lodí netrvá vůbec tak dlouho a Major Fritchová popadla mikrofon a řve na pozemní kontrolu že si sednem nebo žbluňknem někde v Jižním Pacifiku a ať pro nás koukaj co nejrychlejc namakat. Já mačkal knoflíky jak šilenej a Země se blížila čím dál rychlejc.
Přelítli jsme přes něco vo čem Major Fritchová řekla že by to mohla bejt Jižní Amerika a pak už pod námi byla jenom voda a někde nalevo ležel Jižní Pól a před náma Austrálie.
Celá loď se pekelně rozpálila zvenčí se začaly vozejvat všelijaký vzláštní zvuky a všecko se rozklepalo kolem to začalo syčet a před náma se vobjevila Země. Major Fritchová zařvala páku padáku ale já byl jak přikovanej k sedačce a vona zas ke stropu takže to vypadalo že to můžem vodpískat protože jsme se hnali rychlostí snad deset tisíc mil za hodinu přímo doprostřed jedinýho zelenýho kusu země v celým nedohledným Oceánu a bylo jasný že takhle po nás nezbyde ani mastnej flek.

Ale pak se najednou ozvalo takový klapnutí loď zpomalila se a já koukám že Sue zatáh za páku padáku a tím nám zachránil život. Hned jsem si řek že jen co to skončí dostane banán.
Každopádně loď se teď pohupovala na padáku a vypadalo to že dopadnem na ten velikej zelenej kus země i když to taky nebylo nejlepší protože jak nás mohly lodě vylovit když přistanem do vody? Jenomže s tím krámem bylo všecko na levačku už vod chvíle co jsme do něj vlezli tak proč by to teď mělo bejt jinak že jo?
Major Fritchová už zase držela mikrofon a povídá Řídícímu Středisku přistáváme na moře severně od Austrálie ale nejsem si jistá kde.
Za pár vteřin se z rádija ozvalo když si nejseš jistá kde seš ty náno blbá tak proč se nepodíváš z okýnka2
Major Fritchová položila mikrofon šla se juknout ven a vykřikla kristepane tohle padá na nějaký Borneo nebo co ale když to chtěla voznámit řídícímu Středisku spojení se ztratilo. To už se loď houpala jen kousek vod země a pod náma nebylo nic než hory a džungle s výjimkou jednoho prťavýho hnědýho jezera. A najednou si všimnem že vedle se něco hemží. Všichni tři jsme přitiskli nos na sklo a vejráme co to je ;a Major Fritchová najednou vykřikne dobrotivej Bože tohle přece vůbec není Borneo ale ta zkurvená Nová Guinea a to co se tam hemží musej bejtlidojedi !
Sue i já se kouknem pozornějc a vidíme že na zemi se popelí ; na asi tisícovka domorodců v sukýnkách z trávy a s dlouhejma do copánků zapletenejma vlasama který k nám vzhlížej a spínaj ruce. Některý měli oštěpy a štíty.
Sakra kdože to je chtěl jsem vědět. to Shozkulťáci povidá Major Fritchová. Za Druhý světový války jsme těm černejm hubám z letadel shazovali bombóny abysme je udrželi na svý straně a voni na to nikdy nezapomněli. Mysleli že je to nějakej Bůh nebo co a vod tý doby čekaj až přiletí zas. Dokonce tu postavili primitivní přistávací dráhu.
Vidíte vyznačili ji těma velkejma černejma kruhama.Mně to připadá spíš jak nějaký kotle na vaření namítnul jsem. No to máte vlastně pravdu přikejvla zamyšleně Major Fritchová.
Anejsou to náhodou lidožrouti chtěl jsem vědět. To se brzo dozvíme řekla.
Kosmická loď se pomalu houpavě snášela k jezeru a domorodci začali mydlit do bubnů a rytmicky vodvírat huby.
Vevnitř sice nebylo nic slyšet ale vo čem zpívali to jsme si dokázali živě představit.
Přistáni do toho malýho jezera dopadlo docela dobře. Nejdřív to pořádně žbluňklo pak jsme se trochu zahoupali a to bylo všechno. V kabině nastalo ticho a všichni tři se Sue s Major Fritchovou a se mnou jsme vykoukli vokýnkem ven.
Pár metrů vod nás na břehu stál snad celej kmen domorodců a čuměl na nás a řeknu vám že vypadali tak divoce že z nich šel strach protože každej se škaredil a natahoval krk aby viděl co jsme zač.
Major Fritchová povidala že se třeba zloběj že jsme jim nic neshodili ale že vona si teda hodlá v klidu sednout a sesumírovat co dál protože když jsme zatím všechno zmákli neměli bysme to pokonit a udělat nějakou blbost poněvač sedum nebo vosum těch největších už vlezlo do vody a začali loď tlačit ke břehu.
Major Fritchová furt jen seděla a koumala jenže najednou na dveře kabiny někdo zabušil. Všichni jsme se na sebe podívali a Major Fritchová řekla ani hnout!
Ajá povidám jenomže když nevodevřem mohli by se naprdnout.
Buďte zticha zašeptala třeba si budou myslet že tu nikdo není a vodtáhnou.
Atak jsme čekali ale za chvili se pochopitelně ozvalo další zabušení.
To ale není moc slušný nevodvírat když někdo klepe řek jsem a Major Fritchová zasyčela sakra drž zobák ty debile copak nechápeš že ty černý huby jsou nebezpečný?
Jenomže pak se Sue zved a vodevřel sám a ve dveřích se vobjevil ten největší černej řízek jakýho jsem viděl vod doby co jsme tenkrát na stadijónu Orange Bowl hráli proti těm vidlákům z Nebrasky.
Vnose měl kost na zadku se mu houpala sukýnka z trávy a na krku spousta korálků. V ruce třímal oštěp Zdálo se že ho dost překvapilo když vodevřel a ze dveří na něj juknul Sue. Teda abysem byl přesnej vzalo ho to tak že v tu ránu se složil. Major Fritchová a já jsme koukli ven a vostatní domorodci viděli jak se kolega kácí vzali kranle a schovali se ve křoví.
Zřejmě čekali co bude dál.
Klid nikdo ani hnout povidá Major Fritchová ale dobrák Sue popad nejbližší flašku vyskočil ven a vychrstnul ji tomu vomdlelýmu do ksichtu aby ho přived k sobě. Ten se okamžitě posadil a začal vrtět zuřivě hlavou prskat a kašlat a plivat a vůbec byl živej až až protože Sue ho polil z tý co jsem do ní předtím vymočil.
A když ten lupínek před sebou zno uviděl Sue akorát zved ruce nad hlavu a pak sebou praštil vobličejem na zem a kroutil se a sviíjel jak arab.
Ty vostatní pomalu vylejzali z křoví celý vyděšený a s vočima navrch hlavy připravený začít mrskat oštěpama. A když to ten na zemi viděl přestal se klanět a něco křiknul takže vostatní položili oštěpy přišli blíž a vobstoupili loď.
Teď mi připadaj docela přátelský prohlásila Major Fritchová Asi bysme jim měli říct kdo jsme. Za pár minut se tu vobjeví NASA a dostanou nás pryč. Jak se ale ukázalo tohle byl ten největší kec kterej jsem za celej život slyšel a to už je co říc Atak jsme s Major Fritchovou vylezli ven a všichni domorodci udělali óooch a ááách. Ten na zemi na nás chvili zmateně kulil voči ale pak se zved a řek já být dobrý. Kdo vy a natáhn ruku.
Já mu s ní potřás ale Major Fritchová mu chtěla vysvětlit kdo jsme a spustila že jsme osádka multiorbitálního preplanetárního subgravitačního intersferoidního cvičného kosmického plavidla NASA.
Chlap tam stál a vejral na nás jak na marťany a tak jsem řekl, jsme američani a jemu se najednou rozsvítily voči a namoutě kutě Američané! Vskutku pozoruhodné!
Mluvíte anglicky chtěla vědět Major Fritchová. No zdali prohlásil. Byl jsem přece v Americe. Za války Vaše rozvědka mě poslala do kurzu angličtiny a pak mě vyslala sem abych organizoval partyzány pro boj proti Japoncůn Když to slyšel Sue jenom valil bulvy.
Ale mě to přišlo dost vzláštní že v takový diře na konci světa narazíme na lupínka co mluví tak dobře po americku a tak jsem řek a na který škole to bylo?

No přece na Yale příteli povidá. Bula bula! Jak bych mohl to tak že se někdy zapomenout na pokřik našeho mužstva! A sotva to ven a když vypustil z huby vostatní začali skandovat bula bula a mydlit taky kramle znova do bubnů dokud je posunkem nezarazil. Jmenuji se Sam voznámil. Alespoň tak mi říkali na Yale dobrák Sue jelikož moje skutečné jméno je přece jen poněkud komplikované na výslovnost. Jsem nesmírně šťasten že jste nás poctili okamžitě svou návštěvou. Mohu vám nabídnout šálek čaje? Podívali jsme se s Major Fritchovou na sebe a protože kolegyně se nezmohla na slovo povidám no to by bylo fajn a Major Fritchová se mezitím vzpamatovala a pípla tady nejspíš nebude telefon viďte? Velkej Sam se trochu zaškaredil a mávnul rukou bubny znova zarachotily a pak nás za všeobecnýho pokřiku bula bula vodvedli do džungle.
Měli tam takovou vesničku s chajdama z trávy kde to vypadalo fakt jak ve filmu a Velkej Sam měl tu největší a před ní křeslo jak trůn a čtyři nebo pět manželek nahoře bez který dělaly všechno co jim poručil. Řek jim taky ať nám přinesou čaj a pak nám s Major Fritchovou ukázal ať si sednem na takový velký šutry. Sue šel celou cestu s náma a držel se mě za ruku a Velkej Sam mu pokynul ať si kecne na zem.
To je ale kapitální specimen lidoopa povidá kde jste k němu přišli? Dělá pro NASA řekla Major Fritchová která se netvářila moc vesele.
Opravdu podivil se Velkej Sam. A dostává nějakou mzdu? Já myslím že by si dal banán povidám tak Velkej Sam něco řek a jedna domorodka přinesla Sue banán.
Odpusťte ozval se Velkej Sam ale myslím že jsem přeslechl vaše jména.
Major Janet Fritchová vojenské letectvo Spojených států identifikační číslo 04534573. Víc ze mě nedostanete.
Ale vážená řek Velkej Sam nepadla jste přece do válečného zajetí. Jsme pouze chudý zaostalý domorodý kmen. Podle některých autorit žijeme ještě v době kamenné.
Nechceme vám nikterak ublížit.
Mluvit budu až si budu moct zatelefonovat prohlásila Major Fritchová.
Nu dobrá souhlasil Velkej Sam. A co vy mladíku? Já se jmenuju Forrest povidám.
Zajímavé řek Velkej Sam. Domnívám se správně že vás pojmenovali po Nathanu Bedfordovi Forrestovi onom slavném generálovi z dob občanské války?
Jo řek jsem.
Vskutku velmi pozoruhodné. Poslyšte Forreste na které škole jste studoval?
Chtěl jsem mu vyložit jak jsem chodil na Alabamskou Univerzitu ale pak jsem si pomyslel že sichr je sichr a řek jsem že na Harvardu což zas nebyla tak úplná lež.
Jistě starý dobrý Harvard povidá Velkej Sam pamatuji se na něj velmi dobře. Výborné mužstvo i když s Yale se pochopitelně nedá srovnávat. A pak se hlasitě rozchechtal. Víte že vypadáte jako typický absolvent Harvardu?
Napadlo mě že si s ním eště užijem pěkný trable.
Bylo už pozdě a tak Velkej Sam nařídil pár domorodejm ženskejm ať nám ukážou kde budem bydlet. Byla to chajda z trávy s hliněnou podlahou a dírou místo dveří a já si hned vzpomněl na Krále Leara.
Před chatrč si na stráž stoupli dva svalovci s oštěpama.
Domorodci celou noc bušili do bubnů prozpěvovali bula bula a my vchodem viděli že topěj pod takovým velkým kotlem.
Nevěděli jsme s Major Fritchovou co si vo tom myslet ale vopičákovi to zřejmě bylo hned jasný protože posedával jak panenka v koutě a tvářil se dost zasmušile.
Když už bylo devět nebo deset a pořád jsme nedostali žádnou večeři povidala Major Fritchová že bysme si možná měli Velkýmu Samovi říct vo jídlo. Chtěl jsem teda jít ven ale ty dva domorodci mi zahradili cestu zkříženejma oštěpama tak že jsem se rychle dovtípil a nikam se nedral. Stejně jsem věděl proč jsme nedostali večeři. Večeře jsme totiž měli bejt my. Moc mě to teda nepotěšilo.
Potom bubny i zpěvánky zmlknuly před chajdou někdo něco zarepetil a pak se ozvalo jiný brebentění který mi připadalo na Velkýho Sama. Takhle to šlo eště dlouhou chvíli a vypadalo to na pořádnou hádku a když se zdálo že víc řvát už vopravdu nemůžou bouchlo to jako když někdo někoho veme po palici pořádnou fošnou. Na chvíli se rozlehlo hluboký ticho ale pak znova spustily bubny a to jejich bula bula.
Ráno jen tak posedáváme když najednou do dveří strčí hlavu Velkej Sam a povidá dobré jitro doufám že jste se vyspali do růžova. eré Houby vyspali vodsekla Major Fritchvoá copak jsme mohli zamhouřit voko prokristapána když venku byl takovej bugr?
;- Velkej Sam nasadil bolestnej výraz a řek to je mi opravdu že velice líto ale bohužel když vás moji krajané viděli snášet se znebe očekávali jaksi dárek. Čekají tu totiž na vás i vaše dárky už od roku 1945 a když pochopili že jste žádné dárky nepřivezli zcela přirozeně se domnívali že tím dárkem z nebes jste že vy a tak vás hodlali uvařit a sníst dokud jsem jim to nerozmluvil.
To jsou pohádky vy kecálisto vyštěkla Major Fritchová. Naopak povidá Velkej Sam. Víte moji krajané nejsou zrovna civilizovaní tedy alespoň podle vašich měřítek ne protože preferují lidské maso.
A zejména bílé.
, Snad nechcete říct že to jsou lidojedi?
Velkej Sam pokrčil rameny. Myslím že jste to vystihla naprosto přesně.
No to je hnus rozčilila se Major Fritchová. Helejte vy se koukejte postarat aby nám neublížili a dostali jsme se někam do civilizace. Pátrací skupina NASA tu může bejt každou chvíli a proto vás žádám abyste s námi zacházeli stejně jako e s každým spojencem.
Jak Víte řek Velkej Sam přesně to měli včera v noci v úmyslu.
Tak podívejte zaječela Major Fritchová.

Chci abyste nás okamžitě propustili a umožnili nám odejít do nejbližšího města nebo vesnice kde maj telefon. a Obávám se řek Velkej Sam že i kdybychom vás nakrásně že nechali běžet neujdete v džungli ani sto metrů a padnete do rukou pygmejům.
Pygmejům vyhrkla vytřeštěně Major Fritchová. Válčíme s nimi už celé generace. Myslím že to začalo ukradeným prasetem ale kdy přesně to bylo a komu ho ukradli vám opravdu nepovím protože to je součástí mytologie nicméně i faktem zůstává že už odnepaměti žijeme obklíčeni ze všech stran pygmeji.
Dobrá řekla Major Fritchová ale stejně bych radši měla co dočinění s pygmejema než s bandou hnusnejch kanibalů. Pygmejové přece nejsou lidožrouti nebo se mýlím?
Nemýlíte vážená vodpověděl Velkej Sam. Pygmejové jsou lovci lebek.
Paráda řekla Major Fritchová kysele.
Dovolte malinkou poznámku pokračoval Velkej Sam. Včera v noci se mi vás sice před uvařením podařilo uchránit nicméně si nemohu být jistý jak dlouho udržím své krajany pod kontrolou. Jsou totiž umanutí že by z vašeho zjevení měli mít alespoň nějaký užitek.

Vážně podivila se Major Fritchová. A jakejpak? Nuže vezměme například vašeho lidoopa. Domnivám se že by jím rozhodně nepohrdli.
Ten lidoop je výhradním majetkem Spojenejch států prohlásila Major Fritchová.
Přesto však namítnul Velkej Sam by to z vaší strany bylo nanejvýš vhodné diplomatické gesto.
Chudák Sue se kabonil pokyvoval hlavou a smutně čučel do země.
A kromě toho se domnívám řek Velkej Sam že po dobu svého pobytu byste nám mohli pomoci s prací.
Sjakou prací zeptala se Major Fritchová podezřívavě.
Zemědělskou prohlásil Velkej Sam. Prostě na poli. Víte již mnoho let se pokouším zlepšit bědné podmínky v nichž moji krajané žijí a nedávno jsem dostal báječný nápad. Kdybychom pomocí moderní agrotechniky dokázali využít zdejší úrodné půdy ku svému prospěchu mohli bychom se brzy pozvednout nad úroveň pouhé prvobytně pospolné společnosti a zaujmout důstojné postavení na světovém trhu. Jinými slovy vymanit se z těchto zaostalých podmínek a stát se ekonomicky silným a kulturním národem.
Aco chcete pěstovat zajímala se Major Fritchová. Bavlnu vážená bavlnu! Královnu technických plodin!
Rostlinu jež z vaší vlastní země před časem udělala světovou velmoc.
To čekáte že vám budem pěstovat bavlnu sykla Major Fritchová.
No to si teda piš holubičko vodpověděl Velkej Sam.
A tak jsme sázeli bavlnu. Celý lány. Řeknu vám že jedním jsem si byl jistej. Věděl jsem že jestli se vodtamtud eště někdy dostanu farmáře teda dělat nebudu ani náhodou. Vod tý doby co jsme přistáli v džungli u kanibalů a seznámilise že se s Velkým Samem se přihodilo několik věcí.
Jednak se nám s Major Fritchovou podařilo Velkýho Sama umluvit aby nás nenutil vydat chudáka Sue jeho poddanejm k večeři. Přesvědčili jsme ho že Sue bude k daleko většímu užitku když nám bude pomáhat sázet bavlnu než na talíři a tak s náma vopičák každej den chodil na pole na hlavě velkej starej slamák a v ruce pytel se sazenicema. A pak asi za tři nebo čtyři neděle jednou takhle strčí Velkej Sam hlavu do chatrče a povidá mimochodem milý příteli ne- hrajete náhodou šach?;
A já na to že ne. Avon že nu což jste přece absolvent Harvardu takže bystemohl se ho naučit.A já kejvnul a tak jsem se naučil hrát šachy. Každej večer když jsme se vrátili z pole vytáhnul Velkej Sam šachovnici sedli jsme si k vohni a hráli až pozdě do noci.Ukázal mi jak se tahá figurkama a za pár dní mě začal učit se i šachovou strategiji ale brzo toho nechal protože jsem ho hned párkrát porazil. Po čase se partije začaly prodlužovat.Občas trvaly i několik dní protože Velkej Sam se pořád nedokázal rozhodnout čím a kam táhnout. Seděl a vejral na figurky a když se na konec rozhod já mu to stejně nandal. Někdy se na sebe tak navztekal, že se mlátil do nohy klackem nebo třískal hlavou vo kámen a tak. Na absolventa Harvardu jste docela slušný šachista řikal nebo taky poslyšte Forreste proč jste táhl jak jste táhl ale já" jen mlčel nebo jsem pokrčil ramenama a to ho vždycky strašně rozzuřilo.
Apak jednoho dne povidá víte Forreste jsem nesmírně rád že jste tu a že jsem vás zachránil před tím kotlem takže mám s kým hrát ale stejně bych nad vámi rád zvítězil alespoň jedinkrát.
Apřitom si volizoval pysky tak že i debil musel poznat že nechat ho vyhrát bude tak spokojenej že si mě dá k večeři. Musím říct že jsem to teda nijak neflinkal jestli mi rozumíte.
Mezitím se s Major Fritchovou udála taková vzláštní věc.
Jednou jdeme takhle se Sue a s ní z pole a z křoví se vystrčí mohutná černá ruka a kejve na ni.
Já a Sue jsme se zastavili ale Major Fritchová došla až ke křoví a povidá kdopak to tu je a ta ruka po ní chmátne a zatáhne ji dovnitř. Sue a já se na sebe podívali a makáme. Sue tam doběhnul dřív ale když jsem se chtěl vrhnout rovnou do houští zarazil mě začal vrtět hlavou a ukazovat že jdem pryč a tak jsme kus povodešli a čekali. Z roští se linuly všelijaký zvuky a listí se třáslo jak ve vichřici takže na konec mi došlo co se tam děje ale poznal jsem Major Fritchový na hlase že jí žádný nebezpečí nehrozí a tak jsme se Sue šli domů do vesnice.
Asi za hodinu se Major Fritchová přihrne a za ruku drží takovýho obrovskýho hromotluka kterej má pusu vod ucha k uchu a táhne ho dovnitř. Forreste seznamte se to je Grurck řekla a postrčila ho dopředu.
Ahoj povidám poněvač jsem ho už kolikrát viděl ve vesnici. Ë Grurck se zubí a kejvá tak jsem taky kejvnul. Sue si akorát', drbal koule. iGrurck chce abych se k němu nastěhovala řekla Major Fritchová a já myslím že je to dobrej nápad.
Tady je ve třech přece jenom trochu těsno nemám pravdu.
Kejvnul jsem.
Ale nikdo se to nedozví můžu se spolehnout že jo Forreste žadonila.

Já si řikal co si hergot myslí a komu to jako můžu povědět ale zase jsem jen kejvnul takže Major Fritchová si sebrala svý krámy vodešla s Grurckem do jeho chajdy a tak už to zůstalo.
Dny ubíhaly a pak se převalil první měsíc a uběhlo několik ale my se Sue a Major Fritchovou každý ráno chodili na pole, tak jsem si připadal jako nějakej zatracenej Strejček Tom nebo rád a večer když jsem pobil Velkýho Sama jsem sedával se Sue; v chatrči a bavili jsme se. Domlouvali jsme se mručením a taky všelijakejma ksichtama a posunkama. Na konec jsem z něj po kouskách vytáh jeho životní osudy a řeknu vám byly stejně smutný jako moje.Když byl Sue ještě malý vopičátko šli se máma s tátou jednou proběhnout do džungle jenomže se k nim přikradli nějaký chlápkové co na ně hodili síť a vodvlekli je pryč. Sue pak bydlel u tety a u strejdy dokud ho nevyhodili protože moc ale jed tak že se pak musel starat vo sebe sám.Vedlo se mu docela dobře protože neměl na práci nic než skotačit ve větvích a cpát se banánama ale pak zatoužil poznat, jak vypadá svět a tak hopkal ze stromu na strom dokud nedoskákal k vesnici na kraji džungle. A protože měl žízeň slez dolů a posadil se na břehu říčky že se napije jenomže v tý chvíli jel kolem zrovna jeden domorodec na kánoji.
A jelikož Sue kánoj ještě nikdy neviděl tak dřepěl a pozoroval ji dokud ten chlápek nedojel až k němu. Sue si myslel že ho chce svízt jenomže chlap ho bacil po hlavě pádlem a svázal ho a než prej se Sue vzpamatoval prodali ho jednomu co měl v Paříži panoptikum. Měl v něm i orangutángu jménem Doris která prej byla nejkrásnější kus co Sue kdy viděl a po čase se do sebe zamilovali. Ten ničema je vozil po celým světě zavřený v jedný kleci, jako hlavní atrakci aby lidi mohli koukat jak šukaj takový orangutáni. To bylo panoptikum.
Sue prej se trochu styděl ale jinou šanci neměli.A pak jednou v Japonsku nějakej člověk majiteli panoptika nabídnul že Doris koupí. Majitel ji prodal bůhví kam a Sue byl žalem bez sebe.
Hrozně se změnil. Začal bejt mrzutej a když ho ukazovali cenil zuby vrčel a na konec se v kleci vždycky schválně vykadil a házel tím lejnem po obecenstvu který si zaplatilo aby vidělo jak se chová takovej orangutan..., Majitel byl dost nakrknutej tak na konec Sue prodal NASA. a tím se stalo že jsme se dostali dohromady. Jak tak po Doris smutnil docela jsem chápal jak mu je protože já pořád vzpo- mínal na Jenny Curranovou a každej den jsem přemítal kde asi teď je a co dělá. Jenomže nám to bylo houby platný když jsme voba trčeli v takový diře.
Bavlnářskej podnik Velkýho Sama šlapal jak hodinky. Seli jsme bavlnu a sklízeli a lisovali balík po balíku který se skladovaly ve velikejch barabiznách na kůlech. A na konec Velkej Sam povidá že teď postavěj takovou jako obrovskou bárku na kterou tu bavlnu naložíme a probijeme se s ní územím pygmejů někam kde ji prodáme a vyděláme majlant. Mám to všechno přesně naplánované prohlásil. Prodáme bavlnu v aukci a za stržené peníze nakoupíme všechno co kmen potřebuje.
Chtěl jsem vědět co jako a von řek no co milý příteli přece korálky a cetky možná i pár zrcátek a rovněž tranzistorové rádio případně i krabici doutníků a rozhodně několik beden skotské.
No to mě podržte.
Měsíce utíkaly a my sklidili poslední úrodu sezóny. Bárka co nás měla po řece převézt přes území pygmejů do města byla skoro dostavěná a noc před vodjezdem se konaly velkolepý dožínky na oslavu bohatý úrody a taky na zahnání zlejch duchů.
Celej kmen seděl kolem vohně hulákal bula bula a bušil do bubnů. Taky zas vytáhli ten velkej kotel a zatopili pod ním až voda bublala a pářila ale Velkej Sam řikal že to myslej jenom jako symbolický gesto.
Seděli jsme a hráli šachy a řeknu vám já byl tak vzrušenej že jsem málem prasknul a najednou koukám že Velkej Sam mi dal šach. Culil se na mě a ve tmě z něj byly vidět akorát vyceněný zuby a já si řikal že musím honem koukat jak z týhle šlamastyky ven.
Potíž byla v tom že jsem nevěděl jak. Zatímco jsem si medil a chválil den před večerem dostal jsem se na šachovnici do neřešitelný situace ze který prostě nebylo úniku.
Chvili jsem jen tak čuměl na figurky a mračil se a Velkej Sam se musel krásně bavit protože se mu zuby blejskaly skoro po celým ksichtě a na konec povidám podívejte já si potřebuju ulevit. A Velkej Sam kejvne a nepřestává se křenit ale řeknu vám že to bylo vůbec poprvé kdy mě podobná věta dostala z průseru místo do průseru.
Zapad jsem za chatrč a vymočil se ale místo abysem se vrátil k šachovnici šel jsem k nám abysem vysvětlil Sue co se peče a pak jsem strčil hlavu do Grurckovy kúči šeptem zavolal Major Fritchovou a když vylezla ven, řek jsem že musíme rychle zmizet než nás uvařej ve vlastní šťávě. Takže jsme se dohodli že zkusíme zdrhnout a Grurck něco zabrebentil že jde s náma protože Major Fritchovou miluje nebo co. Vyplížili jsme se teda z vesnice a dostali se až na břeh říčky kde jsme se zrovna chystali skočit do jedný kánoje aleco když zvednu hlavu koukám že se nad náma tyčí Velkej Sam a s ním tisícovka domorodců a všichni se tvářej výhrůžně: a zklamaně. Ale no tak příteli povidá Velkej Sam to jste se vážně domníval, že přelstíte takového starého lišáka jakým jsem já? A já na to my se akorát chtěli projet při Měsíčku znáte to. No jistě řek teda jako že moc dobře chápe a pak nás popadlico a s vozbrojeným doprovodem dotáhli do vesnice. Voda v kotlise vařila klokotem a pářila jak zjednaná a divoši nás jednoho jako druhýho přivázali ke kůlu takže naše vyhlídky se nezdály zrovna nejrůžovější.Nu což milý příteli prohlásil Velkej Sam vskutku nešťastnýaž obrat událostí jen co je pravda. Ale podívejte se na to z té lepší stránky a jistě najdete útěchu alespoň v pomyšlení že jste po- mohl nakrmit pár hladových krků. A dále vám musím sdělit žeže jste bezpochyby nejlepší šachista na nějž jsem v životě narazil a to jsem prosím za ty čtyři roky které jsem na Yale strávil třikrát vyhrál univerzitní šampionát. A pokud jde o vás madame votočil se k Major Fritchový je mi nesmírně líto že jsem nucen ukončit vaši malou affaireail amour se zde přítomným Grurckem ale jistě víte jak to na tomto světě chodí.
To teda nevím ty hnusnej primitive vyjela Major Fritchová. Co si o sobě hergot myslíte? Měl byste se stydět! Třeba bychom vás mohli s Grurckem servírovat na jednom talíři zachechtal se Velkej Sam hezky kousek bílého a kousek tmavého masíčka.
Já osobně si asi dám kus stehýnka nebo prsíček. Myslím že tak to bude nejlepší. Ty odpornej hnusnej sviňáku vykřikla

Major Fritchová. Jen si poslužte vodpověděl Velkej Sam. Myslím že hostina může začít.Takže nás vodvázali a pak nás ta banda divošská vodvlekla ke kotli. Začali s chudákem Sue protože Velkej Sam tvrdil že z něj bude silnej vývar a už ho drželi ve vzduchu a chystali se ho tam hodit když kde se vzal tu se vzal přiletěl vodněkud šíp a jednoho z nich propích. Chlap se skácel k zemi a Sue na něj a pak se z džungle snes hotovej mrak šípů a vypukla všeobecná panika.
Pygmejové křičel Velkej Sam do zbraně! A každej se rozběh pro oštěp a nůž.
Jenomže my žádnej oštěp ani nůž neměli tak jsme se Sue a Major Fritchovou i Grurckem znova upalovali k řece ale sotva jsme po stezce udělali pár kroků voctnuli jsme se ve vzduchu hlavou dolů protože jsme šlápli do nastraženejch pastí z vohnutejch kmínků.
Chvíli jsme tam viseli jak netopejři s hlavou překrvenou a pak z houští vylez takovej malej mužíček a moh se strhat smíchy že jsme bezmocný jak kapouni svázaný na pekáč. Z vesnice se ozejvaly všelijaký hrozný pazvuky ale na konec se rozlehlo ticho a z houští vylezli další pygmejové který nás vodřízli a pak nás se spoutanejma rukama i nohama vodvedli zpátky Řeknu vám to teda byl pohled. Na zemi tam ležel Velkej Sam a jeho lidi a všichni byli taky svázaný a vypadalo to že brzo skončej v kotli.
Nu milý příteli usmál se Velkej Sam tomu se říká být vysvobozen v hodině dvanácté že?
Kejvnul jsem ale nebyl jsem si tak docela jistej jestli to celý neznamená z bláta do louže.
Mezi námi pokračoval Velkej Sam zdá se že já i moji muži to můžeme odpískat ale vy byste ještě mohli mít šanci. Kdyby se vám podařilo vytáhnout harmoniku a něco zahrát mohl byste si zachránit život.
Pygmejský král je do americké hudby blázen.
Tak dík povidám.
Potěšení na mé straně příteli vodpověděl Velkej Sam. Pak ho zvedli nad kotel a von zaječel kůň bere střelce na h3 pak věž šachuje krále na d7 a máte mat!
Načež to hlasitě žbluňklo a všichni jeho spoutaný poddaný zase spustili to svoje bula bula. Řeknu vám že růžově to nevypadalo pro nikoho.
Když pygmejové, uvařili celej kmen Velkýho Sama a vyudili všechny hlavy pověsili nás na tyče a vod- nesli jako pod svinčata do džungle. Co s náma chtěj dělat křiklanou a pak na mě Major Fritchová. To nevím a je mi to fuk zavolal jsemsmíchy že a byla to pravda protože ty věčný průsery mě už začínaly unavovat.íČlověk taky nevydrží všecko. Asi po dvou dnech jsme dorazili do pygmejský vesnice. byl to chumel prťavejch chajdiček na mýtině v džungli.
Dovlekli nás až k jedný kúče která stála přímo uprostřed a mezi hejnem trpajzlíků co se tam hemejřili trůnil na takový vysoký stoličce jak děcko při krmení ňákej mrňavej bezzubej stařík s dlouhejma bílejma fousama.
Napadlo mě že to bude asi ten jejich Král. Shodili nás na zem a rozvázali takže jsme vstali a voprášili secelý a ten pygmejskej Náčelník začal něco brebentit po jejich a pak slez ze stoličky šel rovnou k Sue a kopnul ho do koulí.' to Proč to dělá zeptal jsem se Grurcka kterej za tu dobu co žilse s Major Fritchovou pochytil pár anglickejch slov.
Jesli ten vopic mužskej nebo žencká vysvětlil mi Grurck.Přišlo mi že na zkoumání pohlaví musej bejt i příjemnější metody ale neřek jsem nic. Potom král přišel ke mně a zase spustil tou jejich pygmalijónštinou nebo jak se ta hatmatilka jmenuje a já už se připravoval že taky dostanu do kulek ale Grurck řek Král vyptával proč jsi bydlela u hnusný lidožrouti. Pověz mu že náš nápad to nebyl pípla Major Fritchová.
Navrhnul jsem, vysvětli mu že jsme americký muzikanti. Grurck mu to teda přeložil dědek nás chvíli porovnával vočima a pak se zas na něco zeptal. Co říká zajímala se Major Fritchová. Chce vědět na co hraje ten vopic vodpověděl Grurck.
Brnká na voštěp povidám Grurck to přeložil a pygmejskej Král se dal slyšet ať prej teda zahrajem.
Vyták jsem harmoniku a spustil nějakou písničku myslím že to byla The Camptown Races a von chvilku poslouchal načež začal tleskat a stepovat jak u nás na jihu při vesnický tancovačce.
Akdyž jsem skončil tak se zajímal na co hraje Major Fritchová a Grurck tak jsem Grurckovi řek ať mu poví že Major Fritchová píská kudlu a von že na nic protože je náš manažer.
Pygmejskej Náčelník se zatvářil dost zmateně a prohlásil že eště v životě neslyšel aby někdo na něco takovýho hrál ale ať prej Sue daj pár oštěpů a Major Fritchový nějaký nože abysme se předvedli.
Jak nám to všecko donesli poručil jsem tři čtyři jedem! Sue křísnul Krále oštěpem přes hlavu a pak se pustil do vostatních ;
Major Fritchová začala šermovat kudlama a potom jsme vzali kramle do džungle a pygmejové tryskem za náma.
Házeli po nás kamením a různým sajrajtem střileli z luků i z foukaček jenomže pak jsme se najednou voctnuli na břehu říčky takže jsme nemohli dál prchat a pidižvíci se rychle blížili. Už už jsme se chystali skočit do vody že to přeplavem když najednou z druhýho břehu prásknul výstřel z pušky.
Pygmejové nás už skoro měli ale hned se ozval další výstřel a tak se votočili a upalovali zpátky do džungle. Koukáme co se děje a na vopačným břehu se vobjevěj dva chlápkové v tropickejch uniformách a na hlavě bílý helmy jako ve filmu. Vlezli do kánoje a začali pádlovat k nám a jak přijeli blíž vidím že jeden má na tý přilbě velkejma písmenama napsaný NASA. Takže záchranná výprava konečně dorazila.
Když dopluli k našemu břehu ten s nápisem na hlavě vyleze a hrne se rovnou k Sue. Napřáhnul ruku a povidá Pan Gump nemýlím-li se.
Kde se hergot flákáte vy blbouni zaječela Major Fritchová.
Trčíme v tý zatracený šlamastice už čtyři roky!
Je mi líto vážená řek ten frajer ale máme svoje prijority víme?
Když nás teda konečně vyrvali ze spárů vosudu horšího než smrt a naložili nás do kánoje začali pádlovat po proudu a jeden z nich povidá nebojte lidičky civilizace je na dosah a když svůj příběh prodáte někde v časopise určitě vyděláte majlant.
Zastavte zařvala Major Fritchová.

Chlápkové si vyměněj pohledy ale poslechli a přirazej ke břehu.
Já si to rozmyslela povidá Major Fritchová. Poprvé v životě jsem narazila na chlapa kterej mi skutečně rozumí a já se ho nehodlám vzdát. Žili jsme s Grurckem šťastně skoro čtyři roky a já tu s ním zůstanu.
Vodejdeme do džungle začneme znova pořídíme si rodinu a setrváme spolu spokojeně až do smrti.
Je to přece lidojed namítnul jeden ten voják.
Tebe to žrát nemusí bobečku vodsekla Major Fritchová a pak vylezli s Grurckem z kánoje a ruku v ruce vodkráčeli. Než se za nima zavřela džungle Major Fritchová se votočila a zamávala mně a Sue na rozloučenou.
Vohlídnu se a koukám že Sue dřepí na zádi a celej nesvůj si kroutí prackama.
Moment řek jsem a šel se k němu posadit. Na co myslíš ptám se ho.
Sue mlčel ale ve vočích se mu vobjevily slzičky a já hned pochopil co bude následovat. A taky že jo. Vobjal mě pak vyskočil ze člunu na břeh a šup na strom a už si to korunama mete do džungle.
Maník z NASA zakejval hlavou. Tak co ty gumo tebe to volání divočiny netáhne? Nechceš za kamarádama?
Chvíli jsem na ně civěl ale na konec jsem řek ne ne a kecnul si do kánoje. A povim vám že když jsme se zas rozjeli napadaly mě všelijaký myšlenky. Jenomže já nemoh. Věděl jsem že mě volá něco úplně jinýho.
Potom jsme letěli zpátky do Ameriky a cestou mi vykládali jaký mě tam čeká fantastický přijetí a podobně ale to už jsem všechno znal.
Ataky že jo protože když jsme přistáli ve Washingtonu přišel nám naproti snad milijón lidí a všichni hulákali a tleskali a tvářili se jako že mě hrozně rádi viděj.
Do města mě vodvezli velkým černým fárem a že prej jedem do BÍlýho domu kde na mě čeká Pan Prezident. Jak řikám nic novýho pod Sluncem.
Když jsme dojeli do BÍlýho domu myslel jsem že tam bude ten stejnej Pan Prezident co mi poručil snídani a pak mě nechal koukat na televizi jenomže teď měli zbrusu novýho. Byl takovej malej a ulízanej s velkýma pytlíkama pod vočima a nos měl jak bambuli.
Vítejte povidá novej Pan Prezident měl jste přijemný let?
Nějakej řízek v kvádru co stál vedle se k němu naklonil a něco mu šeptá do ucha a Pan Prezident najednou vyhrkne ehm chtěl jsem říct jak nevýslovně jsem rád že jste z té džungle šťastně vyvázl.
Ten v kvádru mu zase něco pošeptal a Pan Prezident povidá ehm a co druhý člen osádky?
To jako Sue zeptal jsem se.
Jak prosím? A zamžoural do takovýho proužku papíru co měl v dlani. Ale tady stojí Major Janet Fritchová a že ve chvili kdy záchrana byla na dosah ji nějaký kanibal odvlekl do džungle.
Kde že to stojí chtěl jsem vědět. No tady ukázal Pan Prezident.
Ale tak to nebylo povidám.
Chcete snad tvrdit že lžu zeptal se Pan Prezident. Já jenom řikám že to bylo jinak namítnul jsem.
Tak moment prohlásil Pan Prezident já jsem Nejvyšší Velitel branných sil a poctivost je mi vlastní.
Já nelžu!
Je mi hrozně líto povidám ale to s Major Fritchovou prostě není pravda. Takže to z toho svýho pásku radši vymažte poněvač ...
JÁ PÁSKY NEMAŽU vylítnul Pan Prezident.
Cože vyvalil jsem se.
Ale to je nedorozumění vysvětloval maník v kvádru on myslel ten proužek papíru ne magnetofonové pásky Pane Prezidente.
PÁSKY zaječel Pan Prezident. Copak jsem nenařídil že to slovo už nikdy nechci slyšet? Jste všichni banda komunistických zrádců vy svině řval a bouchal si pěstí do kolena.
Copak nechápete vy zabedněnci že absolutně nic nevím a i kdybych věděl tak jsem to dávno zapomněl nebo je to stejně tajdův!
Ale Pane Prezidente znova se vosmělil ten druhej on to tak nemyslel. Řekl jenom...
Takže i vy Máte padáka!
Pan Prezident. Máte padáka! TakTo nemůžete vozval se švihoun. Jsem váš Vice Prezident. Promiňte povidá Pan Prezident ale na Prezidenta to nedo- táhnete když o hlavě státu budete prohlašovat že je lhář.
No máte možná pravdu přiznal Pan Vice Prezident tak promiňte.
Vy promiňte vopáčil Pan Prezident.Takže se to vysvětlilo řek Pan Vice Prezident a pořád se hrabe v kapse. A teď mě omluvte potřebuju si ulevit.povidá To je první rozumná myšlenka co jsem tu od rána slyšel prohlásil Pan Prezident a votočil se zas ke mně. Poslyšte nejste vy ten pingpongový šampión co zachránil předsedu Maa? Jo přiznal jsem a Pan Prezident na to co vás to jenom napadlo? já vodpověděl dyť se přece topil a Pan Prezident mi vyložil,řekl vy jste ho neměl zachraňovat ale podržet mu hlavu pod vodou. Ale to už je stejně passé protože zatímco jste byl v džungli ten grázl konečně natáhl brka. Nemáte tady televizi zeptal jsem se. pan Prezident po mně tak vzláštně juknul a řek ale jo to mám jenže v poslední době ji moc nesleduju slyšel bych jenom samé jobovky.jlelitel A na Beverly Hillbillies se koukáte chtěl jsem vědět. Ale to teď nedávají vysvětlil mi Pan Prezident.
A co dávaj zajímal jsem se.po- Takový pořad jmenuje se Po pravdě řečeno ale to nesleduju protože jsou to samé lži. A pak povidá podívejte teď vás už budu muset vyprovodit protože mám nějakou schůzku.
A když mě vymanévroval před dveře tak sykne heleďte nepotřebujete náhodou hodinkyCože vykulil jsem se a Pan Prezident se ke mně přitočil a vyhrnul si rukáv a já koukám že má na ruce až k rameni dvacatery nebo třicatery cibule.Já nemám prachy zalitoval jsem. A Pan Prezident si spustí rukáv dolů a pak mě poplácá pozádech a povidá no nic až budete mít tak se stavte určitě se.to nějak domluvíme.; Potřás mi rukou a v tu ránu se přihrnula banda fotografů abytak

nás vyblejskli a pak jsem šel. Musím říct že Pan Prezident se na konec ukázal jako docela príma chlap.
Pořád jsem dumal co se mnou bude teď ale nemusel jsem teda rozjímat dlouho.
Za pár dnů bylo po slávě a pak jednou vodpoledne za mnou do hotelu přišli dva chlápkové a prej tak hele Gump končíme. Dál už jedeš za svý.
No fajn souhlasím tak mi dejte aspoň na cestu domů. Jsem z tý džungle dutej jak bambus.
Na to zapomeň Gump řekli mi. Můžeš bejt rád že nejdeš sedět za toho předsedu Senátu jaks ho křísnul po šišce medailí.
Už jsme pro tebe udělali dost když jsme tě z toho vysekali ale teď si mejeme ruce a koukej mazat.
Atak jsem musel z hotelu a protože jsem neměl co balit byl jsem v cukuletu na ulici. Nějakou chvíli jsem jen tak bloumal a pak jsem to vzal kolem BÍlýho domu co bydlí Pan Prezident a k mýmu překvapení postávala před barákem fůra lidí který měli na vobličeji gumovou masku Pana Prezidenta a v rukách nějaký nápisy. Napadlo mě jak je Pan Prezident asi rád že je mezi lidma tak populární.
Když mi řekli že mi žádný penize nedaj dostal jsem vod jednoho z těch chlápků před odchodem z hotelu dolar a tak jsem při první příležitosti zavolal domů do chudobince co žila máma aby věděla že jsem v pořádku ale ta jeptiška která to vzala řekla Paní Gumpová tu už nebydlí.
A když jsem chtěl vědět kde teda je jeptiška povidá já nevím utekla nám s nějakým Protestantem.
Tak jsem poděkoval a zavěsil. Svým způsobem se mi ulevilo že se vo mámu teď aspoň někdo postará a nemusí už bejt v chudobinci. Řikal jsem si že bysem ji měl hledat ale po pravdě se mi do toho moc nechtělo poněvač mi bylo jasný jak facka že by furt jenom řvala brečela a nadávala mi že jsem zdrhnul z domova.
Začalo pršet a lilo jako z konve a tak jsem si stoup pod jednu markýzu dokud nevylez nějakej kořen a nevyhnal mě. Byl jsem až na kost a klepal kosu a jak jsem šel kolem jedný vládní Budovy co jich tam ve Washingtonu maj koukám že se uprostřed chodníku válí umělohmotnej pytel s vodpadkama jenomže když jsem přišel blíž jako kdyby se v něm něco hejbalo.
Tak jsem došel až k němu a strčím do něj botou jenže vak najednou vylítne metr do vzduchu a zevnitř se vozve hlas běž do hajzlu a nech mě bejt.
Kdo je tam zeptal jsem se a hlas mi vodpoví tohle je moje mříž najdi si jinou.
Co to meleš divil jsem se.
To je moje mříž vopakoval ten hlas koukej vypadnout. Jaká mříž zajímám se.
Vokraj pytle se trochu nadzved a ven vykoukla hlava nějakýho lupínka kterej na mě vejrá jak na idijota.
Ty seš ve městě novej nebo co zeptal se.
Vlastně jo povidám hledám nějakej suchej flek.
Ten pod pytlem vypadal jako pěknej somrák. Vlasy měl volysalý neholenej byl nejmíň rok voči jak králík a zuby jako noty na buben.
No v tom případě tu můžeš chvíli zustat tak na. A podává mi složenej pytel na vodpadky.
Co jako s tím ptám se.
Roztáhneš ho a vlezeš si pod něj blbečku. Hledáš přece suchej flek ne povidá a zas se přikreje.
Udělal jsem co mi řek a musím přiznat že to nebylo vůbec špatný. Zpod mříže foukal teplej vzduch takže v pytli bylo nejen sucho ale docela pohoda. A tak jsme tam dřepěli pod těma sakama a ten maník po chvili zahuhlal jak se jmenuješ?
Forrest já na to.
Fakt? Já jednoho Forresta taky znal. Ale to už je dávno. ; A jak řikaj tobě chtěl jsem vědět.
Dan.
Dan? Dan?! Pocem zařval jsem zahodil svůj vak nadzvednul ' ten jeho a taky že jo! Byl beznohej a seděl na takovým prkýnku s kolečkama vod bruslí. Málem jsem ho nepoznal protože vypadal vo dvacet let starší ale byl to von.
Můj dobrej kámoš Poručík Dan!
Když ho prej propustili z Vojenský Nemocnice vrátil se do Connecticutu že bude zas učit Dějepis jenomže žádný takový místo nebylo volný tak mu řekli ať učí Matiku. Ale Dan ji nenáviděl a krom toho ta třída byla v prvním patře takže se mu bez nohou špatně chodilo do práce a pak mu žena zdrhla s nějakým televizním produkčním z New Yorku a požádala vo rozvod že jako beznohej jí prej není schopnej vyjít tělesně vstříc nebo co.
Dan začal chlastat a ze školy ho vyhodili takže pak nějakej čas nedělal nic jenomže pak mu vykradli komplet barák a taky ty protézy co mu dali ve Vojenský Nemocnici měly eště ke všemu špatnou velikost.
Jak řikal po pár letech to prostě vzdal a začal somrovat.
Každej měsíc sice dostával malou invalidní penzi ale tu většinou rozdal vostatním co na tom byli podobně.
Já ti nevím Forreste řek mi nejspíš čekám až umřu. Pak mi dal pár babek ať skočím na roh a koupím nějaký flaškyrybízáku ale já vzal jen jednu a za zbytek přines z automatu takovej ten umělohmotnej sentvič poněvač jsem celej den neměl nic v hubě.
Tak kamaráde povidá Dan když vyzunknul svou půlku flašky Forreste musíš mi vyprávět cos dělal celou tu dobu co jsme se neviděli. Tak jsem vykládal jak jsem jel do Číny hrát pimpong a pakpřece našel Jenny Curranovou a foukal s kapelou a jak jsem na tý protiválečný demonstraci zahodil medajli a skončil v base.vůbec Jo tak na to se dobře pamatuju. Byl jsem myslím tenkrát ještě ve špitále a uvažoval jestli bych tam taky neměl jet ale nejspíš bych ty medaile nezahodil. Podívej a rozepnul si bundu atam mu na košili všechny visely. Měl Rudý Srdce za zranění a Stříbrnou Hvězdu a já nevím co eště a muselo jich bejt. dobrejch deset nebo dvanáct. Víš já je nosím na památku vzdychnul.
Samozřejmě mi připomínají válku ale to není všechno. Válka mě zmrzačila Forreste a nejenom tím že mě připravila o nohy. Zranila mě taky na duchu nebo mi vzala duši já nevím jak to říct. Uvnitř teď cítím jenom prázdno a nemám nic než ty metály. A co ty tvoje přírodní zákony který všechno řídej zeptal jsem se. Co ten velkej plán do kterýho všichni nějak zapadáme?

Na to se vyser povidá. To je hromada pseudofilozofickejch keců.Ale já se tím vod tý doby řídím a nechávám se unášet proudem a plavu jak nejlíp dovedu přesně jaks mi doporučil. Snažím se dělat jen co je správný.U tebe to třeba funguje Forreste. Já myslel že pro mě to taky platí a koukej jak jsem dopad. Jen se sakra podívej.
Kčemu tady jsem dobrej? Je mi pětatřicet a co ze mě je?
Beznohej somrák ruina co se hodí tak akorát do panoptika. Vožrala a tulák. Moh jsi taky dopadnout hůř povidám.Jo? A jakpak zeptal se tak že mě dostal do rohu a radši jsemy mu teda dopověděl jak mě zavřeli do blázince vystřelili do Vesmíru a my pak přistáli v džungli mezi kanibalama a jak to bylo se Sue a Major Fritchovou a pygmejema.
Páni Forreste tos teda měl sakra rušnej život řek Dan ale. proč teď dřepíš nad kanálem pod pytlem na odpadky kamaráde? To nevím ale dlouho tu nezůstanu. A co chceš dělatn Jen co přestane pršet seberu se a pudu za Jenny. A kde je? To taky nevím povidám ale zjistím si to.
Tak mě napadá že třeba budeš potřebovat pomoct prohodil Dan.
Kouknu na něj a vidím jak mu nad tím bíbrem svítěj voči. Něco mi sice řikalo že pomoct by spíš potřeboval von ale s tím jsem byl srozumělnej.
Poněvač nepřestávalo pršet vodešli jsme večer do jednoho misijního útulku kde Dan zaplatil po padesáti centech za večeři a po čtvrťáku za postel. Jídlo tam člověk moh dostat i zadarmo ale musel poslouchat kázání a Dan řek že radši bude spát venku, na dešti než aby tratil čas s nějakým fanatikem co mlátí Biblí a vykládá svý představy vo životě.
Druhej den mi strčil dolar a já z veřejnýho automatu zavolal do Bostonu Mosovi co bubnoval s Nakřáplejma šiškama. Kupodivu žil pořád ve stejným bytě a byl hrozně překvapenej že mě slyší.
Forreste to snad nejni pravda hulákal. Každej už myslel žes přišel vo kejhák.
Řikal že Nakřáplý šišky se rozpadly. Všechny slíbený prachy ; vod Pana Feeblesteina spolkly nějaký provozní náklady nebo ; co a po druhý desce už s nima smlouvu nevobnovili. Mose tvrdil že teď se poslouchá jiná muzika nějaký Rollingstoni a Iggles nebo tak a kluci z kapely se rozběhli na všechny světový strany a většinou si našli zaměstnání.
, Vo Jenny ale Mose už prej dlouho neslyšel. Když se vrátila z Washingtonu z tý demošky jak mě na ní zašili hrála eště pár měsíců s kapelou ale Mose povidal že už to nebylo vono.
; Jednou se prej na pódijum rozbrečela tak že museli zbytek ' sérije hrát samý instrumentálky. Pak začala chlastat vodku chodit pozdě na představení a kapela se už chystala že si s ní vážně promluvěj ale Jenny se sebrala a vodešla sama. Mose řikal že podle něj její chování mělo co dělat se mnou ale prej vo tom nikdy nechtěla mluvit.
Za pár tejdnů nato se pak z Bostonu vodstěhovala. Povidala že pojede do Chicaga kde ji taky před skoro pěti rokama viděli naposled.
Zeptal jsem se jestli neví jak bysem Jenny sehnal a Mose řek že možná má telefonní číslo co mu napsala než vodjela. Šel ho hledat a za chvilku mi ho skutečně dal.
Jinak ale prej mám smůlu poněvač to je všecko co ví.Tak jsem mu popřál ať se má a jestli se někdy dostanu do Bostonu tak se na něj přijdu podívat. Hraješ eště na harmoniku ptal se Mose.Někdy vodpověděl jsem. Pak jsem si vod Dana pučil další babku a zavolal to chicágský číslo. Jenny Curranová? Jaká Jenny vozval se hlas nějakýho chlápka. A jó už si vzpomínám. Pěkná kočka.
Ale to už jedávno.A nevíte kde je teď? Když tady zvedla kotvy říkala že míří do Indianopolis. Ale kdo ví.
Že prej tam má práci u firmy Temperer. Kdeže? U firmy Temperer co vyrábí gumy. Na auta? no prostě pneumatiky.
Poděkoval jsem a vrátil se k Danovi.No co povidá. V Indianopolis jsem nikdy nebyl. Na podzim tam prej bejvá krásně.
Zkoušeli jsme stopovat ale měli jsme dost smůlu. Jeden chlápek s náklaďákem cihel nás vzal na korbě na kraj města ale pak už nám nikdo nezastavil.
Nejspíš jsme vypadali jako moc divnej pár. Dan na tom svým vozejčku a vedle něj přiblblej vazoun. Na konec Dan prohlásil proč nejedem autobusem že na lístky pár dá dohromady. Nejdřív jsem měl ohledně těch peněz výčitky svědomí, ale pak jsem si řek že přece chtěl jet se mnou a kromě toho že mu i prospěje vypadnout na chvíli z Washingtonu. A tak jsme nastoupili na autobus do Indianopolis já posadil Dana vedle sebe vozejček jsem strčil do sítě nad hlavou a Dan celou cestu popíjel a nadával že na takovým zasraným světě nemá smysl žít. Možná měl pravdu. Ale co já můžu vědět, když jsem idijot.
Vylezli jsme z autobusu uprostřed Indianopolis a koumali co dál ale pak přišel polda a prohlásil tady se mi flinkat nebudete a tak jsme museli pryč. Dan se zeptal jednoho člověka kde je pneumatikárna Temperer a von prej že za městem. Vydali jsme se tam jenomže pak přestaly chodníky a Dan už nemoh jet na vozejku takže jsem ho popad pod paží a vozejk pod druhou a šli jsme.
Asi tak v poledne vidíme velkou ceduli PNEUMATIKY TEMPERER tak jsme si řekli že to bude vono. Dan povidá že počká venku a já šel dovnitř a voptal se u takovýho pultu jedný paní jestli bysem nemoh mluvit s Jenny Curranovou. Podívala se do nějakýho seznamu a povidá že Jenny dělá na protektorech ale že nikdo kdo tam není zaměstnanej tam nesmí. Stál jsem a přemejšlel co budu dělat a ta paní řekla koukejte mladíku za pár minut bude polední pauza tak se běžte podívat k budově třeba vyjde ven a já udělal co mi radila.
Zhaly se vyhrnula spousta lidí a pak koukám že ze vrat vyšla Jenny a vodešla úplně sama pod takovej strom sedla si a z papírovýho pytlíku vytáhla sentvič. Tak jsem se k ní zezadu přikrad a povidám to ale musí bejt moc dobrej sentvič a vona ani nevzhlídla jen čučela furt před sebe a pak zašeptala já vím že seš to ty Forreste.
Teda řeknu vám že to bylo nejkrásnější shledání v mým životě.
Jenny mě vobjímala a brečela a já ji taky a kolem stála celá protektorárna a divila se co se děje. Jenny povidala že končí asi za tři hodiny ať si s Danem sednem do jedný hospůdky naproti dáme si pivo a počkáme že prej pak pojedem k ní.
Tak jsme šli do tý putyky a Dan popíjel ovocný víno poněvač neměljiné, ale řikal že ovocný je stejně lepší že má příjemnější bukvet.
V hospodě byla kupa štamgastů co hráli šipky a pili a přetlačovali se. Byl tam jeden co vypadal jako místní Šampijón

poněvač za ním každou chvíli někdo chodil a chtěl ho pobít ale nikomu se to nepovedlo. Spousta chlapů se taky sázela jak to dopadne většinou tak vo pět nebo deset babek.
Za nějakou chvíli mi Dan pošeptal Forreste myslíš že bys toho řízka v přetlačování pobil? že nevím a Dan prohlásil hele sázím pět babek že to dokážeš.
A tak jsem k chlápkovi šel a ptám se nechceš se přetlačovat?
Podíval se na mě a pak se zakřenil jak je ctěná libost jestli máš prachy.
Posadili jsme se a zapřeli ruce někdo to vodstartoval a začali jsme. Vazbič hekal a napínal svaly jako když pes sere broskvovou pecku ale netrvalo ani deset vteřin a skončil páč jsem ho přetlačil.
Vostatní štamgasti co stáli kolem zklamaně vzdychali ale Dan vejskal a řval nadšením.
Chlap moc velkou radost neměl ale vypláz pět dolarů a zvednul se vod stolu.
Ujel mi loket vymlouval se ale až se tu vobjeví příště dáme si repete co říkáš? Kejvnul jsem vodešel za Danem a dal mu prachy.
Forreste povidá tohle by moh bejt způsob jak snadno vydělat.
Zeptal jsem se jestli bysem moh dostat čtvrťák že si u pultu koupím vejce na tvrdo a von mi podal dolar a řek mi, ty můžeš dostat cokoliv Forreste. Právě jsme přišli na náš budoucí způsob obživy. Po práci se pro nás Jenny stavila v krčmě a jeli jsme k ní. Měla ne daleko pneumatikárny Temperer malej hezkej byteček vyštafírovanej nejrůznějšíma serepetičkama jako plyšový zvířátka a místo dveří do ložnice visel korálkovej závěs. Cestou jsme v sámošce koupili kuře Jenny nám ho s Danem upekla k večeři a já jí přitom vyprávěl co všechno jsem prožil vod tý doby kdy jsme se viděli naposled.
Hrozně se zajímala vo Major Fritchovou ale když jsem jí vylíčil že utekla s lidožroutem zdálo se že se jí dost ulevilo.
Povidala že ani vona neměla za ty roky na růžích ustláno.
Po vodchodu z kapely jela do Chicaga s nějakou holkou co znala z protiválečnýho hnutí. Tam chodily na pouliční demošky takže párkrát skončily v lapáku a tak si Jenny na konec řekla že už ji ty věčný soudy unavujou a kromě toho jí dělalo starost že začíná mít pěkně pokaňkanej rejstřík.
Bydlela v jednom baráku se skupinou asi patnácti dalších lidí ale prej jí moc neseděli protože nikdo nenosil prádlo a nestahoval po sobě hajzl a tak si s jedním klukem kterýmu se tam taky nelíbilo najali vlastní kvartýr jenomže to taky nedopadlo.
Víš Forreste řekla mi já se do něj snažila zamilovat ale nešlo mi to protože jsem nemohla zapomenout na tebe.
Psala prej svý matce aby se zeptala mý mámy jestli neví kde jsem ale dověděla se akorát že náš barák vyhořel a mámu strčili do chudobince a než se k ní ten dopis dostal stejně už vodtamtud utekla s tím Protestantem.
Pak vykládala že neměla prachy a když se doslechla že v pneumatikárně v Indianopolis berou lidi rozjela se sem. V tý době v televizi slyšela že mám letět do Vesmíru ale neměla kdy aby se jela do Houstonu podívat. Potom prej s hrůzou sledovala jak jsme přistáli do džungle a vod tý doby mě považovala za mrtvýho a akorát dělala furt ty protektory.
Tak jsem ji vzal do náručí a chvili jsme se jen tak vobjímali.
Dan se potřeboval vymočit a když vodjel na záchod Jenny chtěla vědět jak to dělá a jestli prej nepotřebuje pomoct ale já povidám kdepak já ho viděl ten to zvládne v pohodě.
Zavrtěla hlavou a zašeptala to je strašný kam nás ta vietnamská válka dostala.
Měla pravdu. Vona je to vážně tragédije když se beznohej musí nejdřív vychcat do klobouku a pak to teprv vylejt do mísy.
Tak jsme v tom Jennyině bejváku bydleli ve třech. Jenny udělala Danovi na podlaze v koutě pokoje takovej kutloch s dětskou matrací a na záchodě nechávala stát sklenici vod marmelády aby nemusel do klobouku. Každý ráno chodila do pneumatikárny a my s Danem se chvíli poflakovali po baráku kecali .a pak se přesunuli do tý knajpy u fabriky a čekali až bude mít po šichtě.
łHned první tejden co jsme tam chodili chtěl ten vejlupek, kterýho jsem porazil v přetlačování vydělat svejch pět babek zpátky a já mu tu šanci dal. Zkusil to snad třikrát ale prohrál dalších pětadvacet doláčů a na konec se už neukázal.
Pokaždý se ale našel někdo jinej kdo chtěl zkusit štěstí a za pár měsíců se lidma dveře netrhly protože se tam stahovali borci z celýho města i vokolí. To už jsme s Danem vydělávali takovejch sto padesát tam dvě stě babek tejdně a řeknu vám že to nebyly špatný prachy.
Majitel putyky na konec prohlásil že uspořádá národní šampijonát a prej tam dotáhne i televizi ale mezitím se stalo něco co můj život znova dost změnilo.
Jednou se v tý hospodě vobjevil řízek v havajský košili a bílým vobleku a s tlustým zlatým řetězem na krku. Sed si k baru a když jsem roznes na kopytech chlápka kterýho jsem měl momentálně v práci přišel za náma ke stolu. že Já jsem nějakej Mike představil se a hodně jsem o tobě slyšel. Dan se zeptal co a Mike řek no že je to největší vazbič tady v širokým okolí.
A co s tím jako povidá Dan a Mike na to mám nápad jak bys moh vydělat mnohem větší balík než ty drobný co paběrkuješ tady.
A čímpak chtěl vědět Dan.
Silou vodpověděl Mike jenomže ne takovýmhle uprtěným přetlačováním ale zápasem ve volným stylu.
V ringu před statisícem diváků co za to rádi zaplatěj.
A s kým by zápasil vyptával se Dan.
Skýmkoli řek Mike. Je tu celá banda profesionálních volnostylařů stačí si vybrat. Maskovanej mlátič a vazoun Vance a grobián George a bedna Ben je jich řada. Ty nejlepší si přijdou na sto dvě stě papírů ročně. Tady s mladým bysme začali hezky pijánko. Naučil by se chvaty a čuchnul si k ringu.
Ale vsadím se že brzo by se z něj stala hvězda a všichni bysme na tom trhli balík.

Dan po mně mrkne a povidá no co ty na to Forreste? Já nevím uvažoval jsem že se vrátím domů a budu lovit krevety vodpověděl jsem.
Krevety vyjeknul Mike. Hele já nabízím možnost vydělat padesátkrát tolik co na krevetách! Dyť u toho nemusíš zůstat celej život! Stačí pár let a máš v bance pakl se kterým budeš mít vystaráno!
To bych se musel zeptat Jenny namítnul jsem.
Koukni Mike na to přihrávám ti životní šanci. Jestli nechceš stačí říct a já zas zmizím.
Ne počkej vyhrknul Dan a votočil se na mě. Poslouchej Forreste von má v mnoha ohledech pravdu. Kde bys vlastně chtěl sehnat prachy abys mohl začít s těma krevetama?
Víš co řek Mike můžeš si s sebou vzít i tadyhle svýho kámoše.
Třeba jako manažera. A až toho budeš mít dost klidně toho necháš. Tak co?
Chvilku jsem přemejšlel. Připadalo mi to docela dobrý jenomže tyhle věci maj vždycky nějakej háček.
Ale na konec jsem vodevřel hubu a řek to osudný Ano.
A tak jsem se stal profesijonálním zápasníkem ve volným stylu.
Mike měl v jedný tělocvičně v centru kancelář kam jsme s Danem každej den jezdili abysem se naučil zápasit.
Řečeno tak nějak v kostce šlo vo to aby nikdo nepřišel k úrazu ale přitom to vypadalo co nejdrsnějc.
Cvičil jsem nejrůznější chvaty jako třeba polovičního nelsona letadlo bostonskýho kraba buchara kladivo a tak dál.
Dana zas učili jak řvát nadávky na Rozhodčího aby bylo větší vzrůšo.
Jenny mým rozhodnutím nebyla moc nadšená že bysem prej moh přijít k nějaký úhoně a když jsem řek že nikomu se nemůže nic stát poněvač se to všechno finguje ptala se jakej to pak jivydělat majlant.
Jednou člověk letí že ten nedal,takže na seš blbej idiote!
Jenny se mi to snažila ještě vyvrátit ale musel jsem do toho jít protože jsem chtěl vydělat majlant.
Jednou mi předváděli něco čemu se říkalo placák při kterým člověk letí vzduchem a má dopadnout na toho druhýho jenomže ten v poslední chvíli uhne. Ale já to furt konil protože jsem nedal protivníkovi čas a vždycky jsem přistál rovnou na něm takže na konec vlez Mike do ringu a povidá kristaboha Forreste seš blbej nebo co? Těžkej jsi jak kráva dyť ještě někomu ublížíš idiote!
A já na to no právě já totiž jsem idijot a Mike se voptal co tím chceš říct tak Dan ho zavolal k sobě a chvíli mu něco vysvětloval až Mike vykřiknul panebože ty kecáš že jo ale Dan zavrtěl hlavou načež Mike se na mě podivá pokrčí ramenama a prohlásí no co se dá dělat.
Asi za hodinu najednou vyběhne z kanclu a přižene se za náma s Danem do ringu.
Už to mám hulákal.
A co jako zeptal se Dan.
Jak se bude jmenovat! Forrest musí mít jako zápasník nějaký umělecký jméno! Já už vím jak si bude říkat!
A jak teda?
Hňup voznámil Mike. Dáme mu plíny a na hlavu velkou šaškovskou čepici. To bude trhák?
Dan na něj chvilku koukal a pak povidá no já nevím ale moc se mi to nelíbí. Připadá mi jako kdybys z něj chtěl dělat blbce.
Ale to jenom před lidma vohradil se Mike. Nějakej knif to přece potřebuje. Každá velká hvězda ho má. Hňup to je vono. Nebo si vymysli něco lepšího.
A co třeba Mimozemšťan navrhnul Dan. To by k němu sedlo líp.
Měl by na hlavě třeba helmu s tykadlama.
Jeden Mimozemšťan už tu je namítnul Mike.
Ale mně se to stejně nelíbí trval na svým Dan a pak se podívá na mě a zeptá se co myslíš Forreste?
Mě to nesere povidám.
A bylo to. Po dlouhým několikaměsíčním tréningu jsem byl konečně připravenej ke svýmu debytu. Den před prvním zápasem se Mike přihrnul do tělocvičny s takovou krabicí ze který vytáh ty moje plíny a velkou černou šaškovskou čepici a prej ať příjdu druhej den v poledne že nás vodveze na zápas kterej se koná v Muncie.
Když se večer vrátila Jenny z práce zašel jsem do koupelny navlíknul si ty hábky a vlez do obejváku.
Dan seděl na vozejku a koukal na televizi a Jenny si četla nějakou knihu ale když jsem se vobjevil ve dveřích voba zvedli hlavu.
Co to máš proboha na sobě Forreste vykřikla Jenny. No kostým vodpověděl Dan. Vypadáš jak debil Jenny na to.
Hele povidá Dan ber to jako kdyby hrál na divadle. No dobře ale debila trvala na svým Jenny. To snad není pravda! Ty jim dovolíš aby ho takhle předváděli na veřejnosti?
Jsou v tom přece prachy vysvětloval Dan. Mají tam jednoho co se jmenuje Tykvoun místo sus penzoru má jenom trochu zelený natě a na hlavě nosí vydlabanou dýni s dírama pro oči. A další si zas říká Víla na zádech má křidýlka a v ruce kouzelnou hůlku. Měla bys ho vidět váží chudák přinejmenším sto padesát.
Mně je úplně fuk jak vystupujou ostatní řekla Jenny. S tímhle prostě nesouhlasím. Honem to koukej ze sebe svlíknout Forreste.
Šel jsem teda do koupelny a tu nádheru sundal. Myslel jsem si že Jenny má asi recht ale pak jsem si řek že nějak se živit musím. A krom toho můj kostým byl úplná pohádka proti tomu jak vypadal maník co jsem se s ním měl druhej den v Muncie utkat. Řikal si Hovňous a nosil hnědej trikot pomalovanej tak že vypadal jako velký lejno. Napadlo mě jestli bude taky tak smrdět.
Zápas v Muncie byl zfixlovanej. Bylo domluvený že mi Hovňous natrhne prdel. n Mike mi to prozradil cestou. Hovňous byl totiž prej služebně starší takže musel vyhrát kdežto já byl v ringu novej a proto bylo zapotřebí abysem vybouch. Mike řikal že chce aby mezi náma bylo vod začátku jasno a že by nerad abysem si to nějak bral.

To snad není pravda divila se Jenny jak si může někdo říkat Hovňous?
Nejspíš právem poznamenal Dan aby ji rozveselil.
Pamatuj si Forreste vozval se Mike všechno je to jenom šou.
Ne aby ses utrh ze řetězu. Nikdo nesmí přijít k úrazu. A Hovňous vyhrává.
Potom jsme konečně dojeli do Muncie a zamířili k takový velký hale kde jsme se měli předvádět. V prvním zápase nastupoval Tykvoun proti jednomu co se jmenoval Bestije.
Bestije byl chlupatej jako vopice a na vobličeji měl černou masku a hned ze začátku strhnul Tykvounovi vydlabanou dýni z hlavy a pěkně placírkou ji poslal až do nejvyšších řad na tribuně. Pak popad Tykvouna za kokos třísknul mu s ním do rohovýho sloupku a hned nato ho kous do ruky. Bylo mi Tykvouna trošku líto ale von se taky nijak neupejpal poněvač si šáh pod ty svý gaťky, z nich vylovil plnou hrst nějakejch sraček a vopatlal s nima Bestiji voči.
Bestije zařval jak tur začal se motat po celým ringu a mnul si je aby z nich ten sajrajt dostal jenže Tykvoun se k němu zezadu přitočil a kopnul ho do zadku.
Pak ho hodil do provazů vomotal mu je kolem krku tak že se nemoh ani hnout a začal ho řezat jak koně. Dav řval a házel po Tykvounovi papírový kalíšky a vodpadky a von zas divákům posunčinou ukazoval co mu můžou. Byl jsem zvědavej jak to asi celý dopadne ale pak přišel Mike ať jdu s Danem do šatny a převlíknu se protože v příštím zápase nastupuju proti Hovňousovi.
Sotva jsem si navlík ty plíny a šaškovskou čepici v tu ránu zaklepal někdo na dveře a zeptal se je tam Hňup a Dan řek že jo a ten maník povidá tak nástup začínáme a vyrazili jsme.
Když jsem šel uličkou a Dan za mnou drandil na vozejčku byl už Hovňous v ringu běhal kolem dokola dělal ksichty na vobecenstvo a fakt v tom svým trikotu vypadal jak lejno. Vlez jsem mezi provazy a přišel Rozhodčí kterej nás svolal dohromady a povidá hoši chci aby se bojovalo čistě takže nepřipustím žádný dloubání do očí a údery pod pás nebo kousání škrábání a podobný zvěrstva. Tak jsem kejvnul a řek hm a Hovňous mě zuřivě provrtával vočima.
Když se ozval zvonek začali jsme kolem sebe kroužit a Hovňous natáhnul nohu aby mně podrazil haxny jenomže se mu to nepovedlo a já ho vzal za ramena a mrsk s ním do provazů. Zjistil jsem při tom že se natřel nějakým kluzkým humusem protože se ani nedal pořádně udržet a když jsem ho chtěl popadnout kolem pasu vyklouz mi jak had. Tak jsem ho chytil za ruku ale i tentokrát se mi vyvlíknul a jenom se šklebil a chechtal.
Pak se rozběh přímo proti mně a chtěl mi vrazit hlavou do břicha ale já udělal krok stranou a tak proletěl mezi provazama a skončil až v první řadě. Publikum bučelo a pískalo ale Hovňous vlez zpátky na plac a vzal si na to i skládací židli.
Začal mě honit a já utíkal poněvač jsem neměl čím bysem se bránil ale pak mě s ní vzal po zádech a řeknu vám že to byla teda řacha. Chtěl jsem mu tu sesli vytrhnout ale von mě s ní přetáh přes palici a zahnal mě do rohu vodkud jsem neměl kam utéct. Pak mě kopnul do holeně a když jsem se sehnul a chytnul se za ni nabral mě i do druhý.
Dan kterej seděl na hraně pódijum řval na Rozhodčího ať Hovňouse donutí židli položit ale bylo to k ničemu. Hovňous mě s ní ještě asi čtyřikrát nebo pětkrát majznul takže na konec mě srazil na zem kde si na mě sednul chytil mě za vlasy a třískal mi hlavou vo podlahu a pak mě popad za ruku a kroutil mi prstama. Kouknul jsem na Dana a ptám se co to má sakra znamenat a Dan se hned začal sápat mezi provazy jenomže Mike vstal a strhnul ho za flígr zpátky. A potom se najednou vozval zvon a já se vodplížil do svýho rohu.
Hele sípal jsem ten hajzl mě tou seslí snad chce zabít nebo co. Budu s tím muset něco udělat.
Uděláš jediný a to že prohraješ řek Mike. Nechce ti přece ublížit.
Snaží se jenom aby si diváci přišli na svý.
Zatím si na svý přišel hlavně von povidám.
Teď tam eště na pár minut vlezeš a pak se necháš položit na lopatky prohlásil Mike. Pamatuj že těch pět stovek dostaneš za porážku ne za to že vyhraješ.
Jestli mě tou židlí ještě jednou natře mohlo by se taky stát že bysem na to zapomněl povidám a kouknu do vobecenstva na Jenny. Tvářila se tak nešťastně a zahambeně až mě napadlo že tenhle zápas asi nebude to pravý vořechový.
Apak už zase zazvonilo a šli jsme na věc. Hovňous mě chtěl popadnout za vlasy ale já ho nabral tak že se zatočil jak čamrda až skončil v provazech. Pak jsem ho sevřel v pase a zvednul jenomže mi vyklouz a dopad rovnou na kostrč takže zůstal sedět na zemi bědoval hekal a třel si zadek ale než jsem se nadál jeho manažer mu podal gumovej instalatérskej zvon a von mě s ním začal mlátit po kokosu. Vykroutil jsem mu ho zlomil rukojeť vo koleno a vrhnul se na něj jenomže koukám jak Mike vrtí hlavou a tak jsem si Hovňouse pustil k tělu a nechal ho aby mi zkroutil ruku a nasadil kladivo.
Ten hajzl mi ji málem zlomil. Na konec se mnou praštil vo zem a začal mě loktem řezat zezadu do kedlubny. Viděl jsem jak Mike s úsměvem souhlasně přikyvuje.
Hovňous ze mě slez a kopal mě do břicha a pak zase popad to svý štokrdle vzal mě s ním snad desetkrát po lébě a na závěr si mi klek na kříž a já zůstal úplně bezmocnej.
Akorát jsem tam ležel a von mi seděl na hlavě dokud Rozhodčí nenapočítal do tří čímž to všechno mělo skončit jenomže když Hovňous vstal tak mi plivnul do ksichtu. To bylo něco tak hroznýho že jsem vůbec nevěděl co dělat a tak jsem se rozbrečel.
Hovňous pyšně kroužil kolem ringu a Dan vstal a přijel ke mně a utřel mi vobličej ručníkem a než jsem se vzpamatoval přišla za mnou taky Jenny která mě celá ubrečená vobjala a obecenstvo řvalo a pískalo a házelo do ringu všechno možný.
Pojďvypadnem řek Dan a já se zved a Hovňous na mě dělal ksichty a vyplazoval jazyk.
To jméno ti teda sedne zasyčela na něj Jenny když jsme vodcházeli. Měl by ses stydět.
Mohla to klidně říct i mně protože takhle mě eště v životě nikdo neponížil.
Cesta zpátky do Indianopolis byla dost děsná. Dan a Jenny skoro nemluvili a já akorát funěl na zadním sedadle celej

pomlácenej a rozbolavělej.
Fakt parádní šou Forreste hlaholil Mike hlavně jak ses na konci rozbrečel. Lidi to prostě žrali.
To nebylo žádný šou povidá Dan.
Ále no tak řek Mike. Koukej někdo prostě prohrát musí. A abys věděl tak příště to uděláme tak že Forrest zvítězí. Tak co jakej jsem?
Příště by se už nemělo konat utkání prohlásila Jenny. Dostal přece slušný prachy ne vodpověděl Mike.
Pět stovek za to že se nechá zmlátit jak kůň není nic moc namítla Jenny.
Byl to přece jeho první zápas. Tak víte co? Příště dostane šest stovek.
A co takhle dvanáct vopáčil Dan.
Devět smlouval Mike.
Anemoh by místo těch plín a šaškovský kukly mít jenom plavky navrhla Jenny.
Lidem se to líbilo vohradil se Mike. Je to součást jeho epilu.
Nechceš si to tedy zkusit taky zeptal se Dan.
Jsem snad blbej vopáčil Mike.
Hele radši sklapni řek Dan.
Mike splnil co slíbil. Příště jsem nastoupil proti maníkovi co si řikal Moucha kterej měl masku komplet se sosákem a mušíma vočima na vrch hlavy. Prohánět jsem ho po ringu a na konec jsem si mu dřepnul na palici a dostal devět stovek. Dav ječel jak šilenej a všichni hulákali my chceme Hňupa my chceme Hňupa! Byl to docela dobrej kšeft.
Pak jsem se utkal s Vílou a to mi dokonce dovolili zlomit mu tu jeho hůlku vo makovici. Vod tý doby jsem nastoupil ještě proti spoustě maníků takže jsme s Danem našetřili skoro pět tisíc dolarů abysme měli něco do začátku až se dáme na ten lov krevet. A řeknu vám ještě něco. Začal jsem bejt náramně populární. Spousta ženskejch mi psala dopisy a ta moje šaškovská čepice se dokonce začala vyrábět a prodávat jako suvenýr. Když jsem nastupoval do ringu kolikrát sedělo v obecenstvu padesát i sto lidí co ji měli na hlavě plácali mi hulákali a vyvolávali moje jméno. Musím přiznat že mi to dělalo moc dobře.
Nebejt toho zápasení vycházeli jsme s Jenny docela fajn. Když přišla večer z práce uvařila večeři a pak jsme s Danem sedávali v obejváku a malovali si jak to uděláme s těma krevetama. Chtěli jsme vodjet do Bayou La Batre vodkad' pocházel chudák Bubba a pořídit si v mokřadlech na břehu Mexickýho zálivu kus pozemku. Plánovali jsme že nakoupíme drátěný pletivo sítě veslici a něco čím bysme ty krevety přikrmovali a tak. Dan řikal že taky budem potřebovat nějaký bydlení a mít co jíst a taky čím jezdit na trh. Spočítal že sakum prásk budem pro první rok potřebovat asi pět tisíc fóra a pak už to bude dobrý.
Potíž byla s Jenny. Povidala že těch pět táců má tak proč se prej neseberem a nejedem rovnou? Na tom sice něco bylo ale abysem pravdu řek mně se ještě nechtělo.
Víte bylo to poprvé vod doby kdy jsme na stadijónu Orange Bowl hráli ve finále proti těm kukuřičnejm palicím z Nebrasky co jsem měl pocit že jsem v životě něco dokázal. Tenkrát jak jsem hrál pimpong v Číně jsem ho měl sice taky ale jen pár tejdnů. Jenomže teď jsem potlesk a jásot slyšel sobotu co sobotu. Idijot nebo ne lidi mě brali.
Měli jste je slyšet když jsem porazil borce jménem Milijónovej Kid kterej vystupoval volepenej stodolarovkama.
Po něm přišel Amarillo Al kterýmu jsem nasadil bostonskýho kraba a vyhrál pás Šampijóna východní divize. A na konec jsem se utkal s jedním co si řikal Obr Juno a vážil dvě stě kilo a nosil bederní roušku z jaguáří kůže a kašírovanej kyj.
A potom jednou přijde Jenny z práce a prohlásí Forreste musíme si promluvit.
Šli jsme ven a vzali to podle takovýho potůčku až jsme narazili na místo kde jsme si mohli sednout a Jenny řekla Forreste podle mě už toho zápasení bylo dost.
Jak to myslíš povidám i když jsem to moc dobře věděl. Máme už skoro deset tisíc dolarů což je víc než dvakrát tolik než podle Dana potřebujeme do začátku. Já prostě nechápu proč toho nenecháš a každou sobotu ze sebe pořád děláš blbce.
Já ze sebe žádnýho blbce nedělám povidám jí. Musím myslet na svý fanoušky. Jsem populární. To nejde se jen tak sebrat a zmizet.
Kecy řekla Jenny. Jakýpak fanoušky a jakýpak populární dyť je to banda cvoků že je ochotná platit za takovou kravinu. Koukat jak dva dospělí chlapi v podvlíkačkách předstírají urputnej boj. Kdopak to kdy slyšel aby si člověk říkal Tykev nebo Hovňous nebo třeba Hňup jako ty!
Co je na tom špatnýho zeptal jsem se.
Jakpak si myslíš že mi je když mužskýmu kterýho miluju neřeknou nikde jinak než Hňup? Když se každej tejden takhle uboze předvádí a ještě ke všemu v televizi!
Za tu televizi máme příplatky namítnul jsem. Na příplatky ti kašlu řekla Jenny. Žádný už nepotřebujem.
Neznám člověka co by se mu nešikly nějaký prachy namítnul jsem.
Tak nutně je zas mít nemusíme povidá Jenny. Já bych se chtěla někde usadit a ty by sis našel nějakou poctivou práci jako třeba ty krevety a pořídili bysme si domek se zahrádkou a psa a měli děti. Já už zažila jak chutná sláva když jsme hráli s Nakřáplejma šiškama a k čemu mi to bylo? Štěstí mi to nepřineslo. Hele je mi skoro pětatřicet. Chci se usadit...
Koukni povidám a nemáš pocit že bysem to měl bejt já kdo řekne šmytec? Dyť to nebudu dělat věčně jenom ještě nenastal ten správnej vokamžik.
Ale já už čekat nebudu prohlásila Jenny jenomže já nevěřil že by to mohla myslet vážně.
Měl jsem pak dva zápasy a voba jsem pochopitelně vyhrál a jednoho dne si nás s Danem zavolal Mike do kancelu a povidá hele tenhle tejden se utkáš s Profesorem.
Kdo je to zajímal se Dan.

Je z Kalifornie řek Mike a vede si moc dobře. Jeden z kandidátů na Šampijóna západní divize.
To je v pohodě povidám.
Jenomže to není všechno pokračoval Mike. Tentokrát musíš prohrát ty Forreste.
Prohrát divil jsem se.
Jo potvrdil Mike. Hele vítězíš tejden co tejden kolik měsíců.
Jednou to taky musíš projet aby sis udržel popularitu chápeš?
Jak to?
To je přece jednoduchý. Lidi maj poražený rádi. Vo to víc se jim budeš líbit příště.
Mně se to nezdá povidám. Kolik za to zeptal se Dan.
Dva talíře.
Mně se to stejně nezdá trval jsem na svým. Dva tácy jsou pěknej balík namítnul Dan.
Stejně povidám.
Ale vzal jsem to.
Jenny se sice poslední dobou chovala dost vzláštně ale já si myslel že to budou jen nervy nebo tak.
Potom jednou večer přišla domů a řekla já už takhle dál nemůžu Forreste. Prosím tě neber ten zápas.
Já musím bránil jsem se. A kromě toho tentokrát mám prohrát.
Prohrát divila se. Tak jsem jí to vysvětlil jak mi to předtím nastínil Mike a Jenny vykřikla do prdele Forreste tak tohle už je trochu moc.

Je to můj život vodpověděl jsem i když mi nebylo úplně jasný co jsem tím vlastně chtěl říct.
Za pár dní se Dan vodněkad vrátil a povidá že si musíme promluvit.
Hele já myslím že už jsem to vykoumal Forreste. Chtěl jsem vědět co jako.
Mám pocit pokračoval že je nejvyšší čas tohohle kšeftu nechat.
Vím že Jenny se nelíbí a jestli si fakt máme zařídit tu živnost s krevetama měli bysme se do toho konečně pustit. A já jsem už asi přišel na to jak z toho ven a ještě nadělat balík.
A jak zajímal jsem se.
Mluvil jsem ve městě s jedním chlápkem co dělá sázkaře a všude se prej už proslýchá že ti to v sobotu Profesor natře.
No a co povidám.
A kdybys vyhrál?
Vyhrál?
Jo natrh mu prdel.
A já na to měl bysem průšvih u Mika.
Vybodni se na něj řek Dan. Teď poslouchej jak to uděláme.
Vemem těch svých deset táců a vsadíme na tvoje vítězství chápeš to? Kurz na výhru je dva ku jedný.
Takže ty vyhraješ a shrábnem dvacet talířů.
Ale dostanu se do těžkýho průseru namítnul jsem. Seberem prachy a prásknem do bot vysvětlil mi Dan.
Víš co takovejch dvacet táců dokáže? Budeme si moct zařídit bezvadnej chov krevet a ještě nám zbyde hromada prachů na útratu. Stejně je na čase abys toho nechal.
No co říkal jsem si manažer je tady Dan a kromě toho Jenny na mě taky tlačí ať přestanu a dvacet papírů to už je slušnej ranec.
Tak co dorážel Dan.
Tak jo jsem pro povidám.
Pak přišel den kdy jsem se měl utkat s Profesorem. Zápas se konal ve Fort Wayne takže Mike pro nás přijel a troubil venku a já se ptal Jenny jestli je nachystaná.
Já nejedu povidá. Kouknu se na to v televizi.
Dan jí teda pověděl o našem plánu a řek že musí jet protože až Profesora roznesu budem potřebovat někoho kdo by násvodvez zpátky do Indianopolis.Ani jeden neřídíme vysvětloval jí a musíme mít před arénoupřichystanej rychlej aufák abysme se sem vrátili zkasírovalisázkaře a honem vzali roha.S tímhle já nechci mít nic společnýho řekla Jenny.Ale dyť za to bude dvacet lupenů povidám. Jenže je to podvod prohlásila. je to přece podvod od začátku i když vyhraje nebo prohraje.jak mu řeknou vodpověděl Dan. Já v tom prostě nejedu tvrdila Jenny ale Mike začal znova troubit a Dan povidá no nic my musíme jet.
Uvidíme se večerpo zápase ať už to dopadne jak chce.Měli byste se stydět kluci prohlásila Jenny.Až budeme mít v kapse dvacet papírů však ty přestanešvohrnovat nos vodpálkoval ji Dan.A tak jsme jeli.
Cestou do Fort Wayne jsem toho moc nenamluvil poněvač jsem se tak trochu styděl za tu boudu co jsem na Mika ušil. Nechoval se ke mně špatně ale na druhý straně jak mi vysvětlil Dan já mu zase vydělal spousty babek takže si budem kvit.
Když jsme dojeli do arény probíhalo už první utkání ve kterým Obr Juno dostával na frak vod Víly.
Po nich byl na programu zápas mezi dvěma trpaslicema. Vodešli jsme do šatny a já si navlík ty svoje plíny a čepici. Dan někoho poprosil aby zavolal na dispečink a objednal taxíka. Měl stát po zápase venku s běžícím motorem.
Pak zaťukali na dveře že je čas jít. Můj mač s Profesorem byl zlatej hřeb večera.
Když jsem vyšel do arény pobíhal už protivník v ringu. Byl to malej šlachovitej skrček s bradkou a brejličkama a na sobě měl černej talár a takovej ten kvadrátek. Vážně vypadal jak nějakej Profesor a já si hned řek že ho donutím ten baret spolykat.
Vlez jsem teda za provazy a hlasatel oznámil dámy a pánové!

Z davu se ozvalo hlasitý bučení a když utichlo hlasatel pokračoval a teď mám tu čest ohlásit že za okamžik uvidíte utkání mezi dvěma nejvyššími uchazeči o titul Šampióna Severoamerické asociace zápasu ve volném stylu.
Dámy a pánové Profesor versus Hňup!
Vobecenstvo začalo tak řičet a bučet že se nedalo poznat jestli mají vztek nebo radost jenomže to bylo stejně fuk protože zazvonilo a mač začal.
Profesor si sundal talár brejličky a kvadrátek a začal kolem mě kroužit a hrozit mi prstejčkem jak ve škole. Zkoušel jsem ho chňapnout ale von mi pokaždý uskočil a udělal na mě ty ty j ty Takhle to šlo několik minut až na konec se dopustil chyby protože mě voběh a chtěl mě nakopnout do zadku ale já ho popad za ruku a mrsknul jsem s ním do provazů.
Ty ho vystřelily jako z praku a když letěl kolem mě nastavil jsem mu nohu abysem ho moh zlikvidovat specijálním drtivým manévrem jenže von se rychle vodplazil po čtyřech do rohu a když vstal koukám že drží v ruce pořádný pravítko.
Plácal se s ním do dlaně jako že mě pěkně ztříská ale když jsem ho popad zaryl mi pravítko do voka jako kdyby mi ho chtěl vydloubnout. Řeknu vám že to pěkně bolelo. Motal jsem se dokolečka než zase budu vidět a Profesor se ke mně zezadu přitočil a strčil mi něco za plíny. Co to bylo jsem poznal hned protože mi tam hodil mravence! Pámbuví kde k nim přišel ale ty potvory se na mě okamžitě vrhly a začaly kousat jak šílený.
Dan na mě řval ať ho vodrovnám ale zkuste to když máte gaťky plný faraónů. Pak ale zvon vohlásil konec prvního kola a tak jsem vodešel do rohu a Dan se mi je pokusil vybrat.
To je ale podrazák povidám.
Rychle ho sejmi řek Dan nemůžem si dovolit to projet. Když začalo druhý kolo dělal na mě Profesor nejdřív jenom ksichty ale pak se pustil moc blízko takže jsem ho popad zdvihnul nad hlavu a dal mu letadlo.
Protočil jsem ho snad padesátkrát abysem měl jistotu že bude mít z kebule vejvrtku a pak ho vší silou mrsknul přes provazy do hlediště. Přistál v klíně nějaký báby která v pátý řadě na tribuně něco štrykovala a v tu ránu se do něj pustila parapletem.
Potíž byla v tom že to letadlo se projevilo i na mně. Všecko se mi točilo před vočima ale řikal jsem si že je to fuk poněvač skrček má dost a zápas za chvíli stejně skončí. Jenomže v tomjsem se šeredně zmejlil. Kolotoč už se skoro zastavil a najednou cejtím že mi něcosvírá kotníky.
Kouknu dolů a koho nevidím jako Profesorakterej se vplazil zpátky do ringu a vomotává mi nohy klubíč-kem vlny co sebral tý bábě na tribuně.Chtěl jsem se vykroutit ale von kolem mě lítal jak čamrda a motá a motá takže za chvilku jsem si připadal jako múmije.Nemoh jsem se ani hnout. Pak toho nechal zavázal na konciparádní mašli stoup si přede mě a uklonil se jak kouzelník povzlášť zdařilým triku.
Na konec se vodšoural do svýho rohu kde sebral takovoutlustou knihu co vypadala jako slovník vrátil se zpátky znova seuklonil a vzal mě tou bichlí přes palici. Nemoh jsem vůbec nicdělat. Křísnul mě s ní aspoň desetkrát až jsem se nakonec složil. Byl jsem absolutně bezmocnej takže Profesor si mi za řevu obecenstva kecnul na prsa čímž vyhrál.Mike s Danem přišli do ringu kde mě rozmotali a pomohlimi vstát.Paráda řek Mike. Prostě senzace! Sám bych to líp nevymyslel!Ále drž hubu povidá Dan a votočí se ke mě. No to je mi teda věc zabrumlal nechat se od toho pidižvíka takhle převézt. Já akorát mlčel. Bylo mi hrozně přišli jsme vo spoustu prachů. Jedno jsem ale věděl moc dobře. Bylo mi jasný že do smrtiuž zápasit nebudu, protože jsme žádný rychlý gumy už nepotřebovali. Vrátili jsme se do města s Mikem kterej celou cestu bájil jak bezvadnějsem to s Profesorem projel a jak příště zvítězím a vydělám námvšem tisíce.
Když jsme zarazili před barákem naták Mike ruku dozad ua podává Danovi obálku s dvěma tácama za prohranej mač.Neber to zarazil jsem ho. Cože užasnul Mike.Hele začal jsem já ti musím něco povědět.Dan mě ale přerušil. Chce ti říct že se zápasením končí.Ty kecáš nevěřil Mike. É Nekecám vodpověděl Dan.
Ale proč chtěl vědět Mike. Co je ti Forreste?
Než jsem moh začít něco vysvětlovat Dan povidá von vo tom teď nechce mluvit.
No dobře řek Mike. Já to chápu. Hele hezky se vyspi já se ráno stavím a můžem to probrat co ty na to?
Tak fajn souhlasil Dan a vylezli jsme z vozu. Když Mike vodjel řikám Danovi neměls to brát.
To jsou teď naše jediný prachy namítnul a já si teprve pořádně uvědomil že jsem přišel vo všechno.
A za pár minut nato zjistím že eště vo víc.
Byt byl totiž prázdnej. Jenny zmizela a s ní i všechny její věci. Nechala nám tam akorát čistý povlečení a pár ručníků a trochu nádobí. Na stole v obejváku ležel dopis. Dan na něj přišel první a tak mi ho přečet nahlas.
Milý Forreste, (stálo v něm) já už takhle dál nemůžu. Snažila jsem se Ti to vysvětlit, ale měla jsem pocit, že mě ani nevnímáš.
To, co se dneska večer chystáte udělat, je špatné a nečestné, a proto už s Tebou nemůžu zůstat.
Je to možná částečně moje vina, protože jsem ve věku, kdy už se potřebuju usadit. Chtěla bych mít domek a rodinu a chodit do kostela a podobně. Znám Tě od první třídy, Forreste, už skoro třicet let, a viděla jsem, jak se z Tebe stává opravdu bezvadný a silný chlap. A když jsem si nakonec uvědomila, jak moc mi na Tobě záleží - to bylo tenkrát, když jsi přijel do Bostonu - byla jsem ten nejšťastnější člověk na světě.
Přestože jsi to pak začal přehánět s drogou a v Providence jsem Tě nachytala s těma holkama, stejně jsi mi chyběl a když jsi za mnou během těch protiválečných demonstrací přijel do Washingtonu, byla jsem hrozně ráda.
Potom jsi ale odletěl do vesmíru a na čtyři roky se ztratil v džungli Dneska si už žádné velké naděje nedělám, rhtěla bych vést jen obyčejný spořádaný život. A proto musim odejit a zařidit si ho.
ITy ses změnil, milý Forreste. Myslim, že za to tak docela nemůžeš, zvláštni. Každopádně dneska se už oba na spoustu věcí nedíváme stejně.
Jak Ti teď píšu, brečím u toho, protože se musíme rozloučit.
Prosim nepokoušej se mě hledat.

Přeju Ti všechno nejlepší, miláčku. Sbohem Tvoje Jenny Dan mi dopis podal ale já ho upustil na podlahu a jak jsem tam tak stál poprvé v životě jsem si připadal jak vopravdovskej idijot.
Abysem pravdu řek byl jsem totálně zdrchanej. Na noc jsme s Danem ještě zůstali v bytě ale druhej den ráno jsme si sbalili saky paky protože v Indianopolis nás už nic nedrželo. Dan ke mně přišel a povidá hele Forreste vem si to a podává mi ty dva lupeny co jsme od Mika dostali za zápas proti Profesorovi.
Já je nechci vodstrčil jsem je.
Jen si je vem řek Dan protože víc už jich nebude. Nech si je vodmítal jsem.
Tak ber aspoň polovičku přesvědčoval mě. Musíš mít přece nějaký prachy na cestu. Lístek taky něco stojí.
Ty se mnou nepojedeš zeptal jsem se.
Radši ne Forreste povidá. Už jsem toho pokonil dost a dost. V noci jsem nemohl spát a pořád se mi v hlavě honilo jak jsem tě přemluvil abys všechny naše peníze vsadil a nutil tě zápasit i když bylo nad slunce jasný že nám Jenny dá vale. A že tě Profesor pobil to nebyla tvoje vina. Dělals cos moh.
Za všechno můžu já. Nosím ti akorát smůlu.
Ále Dane tak to přece není povidám. Kdyby mi celá ta sláva nestoupla do hlavy a kdybysem nezačal věřit všem těm kecům kterejma mě krmili nikdy bysem se do týhle situace nedostal.
Ať je to jak chce řek Dan myslím si že už bych se ti neměl věšet na krk. Máš teď jiný želízko v ohni. Tak ho kuj dokud je žhavý. Na mě zapomeň. Já ti k ničemu nejsem.
Vykládali jsme kolem toho ještě dlouho ale stejně jsem mu to nevymluvil takže na konec si sebral krámy já mu pomoh ze schodů a pak jsem se už jenom díval jak si položil do klína bágl šatstva vodstrčil se a rozjel se s vozejkem po ulici.
Šel jsem na autobusový nádraží a koupil si lístek do Mobile.
Cesta přes Louisville Nashville a Birmingham měla trvat vokolo čtyřiceti hodin. Autobus se rozjel a já si připadal jak totálníkretén.Louisville jsme projeli v noci a druhej den ráno jsme dora-zili do Nashville kde jsem musel přestupovat a protože jsemměl asi tři hodiny čas tak jsem si řek že se trochu projdupo městě. V bifé jsem si koupil sentvič a chlazenej čaj s citrónem a pak jsem se vydal po ulici a když jsem pak šel kolemnějakýho hotelu vidím tam velkej nápis ZDRAVÍME ÚČASTNÍKY VYZÝVACIHO TURNAJE ŠACHOVÝCH VELMISTRŮ.Jelikož jsem se v džungli s Velkým Samem něco nahrál ten turnaj mě zaujal a tak jsem do toho hotelu zašel. Hrálo se v tanečním sále a byla tam spousta diváků ale na dveřích visel nápis VSTUPNÉ 5 DOLARŮ a já nechtěl utrácet, tak že jsem se akorát chvíli díval skrz dveře a pak jsem si sednul v hale.Proti mně dřepěl v křesle takovej drobnej scvrklej stařík s nabručeným výrazem. Na sobě měl černej voblek na botách psí dečky a na stolku před ním stála šachovnice.Jak jsem tak seděl koukám že dědek čas vod času táhnenějakou figurkou a pak mi došlo že hraje sám proti sobě.Spočítal jsem si že do vodjezdu autobusu mi zbejvá eště aspoň hodina nebo i víc a tak dědulovi povidám jestli si nechce zahrát.Juknul na mě ale neřek nic a sklonil se zas nad šachovnici.A pak se stalo že asi po půl hodinovým rozvažování vzal bílýho střelce aby táhnul na černý políčko a už málem figurku pustil, když jsem řek vodpusťte. Dědula vyskočil jako kdyby právě dosed na napínáček a blejsknul po mě přes stolek vočima.Jestli totiž potáhnete takhle vysvětluju přijdete vo koně pak vo dámu a jste na hrnci. Děda s figurkou v ruce chvilku čučel na šachovnici ale pak ji vrátil na původní místo a řek víte že byste mohl mít pravdu?Načež to začal zase študovat a já si řek že je čas jít na nádraží, ale když jsem se sbíral stařík'k prohlásí promiňte ale to byl opravdu bystrý postřeh.Kejvnul jsem a von povídá podívejte vy evidentně šachy hrát umíte. Nechcete se posadit že bychom tu partiji dohráli spolu?Vezměte si bílé.
Já nemůžu vomluvil jsem se poněvač jsem už musel na autobus takže dědek mi akorát kejvnul a naznačil rukou zasalutování a já šel zpátky na nádraží.
Jenomže ten zatracenej autobus mi mezitím ujel a další měl jet až druhej den. Řikal jsem si že to jsem prostě celej já. Každopádně jsem musel nějak zabít moře času a tak jsem se do toho hotelu vrátil.
Dědula pořád eště dřepěl nad šachovnicí a vypadalo to že vyhrává. Přišel jsem k němu a von se na mě podíval a posunkem ukázal ať se posadím. Zjistil jsem že jsem na tom dost bídně. Půlku pijónů jsem měl pryč a vobě věže taky zbejval mi jenom jeden střelec a dáma měla na kahánku.
Srovnat s ním sily mi trvalo skoro hodinu a vždycky když jsem si nějakým tahem trochu polepšil děda zabručel a kývl hlavou. Na konec jsem mu nastražil gambit na kterej mi skočil a vo tři tahy pozdějc jsem mu dal šach.
No to jsem blázen povidá. Poslyšte co jste vlastně zač? Řek jsem mu svý jméno a von na to ne já myslím kde jste hrál? Nějak si na vás nevzpomínám.
Když jsem mu prozradil že na Nový Guineji tak užasnul panebože to chcete říct že jste nikdy nehrál ani oblastní přebor? Zakýval jsem hlavou a von povidá heleďte možná že to nevíte já jsem bývalý mezinárodní velmistr ale vy jste tu předem ztracenou partii zvrátil a totálně mě zdecimoval!
Zeptal jsem se ho proč není v sále a nehraje s ostatníma a von na to že bejvávalo. Je mi už skoro osmdesát a tak hraju jenom se starými pány. Ty slavné turnaje jsou pro mladší kterým to ještě myslí na plné obrátky.
Kejvnul jsem poděkoval za hru a chystal se k odchodu ale dědula se zeptal poslyšte už jste večeřel?
Řek jsem že před pár hodinama jsem měl sentvič a von povidá a dovolíte abych vás pozval? Dlužím vám za tu vynikající partii.
Souhlasil jsem a tak jsme šli do hotelový restaurace. Ten dědula byl fajn. Jmenoval se Tribble.
Podívejte se řek mi Pan Tribble při večeři abych si mohl být opravdu jistý musel bych si s vámi samozřejmě zahrát ještě alespoň několikrát ale jestli vaše dnešní vítězství nebylo dílem náhody, největšíchneobjevených šachových talentů a proto bych chtěl sponzoro-vat vaši účast na několika turnajích. Pak se uvidí.Já mu vysvětlil že chci jet domů lovit krevety a vůbec ale vonpovidá ale tohle je možná vaše životní příležitost Forreste.A víte že hraním šachů se dají také vydělat pěkné peníze? A prej ať si to do rána rozmyslím a dám mu vědět. Pak mipodal ruku a já šel zpátky ven na ulici.
Jenomže v Nashvilletoho k vidění moc není a tak jsem po nějaký době skončil nalavičce v parku. Pokoušel jsem se

přemejšlet což je teda činnostve který zrovna nevynikám a přemítal jsem co dál. Ale většinou jsem myslel na Jenny a co asi dělá. Napsala sice ať ji nehledám, ale tam uvnitř mi něco říkalo že na mě úplně nezanevřela.V Indianopolis jsem se samozřejmě choval jako úplnej tupec.Ale já se fakt snažil. Jenomže teď jsem si nebyl jistej co jesprávný. Chci říct že jsem seděl v Nashville a neměl jsemskoro ani floka a na to abysem moh začít s těma krevetamajsem potřeboval nějaký prachy a Pan Tribble přece řikal že m o:bysem si šachem moh přijít na slušný peníz. A přitom mi připadalo že pokaždý když nejedu domů abysem se dal na tykrevety a pustím se do něčeho jinýho dostanu se do průseru. A tak jsem seděl a dumal co mám dělat. Moc jsem toho ale nevymyslel protože za chvíli přišel policajt a prej co tam dělám.Povidám že sedím a přemejšlím ale von že dřepět v noci na lavičce v parku a přemejšlet se nesmí a ať prej koukám mazat.Tak jsem se pustil dál a polda za mnou. Nevěděl jsem kam jíta když jsem po nějaký chvíli zahlíd takovou boční uličku honem jsem do ní zapad a sed si protože mě bolely nohy.Jenomže jsem tam nepobyl ani minutu a ten polda mě vyhmát.Tak vylez mladej poručil mi a když jsem vyšel polda řekcopaks tam dělal?Nic povidám a von na to přesně to jsem si myslel takže tězatýkám pro potulku.A vodved mě na stanici kde mě zašili za katr a ráno mi řekliže jestli chci mám povolenej jeden telefonickej hovor. Já samozřejmě neměl komu volat leda Panu Tribblovi a tak sem mubrnknul a von asi za půl hodiny přišel a dostal mě z basy.V hotelu mi pak koupil pořádnou snídani a povidá víte co?
Jávás přihlásim do velkého mezinárodního turnaje který se hraje příští týden v Los Angeles. První cena je deset tisíc dolarů.
Uhradím veškeré výlohy a o případnou výhru se podělíme napolovic. Připadá mi že by se vám pár dolarů mohlo hodit a upřímně řečeno pro mě by to bylo obrovské povyražení. Dělal bych vám kouče a sekundanta co vy na to?
Pořád jsem si nebyl jistej ale pak jsem si řek že za pokus to stojí a tak jsem mu slíbil že to na nějakou dobu zkusím dokud nevydělám tolik abysem moh začít s těma krevetama. Plácli jsme si a stali se z nás partneři.
V Los Angeles to bylo bezvadný. Přijeli jsme tam vo tejden dřív a Pan Tribble mě nejdřív skoro celej den koučoval a ladil se mnou různý varianty ale pak jenom zavrtěl hlavou a řek že to nemá cenu protože prej už mám v malíku každej tah v celý šachový Historiji. A tak jsme courali po městě.
Pan Tribble mě taky vzal do Disnejlandu a nechal mě svízt na několika atrakcích a potom jsme šli na ekskurzi do filmovejch atelijérů. Natáčeli tam zrovna několik filmů a všude běhala spousta lidí co křičela záběr třistašedesát poprvé nebo střih a jedeme a podobný blbosti. Jeden ten film byl western ve kterým nějakýho maníka prohazovali desetkrát voknem dokud to nezvlád jak po něm chtěli.
A jak tam tak stojíme a sledujeme cvrkot jde kolem nějakej chlápek a povidá mi promiňte vy jste herec?
Řek jsem prosím a Pan Tribble vodpověděl ne my jsme šachisti.
Aten frajer povidá hm to je škoda protože tady váš kolega je pěkná vazba a přesně takového bych potřeboval do filmu co právě točím. Přišel ke mně stisknul mi biceps a zahuhlal páni vy jste ale silák. Poslyšte vážně jste nikdy nehrál?
Hrál já na to.
Opravdu zajímal se ten chlap. A co?
Krále Leara.
No to je báječné vykřiknul. To je vynikající! Máte s sebou legitimaci?
Jakou legitimaci?
No přece hereckého svazu. Ale to je fuk. To se zmákne. Bez problému kamaráde. Teda kde jste se schovával.
No jen se na sebe podívejte. Prostě perfektní! Velký mlčenlivý vazounprostě druhý John Wayne!
To není žádný John Wayne prohlásil kysele Pan Tribble ale šachista světové třídy!
No tím líp zajásal chlápek. Silný mlčenlivý a ještě ke všemu inteligentní! To je opravdu neobvyklá kombinace.
Já nejsem zdaleka tak chytrej jak vypadám povidám poctivě ale von že na tom vůbec nesejde protože herec nemá bejt ani chytrej ani poctivej a vůbec. Hlavně aby dělal a nluvil co mu řeknou.
Jmenuju se Felder představil se ten maník, točím filmy a chtěl bych s vámi udělat kamerovou zkoušku.
Zítra se účastní šachového turnaje prohlásil Pan Tribble. Na hraní a kamerové zkoušky nemá čas.
A nemohl byste to nějak zařídit a tu chvilku si najít? Konec konců je to pro vás jedinečná šance.
A vůbec proč nepřijdete taky Tribble? Uděláme s vámi zkoušku taky.
Pokusíme se řek Pan Tribble. A teď půjdeme Forreste. Máme ještě práci.
Tak zatím kamaráde rozloučil se Pan Felder a nezapomeňte. A my jsme šli.
Druhej den ráno začínal turnaj kterej se konal v hotelu Beverly Hills. Přišli jsme tam s Panem Tribblem hodně brzo a von mi zapsal tolik partijí že jsem tam ztvrdnul skoro celej den.
Vpodstatě na tom nic nebylo. Prvního soupeře jsem rozdrtil asi za sedm minut. Byl to oblastní Mistr a navíc nějakej Univerzitní Profesor z čehož jsem se v duchu moc radoval protože se mi konečně podařilo trumfnout i Inteligenta. `
Jako další přišel na řadu nějakej sedmnáctiletej kluk kterej mi nezabral ani půl hodiny a na konec dostal takovej hysterickej záchvat a tak brečel a vyváděl že ho máma musela vodtáhnout násilím.
Ten den a pak eště nazejtří jsem hrál se spoustou nejrůznějších lidí ale všecky jsem porazil poměrně rychle což teda byla veliká úleva protože když jsem hrával s Velkým Samem musel jsem sedět jak přibitej a nemoh si ani vodskočit na záchod a vůbec protože kdybysem vod šachovnice jen na chviličku vstal Velkej Sam by přeházel figurky a fixloval.
Takže jsem se probojoval až do finále před kterým byl jeden den voddechovej čas. Když jsem se s Panem Tribblem vrátil do hotelu našel jsem tam telefonní číslo a vzkaz vod Feldera toho chlápka vod filmu na kterým stálo Prosim spojte se dnes odpoledne s mou sekretářkou a domluvte si na zítra ráno kamerovou zkoušku.
No co myslíš Forreste povídá Pan Tribble. Já ti hochu nevím.
Já taky ne vopáčil jsem ale abysem se přiznal představa že budu vystupovat ve filmu mě dost rajcovala. Třeba se tam setkám s Raquel Welchovou nebo někým podobným.
Jsem toho názoru že ti to nemůže škodit řek na konec Pan Tribble. Zavolám tam a domluvím to. Tak brnknul do tý

kanceláře a zeptal se kde to je a pak najednou přikreje sluchátko a zašeptá umíš plavat Forreste? Já na to že jo a von povidá do telefonu ano umí.
Když zavěsil chtěl jsem vědět proč jako mám umět plavat a Pan Tribble prohlásil že nemá ponětí ale že se to jistě dovíme na místě.
Jeli jsme ale do jinejch atelijérů než co jsme byli na ekskurzi a u brány stál strážnej kterej nás vodved tam co dělali ty kamerový zkoušky. Čekal tam Pan Felder a hádal se s nějakou ženskou která tak trochu vypadala jako Raquel Welchová ale když nás viděl hned se začal usmívat.
Á Forreste jásal to je báječný žes přišel. Já teď po tobě budu chtít abys šel támhle do těch dveří a skočil si do maskérny a kostymérny a až tam s tebou budou hotoví tak vás zas pošlou sem.
Tak jsem do těch dveří vlez a za nima stály dvě ženský a jedna z nich povídá tak fajn svlíkněte se. Už zas napadlo mě ale poslechnul jsem a když jsem se svlík ta druhá mi podala balík takovejch srandovních jakoby gumovejch hadrů. Na rukou a na nohou to mělo plovací blány. Ty ženský řekly ať si to nandám a všem třem nám to trvalo aspoň hodinu. Pak mě poslali do maskérny kde mi poručili ať se posadím do takovýho křesla a nějaká baba s chlápkem mi přes hlavu natáhli gumovou masku kterou pak připnuli ke kostýmu a kde byly mezery tam to zapajcovali barvou. Potom řekli ať jdu na scénu.
S těma nohama jsem málem neudělal krok a rukama s blánou se dveře taky nevotvíraj nejlíp ale na konec se mi to povedlo a já se voctnul na břehu velkýho jezera kde bylo kolem plno stromů na kterejch rostly banány a všelijaký další tropický ovoce. Stál tam taky Pan Felder a když mě viděl začal skákat radostí a vykřikoval no nádhera bejby! Ta role je na tebe jak ušitá!
Jaká role chtěl jsem vědět a von povidá já to neřek? Dělám novou verzi Příšery z černé laguny. Dokonce i idijotovi muselo okamžitě dojít do jaký role se mnou počítal.
Pak kejvnul na tu ženskou co se s ní předtím tak hádal ať jde blíž. Forreste pobídnul mě seznamte se. To je Raquel Welchová.
Řeknu vám že jsem teda málem vomdlel! Raquel Welchová celá upísklá v šatech s hlubokým výstřihem!
Těší mě zahuhlal jsem skrz masku ale vona se votočila k Panu Felderovi a celá navztekaná se ptá co to říkal? Něco o mých kozách že jo?
Kdepak bejby kdepak uklidňoval ji Pan Felder. Jenom že ho těší. Kvůli té masce je ho špatně slyšet.
Natáh jsem k ní blánu abysem jí potřás rukou ale vona uskočila a povidá fuj! Pojďte ať ten hnus máme za sebou.
Pan Felder mi vysvětlil vo co pude. Raquel Welchová se měla plácat ve vodě a potom vomdlít a najednou se vynořím já a vodnesu ji na břeh ale když přijde k sobě a podívá se na mě začne hrůzou řvát pusťte mě pomoc chce mě znásilnit!
Jenomže jak mi vysvětlil Pan Felder já ji nepustím poněvač nás jako pronásleduje banda zlosynů a vodnesu ji do džungle.
Tak jsme tu scénu začali zkoušet a já měl dojem že hned na poprvé to dopadlo dobře a byl to hrozně fajn pocit držet v náručí Raquel Welchovou i když vříkala pusť mě pomoc policije a podobný kraviny.
Ale Pan Felder spokojenej nebyl a ať to prej vezme eště jednou jenomže to se mu taky nelíbilo a tak jsme tu scénu museli vopakovat snad patnáctkrát. A Raquel Welchová mezitím akorát klela a držkovala a nadávala ale Pan Felder furt vopakoval bezvadný bejby bezvadný a tak. Já ale začínal mít vopravdovej problém protože jsem v kostýmu tý příšery tvrdnul už skoro pět hodin a jelikož to nemělo žádnej zip a nic myslel jsem že snad prasknu ale mlčel jsem poněvač jsem hrál ve filmu a vůbec a nechtěl jsem nikoho namíchnout.
Jenomže něco jsem udělat musel a tak jsem si řek že až zase vlezu do tý laguny vymočím se přes kostým že to vodteče nohavicí do vody že jo. A když pak Pan Felder zařval jedem . hupsnul jsem do vody a čůrám jak alík. Raquel Welchová se chvilku zmítala a pak vomdlela a já se potopil pod ni popad jsem ji a hurá s ní na břeh.
Vona se probere a začne mě mlátit a ječet pomoc vražda pusť mě a tak ale najednou přestane a vošklíbne se co to tu smrdí?
Pan Felder křiknul stop a vstal a ptá se cos to povídala zlato? Ve scénáři to není.
ARaquel Welchová na to hovno ve scénáři! Tady na place něco smrdí! A pak po mně koukla a řekla hele vy ať jste kdo jste vy jste se pochcal!
Bylo mi hrozně trapně a nevěděl jsem co mám dělat tak že jsem tam chvíli jen tak stál a držel ji v náručí a pak jsem zavrtěl hlavou že ne.
Do tý doby jsem v životě nezalhal. Někdo to udělat musel zaječela na to já mám čuch. A já to ? Já tedy nebyla! Takže kdo? Jak se opovažuješ! Chcát na mě! Ty pitomej troubo! A začne do mě bušit pěstma a vřískat pusť měa nedotýkej se mě a tak jenomže já myslel že se už zase točí tak jsem s ní upaloval do džungle.Pan Felder zařval jedem a kamery začaly zas vrčet a Raquel Welchová mě tloukla a škrábala a křičela jak kdyby za to byla placená a Pan Felder hulákal to je ono bejby! Senzace! Jeď! Eštějsem si všim že někde vzadu sedí v křesle Pan Tribble vrtíhlavou a celej rozpačitej vodvrací voči.Sotva jsme zapadli do tý džungle tak jsem se zastavil a votočiljestli Pan Felder zas houkne stop jako vobvykle jenomže koukám že tentokrát poskakuje jak šilenec a posunkama ukazuje ať pokračujem a přitom řve perfektní bejby! Přesně takhle si to představuju! Unes ji do džungle!Raquel Welchová mě furt škrábala a mlátila a ječela jdi vodemě ty zvíře hnusný a podobně ale já dělal co mi Pan Feldernakázal.Ale pak se najednou vozval příšernej řev panebože moje šaty! A já si teprvá teď všim že musela zachytit za nějakou větev nebo co protože na sobě neměla ani nitku.
Držel jsem v náručídočista nahatou Raquel Welchovou! Tak jsem zarazil a povídám no jo a vobrátím se že poklušu zpátky ale vona se hned zas rozvřískala ne ne ty debile! Takhlese tam nemůžu vobjevit!Zeptal jsem se co teda mám dělat a vona že musím najít nějaký místo kde by se mohla schovat a rozmyslet. Tak jsem s ní pádil dál a dál do džungle a pak najednou kolem nás vzduchem prolítlo něco vobrovskýho co mi připadalo jakonějakej lidoop a pak se to vrátilo a sjelo mi po lijáně k nohám málem jsem vomdlel protože to nebyl nikdo jinej než Sue! Raquel Welchová se zase

rozvřískala a Sue mě popad kolem kolenou a začal mě vobjímat. Já nevím jak mě v kostýmu tý příšery moh poznat jinak než po čuchu nebo tak. A pak Raquel Welchová zařvala co tu dělá ta zasraná vopice? To není žádná vopice povidám ale můj kámoš orangutan Sue.
Věnovala mi takovej vzláštní pohled a pak se ptá tak proč se jmenuje Sue když je to von?
To je dlouhá Historije já na to.
Raquel Welchová se furt snažila rukama zakrejt ale Sue si hned věděl rady poněvač urval z jednoho banánovníku pár velkejch listů a podal jí je aby se mohla udělat aspoň trochu prezentábl.
Pozdějc jsem zjistil že jsme tou džunglí prošli na jinou scénu kde se točil Tarzan a Sue tam dělal komparzistu. Brzo po tom co mě zachránili ze zajetí lidožroutů na Nový Guineji chytli Sue bílý lovci a prodali ho nějakýmu krotiteli v Los Angeles a vod tý doby ho pronajímali filmařům.
Jenomže teď nebyl vůbec čas abysme si pokecali protože Raquel Welchová začala zas mlít pantem a ječet musíš mě vzít někam kde seženu nějaký šaty jenomže já neměl ponětí kde sebrat hadry v džungli i když je to jenom filmová dekorace a tak jsem se pustil dál a doufal že to nějak dopadne.
Ataky že jo protože na konec jsme přišli k vysoký vohradě a já si řek že za ní bysem třeba někde nějaký hábky splašil. Sue vobjevil jedno vypáčený prkno a tak ho nadzved abysme mohli prolézt jenomže na druhý straně nebylo vůbec nic takže jsme se i s Rakvel skutáleli z takovýho prudkýho srázu a když jsem vstal tak koukám že jsme u nějaký rušný silnice.
Ach bože rozvřískala se zase Raquel Welchová dyť tohle je dálnice do Santa Monica!
Zvednul jsem hlavu a koukám jak Sue metelí dolů ze svahu za náma a pak jsme tam všichni tři stáli jak solný sloupy a Raquel Welchová se furt akorát zakrejvala hned nahoře a hned zas dole.
Co budem dělat povidám. Kolem nás svištěly fára a i když na nás musel bejt pohled pro Bohy nikdo nám nevěnoval nejmenšípozornost.
Potřebuju něco na sebe ječí Raquel. Tak mě někam vodveď! Ale kam ptám se To je fuk zařvala a tak jsme se pustili po dálnici. Za nějakou dobu jsme v dálce na nějakým úbočí uviděli velikej bílej nápis HOLLYWOOD a Raquel Welchová řekla teď musíme zahnout z dálnice a vzít to na Rodeo Drive. Tam určitě nějaký šaty seženu. Měla celou dobu dost napilno protože když proti nám jelo nějaký auto dala si to banánový listí před prdel, jak taki A protože ve vobou směrech se aufáky netrhly vypadala 'jak taková ta barová tanečnice s vějířem.
Takže jsme slezli z dálnice a pustili se přes nějaký veliký pole. Musí se ta hnusná opice táhnout za námi jak smrad ,stěžovala si Raquel.
Už takhle jsme každýmu jen pro smích. ale když jsem se vohlíd koukám že Sue se tváříjak boží umučení. Taky předtím Raquel Welchovou v životě neviděl a tohle ho zřejmě hrozně ranilo. Šli jsme dál a nikdo si nás furt nevšímal až jsme se voctnuli na nějaký rušný ulici a Raquel Welchová zavřískala ježišikriste je to Sunset Boulevard! Jak budu vypadat, když se tu budu za bílýho dne promenovat jak mě pánbůh stvořil ajá jsem ji chápal a musím říct že jsem byl dost rád že mám na sobě kostým tý příšery takže jsem byl všem lhostejnej i když jsem šel se samotnou Raquel Welchovou. Pak jsme se dostali na křižovatku a když nám naskočila zelená pustili jsme se všichni tři zástupem na druhou stranu.Raquel střídala vějíře do tempa házela na lidi v autech cukr a chovala se vůbec jako slavná hvězda.
Takový ponížení syčela na mě přitom. Připadám si zneuctěná!
Jen počkej až sedám do pořádku! Já ti ukážu zač je toho loket ty debile blbá!
Některý lidi co čekali v auťákách na světlech začali troubita mávat jelikož určitě poznali že to je Raquel Welchová a když jsme přešli pár vozů to votočilo a rozjelo se za náma. Než jsme dorazili na Wiltshire Boulevard přitáhli jsme už pořádnej dav z baráků a krámů vybíhali další lidi a přidávali se. Vypadalo to jak v tý pověsti vo Krysařovi a Raquel Welchová byla v ksichtě "rudá jak krocan. V tomhle městě už v životě nedělám, povídá mi a potom pošledo davu cukrblik ale zuby má zaťatý. Ušli jsme eště kus a Raquel řekla no konečně! Tohle jeRodeo Drive.
Kouknu se a na rohu vidím krám kde prodávajdámský hadry a tak Raquel zaklepu na rameno a ukazuju tam, ale vona na to fuj to je přece Popagallo. Od Popagalla bydneska nikdo nic nenosil ani kdyby musel zůstat do smrti nahej! A tak jsme se šinuli dál a pak povídá támhle u Gianiho majdocela hezký věci a vlezli jsme dovnitř. „Kolem vchodu se vometal prodavač. Byl to takovej mužíček . s knírkem co měl na sobě bílej voblek a z kapsičky mu čouhal kapesníček a hned si nás začal měřit pohledem.
Čím mohu sloužit madam spustil.
Potřebuju nějaký šaty řekla Raquel Welchová. A prodavač na to máte nějakou bližší představu co by to mělo být madam?
Na tom nesejde vy hlupáku copak nemáte voči? Mužík ukázal na nějaký stojany a prohlásil že tam by mohla najít něco ve svým čísle a Raquel Welchová se začala těma hábkama přehrabovat.
A čím posloužím vám pánové zeptal se nás se Sue. My jdem jenom s ní řek jsem a když jsem se vohlíd tak vidím že před krámem je dav čumilů a tisknou nos na sklo.
Raquel Welchová si vybrala asi osmery nebo devatery šaty a vodnesla si je dozadu že si je vyzkouší.
Za nějakou chvíli vylezla a ptá se co třeba tyhle? Byly takový hnědý a všude samej řemínek a kanička a měly hlubokej výstřih.
No já nevím zlatíčko rozmejšlel se prodavač v těchhle to tak nějak nejste vy. A tak šla zpátky a zkusila si jiný a chlapík zajásal no to je krása! V těch jste absolutně neodolatelná.
Vezmu si je povidá Raquel Welchová a von na to výborně jak budete prosím platit?
Já vám nerozumím diví se Raquel.
No v hotovosti šekem nebo kreditkartou chtěl vědět prodavač.
Heleďte vy srandisto copak nevidíte že nic takovýho u sebe nemám? Kam jsem si to podle vás měla asi strčit?

Prosím jen žádné vulgárnosti madam vohradil se. A vona na to jsem Raquel Welchová. Někoho sem pošlu aby to zalácnul.
Je mi nesmírně líto povidá prodavač ale to nepůjde. Ale já jsem Raquel Welchová zaječela. Copak mě nepoznáváte?
Podívejte paninko vodpověděl půlka těch co sem přijdou tvrdí že jsou Raquel Welchová nebo Farra Fawcettová nebo Sophia Lorenová nebo tak někdo. Máte nějaký průkaz totožnosti?
Průkaz totožnosti rozvřískala se. Kde jsem ho jako měla mít?
Průkaz nemáte kreditní kartu taky ne peníze jakbysmet je mi líto řek prodavač.
Sakra já vám ukážu kdo jsem vyhrkla Raquel Welchová a najednou si stáhla vršek šatů až do pasu.
Povězte mi kdo jinej má v týhle diře takový kozy zařvala. Dav za sklem se rozjásal a bušil do výlohy.
Ale mužíček zmáčknul takovej malej knoflík a kde se vzal tu se vzal vazoun co tam dělal vočko a povidá tak dost jste zatčený. Pojďte se mnou po dobrým nebo bude zle.
Atak jsem se zase vocitnul v base. Když nás ten vod vochranky u Gianiho sbalil přihnaly se dva auťáky plný poldů až gumy kvílely a jeden jde k prodavačovi a ptá se tak copak se to tu děje?
Ta ženská tvrdí že je Raquel Welchová chlápek na to. Přišla sem v trsu banánového listí vybrala si šaty a nechtěla je zaplatit. Kdo jsou ti dva to nevím ale připadají mi dost podezřelí.
Ale já jsem Raquel Welchová řvala Raquel.
Jistě paninko uklidňoval ji polda a já jsem zas Klint Eastwood. Nechcete se svézt tady s mejma kámošema ukázal na párek jinejch poldů.
Ateďvy dva zeptal se vedoucí vod těch policajtů a podívá se na mě a Sue co vy tady chcete?
My nic my jsme vod filmu já na to.
Tak proto jste převlečenej za příšeru chtěl vědět polda. No povidám.
Aco ten druhej řek a ukazuje na Sue. To je teda fakt realistickej kostým jen co je pravda.
To není žádnej kostým vysvětluju ale vopravdickej orangutan.
Vážně diví se polda. Tak víte co?
U nás na stanici máme jednoho co sbírá fotografie slavnejch herců a ten by si vás hrozně rád vyblejsknul.
Tak hezky pojďte s náma a pěkně pijánko jo?
Tak že aby mě propustili musel zas přijít Pan Tribble. A přihasil se tam i Pan Felder s armádou advokátů. Vysvobodili Raquel Welchovou kterou málem chyt psotník.
Jen počkej ječela na mě když ji pouštěli. Tohle ti nedaruju!
Ty si už neškrtneš ani jako roští v nejlacinější sračce!
Řek jsem si že má nejspíš pravdu. Vypadalo to že po karijéře u filmu mám taky To už je život bejby ale někdy ti brnknu a půjdem spolu na oběd utěšil mě na vodchodu Pan Felder.
Jo a pro ten kostým si někoho pošlu.
Tak pojď Forreste pobídnul mě Pan Tribble. Máme ještě jiné želízko v ohni. Když jsme se vrátili do hotelu uspořádali jsme s Panem Tribblem a Sue válečnou poradu.Se Sue to bude trošku problém rozvažoval Pan Tribble. w Vezmi si jak jsme ho museli sem nahoru propašovat zadním šschodištěm. Cestovat s orangutanem není snadné to si přiznejme. Já mu vyložil co k Sue cejtím a jak mě v džungli kolikrát vytáhnul z bryndy a vůbec.Víš já tě naprosto chápu povídá a rozhodně mu hodlám dát šanci, ale musí se způsobně chovat jinak s ním budou jenom potíže.Von se bude snažit řek jsem a Sue kejval a zubil se jak vopice.Hned příští den se konalo to utkání s Petrokivičem kterýmu říkali taky .Poctivej Ivan. Pan Tribble mě vzal do takovýho krámu kde mi nvypučil smoking protože to byla veliká sláva mělo tam přijít spousta všelijakejch důležitejch vosobností a vítěz měl dostat ádeset tisíc dolarů a moje polovina by úplně stačila abysem semoh pustit do těch krevet takže to celý nesmělo mít chybu. A pak jsme šli do haly co se mělo konat to šachový utkání. Tam už se hemžila aspoň tisícovka lidí a u malýho stolečku seděl Poctivej Ivan a mračil se na mě jak Muhamad Alí nebo ,kdo. Poctivej Ivan byl rus jako hora s vysokým čelem jak tenhlecten franknštajn a dlouhejma kudrnatejma vlasama co nosej houslový virtuózové.
Když jsem k němu přišel a sed si akorát 'něco zabručel a nějakej chlápek voznámil můžeme začít a bylo to. Poctivej Ivan dostal bílý figurky takže zahajoval a přichystal si na mě to čemu se říká Ponzianiho vodevření. Pak jsem byl na tahu já jenomže jsem vodevřel podle Retihoa všecko probíhalo docela normálně dokud na mě Poctivej Ivan nezkusil tenhlenten Falkbeerův gambit a skočil koněm jestli bymi nemoh sebrat věž. Ale já to čekal a tak jsem mu přichystal netvářil zrovna nejšťastnějc ale bral to docela sportovně a hned vyrukoval s Tarraschovým útokem aby mi vohrozil střelce.
Tohle jsem mu samozřejmě nemoh dovolit a tak jsem nasadil dámskou Indickou obranu a donutil ho použít Scheveningenskou variantu která mi pak umožnila zahájit Benoniho protiútok.
Poctivýho Ivana to dost vzalo protože si kroutil prstama a hryzal pysk a tak v čirým zoufalství udělal Fašírkovej útok načež já kontroval Aljechinovou obranou a byl v kelu.
Chvilku to vypadalo na pat ale pak se Ivan zmátořil a proved Hoffmanův manévr a probil se z vobklíčení.
Podíval jsem se na Pana Tribbla a ten se jakoby napůl usmál a sotva pohnul pusou ale já mu ze rtů stejně přečet povel teď a hned jsem byl doma.
Velkej Sam mě totiž tenkrát v džungli naučil pár triků který se v žádný šachový knížce nevyskytujou a teď přišla ta pravá chvíle je použít. A tak jsem zkusil Kotlovou variantu Kokosovýho gambitu při kterým jsem tomu umělcovi předhodil jako návnadu svou královnu jestli bude riskovat koně aby mi ji sebral.
Bohužel Poctivej Ivan mi na to neskočil. Určitě pochopil co mám za lubem a na konec mi královnu sebral stejně čímž jsem byl zas pro změnu v háji já! Tak jsem na něj zkusil Slaměnou boudu na kterou jsem ho musel nalákat nabídkou druhýho střelce jenomže Ivan se nenechal vožulit a střelce mi zrekvíroval taky a chystal se mě dorazit Petrovovým

šachem tak já risknul všechno a uchystal mu Pygmejskou past.
Pygmejská past patřila ke specijalitkám Velkýho Sama kterou jsem vod něho pochytil fakt perfektně.
Závisí hodně na momentu překvapení a jako návnadu používá několik figur ale když se na ni někdo nechá zlákat může to rovnou zabalit a jít vod válu. Hrozně jsem doufal a modlil se aby to vyšlo protože kdyby ne neměl jsem už v zásobě jedinej trik a sám jsem měl na mále.
Poctivej Ivan akorát párkrát zamručel a pak vzal koně a táh na a8 což znamenalo že se dal nachytat a po dvou tazích by dostal šach ze kterýho by se už nedokázal vymotat!
Jenomže musel něco čuchat protože s tou figurkou z b6 na a8
skočil snad desetkrát a pokaždý zase zpátky ale nikdy ji nepustil čímž by tah byl neodvolatelnej.
Ve vobecenstvu panovalo ticho, že by slyšel upadnout špendlík a já byl tak nervózní a napruženej až jsem myslel že snad prasknu. Střelil jsem pohledem po Panu Tribblovi ale ten upíral voči ke stropu jako kdyby se modlil a ten druhej co přišel s Poctivým Ivanem se kysele mračil. Ivan koněm skočil na a8 eště třikrát ale vždycky se zase vrátil na b6.
Na konec už to vypadalo že udělá jinej tah ale pak toho koně zved znova a držel ho ve vzduchu nad a8 a já tajil dech a v sále bylo ticho jako v hrobě. Figura se furt vznáší nad šachovnicí a moje srdce bušilo jak splašený a pak se mi Ivan najednou podívá přímo do vočí i když nevím proč ale zřejmě byl taky pěkně napruženej a já z ničeho nic vypustil takovej dlouhej fazolovej prd že to znělo jako když někdo trhá prostěradlo vejpůl.
Poctivej Ivan se zatvářil překvapeně řek fuj položil figurku a začal se rukou vovívat a kašlat a na konec si zacpal nos.
Lidi co stáli kolem ustupovali brblali a vytahovali kapesníky a podobně a já v obličeji zrudnul jak rajský jablíčko.
A když se zase všecko uklidnilo kouknu na šachovnici a vidím že Poctivej Ivan koně plácnul rovnou na a8 a tak jsem se natáh a sebral ho svým koněm a pak jsem ho eště připravil vo dva pijóny a dámu a na konec jsem se pustil do krále a dal mu šach mat! Vyhrál jsem partiji i pět tisíc dolarů. Pygmejská past nezklamala!
Poctivej Ivan něco hlasitě vykřikoval a máchal rukama a ten co byl s ním okamžitě podal formální protest.
Hlavní Rozhodčí turnaje začal listovat pravidlama a pak narazil na jedno který řikalo Během hry nesmí hráč vědomě provádět žádnou činnost, již by odváděl pozornost protivnika. Ale Pan Tribble k němu přišel a povidá nejde přece dokázat že můj svěřenec to udělal vědomě. Tyhle věci vždycky přicházejí samovolně.
ARozhodčí znova zalistoval a našel pravidlo který řiká Hráč se nesmí chovat způsobem, který by protivnik mohl považovat za neslušný nebo urážlivý.
Poslouchejte vohradil se Pan Tribble cožpak nevíte že větry musí ven? Forrest tím nemyslel nic zlého.
Sedí tu přece kdovíjak dlouho.
No já nevím rozmejšlel se Řiditel turnaje ale jak to tak vypadá myslím že ho budeme muset diskvalifikovat.
A nemůžete mu dát ještě jednu šanci dožadoval se Pan Tribble.
Řiditel se chvili drbal na bradě a pak prohlásil no to by snad šlo ale bude se muset chovat slušně protože takové věci tu nemůžeme trpět chápete?
Už už to vypadalo že mě nechaj partiji dokončit ale pak se na konci sálu strh hroznej šrumec dámy začaly ječet a vřískat a když jsem se tam podíval koukám že u stropu se na lustru houpe Sue.
Ave chvili kdy se rozkejvanej lustr dostal nad nás Sue se pustil a dopad rovnou na šachovnici. Figurky se rozlítly na všechny strany a Poctivej Ivan uskočil ale zakop vo židli a jak se kácel dozadu roztrh vejpůl šaty jedný madam co vypadala jak živá reklama nějakýho zlatnictví. Ta začala hned šermovat rukama a řvát a praštila Řiditele do nosu takže Sue skákal radostí něco brebentil a publikum zachvátila panika lidi po sobě dupali a zakopávali vo sebe a křičeli atť někdo zavolá policiji.
Pan Tribble mě popad za rameno a povidá musíme zmizet Forreste v tomhle městě jsi už měl s policií do činění dost a dost.
Což se teda fakt nedalo popřít.
No a když jsme se vrátili do hotelu navrhnul Pan Tribble že uspořádáme další válečnou poradu.
Forreste prohlásil já už prostě nevěřím že by to mohlo vyjít.
Šach sice umíš hrát jako pánbůh ale jinak je to s tebou hrozně složité. To co se stalo dneska odpoledne bylo jak bych to řekl no přinejmenším bizarní.
Já jen kejval a Sue se taky tvářil jako hromádka neštěstí. Ale já ti povím co uděláme. Jsi hodný chlapec Forreste a já tě tady v Kalifornii přece nemůžu jen tak nechat takže tě i se Sue pošlu do Alabamy nebo odkud to vlastně jsi. Vím že na ty svoje krevety budeš potřebovat nějakou sumu do začátku a když odpočítám výlohy dělá tvůj podil na všech výhrách něco pod pět tisíc dolarů.
A podal mi obálku. Kouknul jsem se do ní a uvnitř byl pakl stodolarovek.
Přeju ti v tom tvém podniku všechno nejlepší řek Pan Tribble.
A pak objednal taxíka a vodvez nás na nádraží kde zařídil, aby Sue jel v bedně v zavazadlovým voze a já za ním mohchodit a nosit mu jídlo a vodu. Pak přinesli bednu Sue si doní vlez a naložili ho do vlaku. ;Tak mnoho štěstí Forreste popřál mi Pan Tribble a podal mi ruku.
Tady máš vizitku tak se ozvi a dej vědět jak se ti vedeano?Vzal jsem si ji a eště jednou jsme si potřásli rukou a mně bylo líto že musím vodjet protože Pan Tribble byl hrozně hodnej a jáho přitom tak zklamal. Šel jsem si sednout a koukal z vokna 'a Pan Tribble stál venku na peróně a pak se vlak rozjel a vonzved ruku a zamával mi na rozloučenou. ' No tak jsem zase někam jel a dlouho do noci jsem přemejšlel 'vo všem možným.
Že se vracím domů a uvidím mámu a jak .umřel chudák Bubba a já začnu pěstovat krevety. Samozřejmějsem taky myslel na Jenny Curranovou. A vůbec nejvíc na tojak bych si přál nebejt tak sám.
Takže jsem se konečně vrátil domů. Vlak dorazil do Mobile asi ve tři ráno a když chudáka Sue vyndali z bedny zůstali jsme sami až na takovýho mužíčka co zametal perón a jednoho chlápka kterej tam chrněl na lavičce a tak jsme se Sue šli

do města a na konec jsme se vychrupli v nějakým opuštěným baráku.
Ráno jsem pro Sue sehnal v přístavu banány a v bifáči si dal pořádnou snídani s vajíčkama slaninou kukuřičnou kaší a plackama a pak jsem si řek že se prostě vo nás musím nějak postarat a tak jsme se vydali k Milosrdnejm Sestrám.
Cestou jsme šli kolem místa kde stával náš dům ale teď tam nebylo vůbec nic jenom trochu vohořelýho dřeva a plno plevele. Byl to hrozně vzláštní pocit a tak jsme putovali zas dál. Když jsme dorazili k chudobinci řek jsem Sue ať počká venku aby ty sestry moc nevyděsil a šel jsem se zeptat na mámu.
Vrchní sestra byla moc přijemná ale kde je prej máma to neví poněvač je jí akorát známo že vodešla s tím Protestantem. Poradila mi ale ať to zkusím za rohem v parku kde prej máma vodpoledne klábosila s kamarádkama. Tak jsem vzal Sue a vydali se tam.
Na lavičkách seděly nějaký paní a já k nim přišel a povidám jim kdo jsem a jedna se koukla na Sue a řekla no to jsem si mohla myslet.
Ale pak mi prozradila že prej máma podle všeho pracuje v jedný čistírně na druhý straně města a tak jsme se tam se Sue vypravili a vopravdu máma tam celá zpocená žehlila nějaký kalhoty.
Když mě uviděla pustila všecko z rukou a vrhla se mi do náruče. Bulila a spínala ruce a popotahovala přesně jak jsem si pamatoval. Vůbec se nezměnila.
Ach Forreste vzlykala tak ty ses přece jenom vrátil. Jeden den nepřešel abych si na tebe nevzpomněla a vod tý doby to nebyla zas tak velká novinka a tak sem chtěl vědět co ten Protestant. ITen křivák jeden hnusná rozčilila se máma co mě to jenom napadlo utýct s Protestantem. Ani ne za měsíc mě nechal kvůli nějaký šestnáctce a to mu je skoro šedesát. Já ti teda něcopovim Forreste Protestanti nevědí co je slušnost.
No pak se z čistírny vozvalo Gladys tys nechala v lisu nějakýkalhoty?Jezuskote vykřikla máma a mazala zpátky a najednouz vokna vyrazil sloup černýho kouře a lidi v krámě začali křičet a nadávat a než jsem se vzpamatoval nějakej starej tlustej plešoun táhne mámu z krámu ven a při tom s ní smejká a křičí na ni. Ven ven řve. Tohle už je moc! Tohle jsou poslední kalhoty, co jste tu spálila! Máma vzlykala a brečela a tak k tomu plešounovi jdua povidám radim vám abyste na mou mámu nešahal.Hergot co seš zač chtěl vědět.
Forrest Gump já na to a von vodsekne v tom případě mě moc neser a vypadni mi z kvelbu! vem sebou ji a protože od nynějška tady už nedělá!Heleďte se takhle před mou mámou mluvit nebudete nebo vám ukážu pohrozil jsem mu a von hned jó a co pak? Tak jsem mu to předved.
Nejdřív jsem ho chytil a zved a pak jsem ho vodnes dovnitř do prádelny kde stála taková veliká pračka na přehozy a koberce. Vodevřel jsem ji hodil ho dovnitř přirazil dvířka a nastavil knoflík na odstředění. Když jsem vodcházel čekal ho ještě celej máchací cyklus. Máma už zase bulela a votírala si voči. Ach Forreste dyť já jsem teď znova bez místa! Bez starosti mami utěšoval jsem ji všechno bude v rychtyku, protože já už to mám sesumírovaný.Jak můžeš mít něco sesumírovaný Forreste namítnula. Dyť seš idijot. Jak by si moh idijot něco vymyslet? Jen počkej a uvidíš povídám. Byl jsem moc rád že jsem každopádně doma.
Vypadli jsme a vydali se pěšky k penzijónu kde máma bydlela.
Představil jsem jí Sue a vona řekla jak je ráda že mám alespoň nějakýho kamaráda i když je to jenom vopice.
V tom penzijónu mi máma dala večeři a Sue přinesla z kuchyně pomeranč a když jsme se najedli vodešli jsme se Sue na autobus do Bayou La Batre kde bydlela Bubbova rodina. Pochopitelně když jsem se naposled vohlíd viděl jsem jak máma stojí na verandě bulí a votírá si voči. Dal jsem jí ale polovinu z těch pěti tisíc aby měla pro první čas na nájem a podobně dokud se trochu nezmátoží. A tak mi z toho loučení nebylo tak zle.
Když jsme dojeli do Bayou La Batre nebylo vůbec těžký najít barák kde bydlel Bubba. Bylo už asi vosum večer a když jsem zaťukal na dveře vyšel ven takovej starej chlápek a co prej chci. Řek jsem mu co jsem zač a že jsem s Bubbou hrával fodbal a sloužil v Armádě a von se tvářil tak trochu nesvůj ale na konec mě pozval dovnitř. Sue jsem nařídil ať zůstane venku na dvorku a moc se nevokazuje protože takový jako von tam asi moc neznali.
Ukázalo se že ten starej pán je Bubbův táta. Přines mi sklenici chlazenýho čaje s citrónem a začal se mě vyptávat na všechno možný. Chtěl vědět všecko o Bubbovi jak umřel a tak a já mu to pověděl jak jsem nejlíp uměl.
Na konec povidá ale jedna věc mi už léta vrtá hlavou Forreste.
Co myslíš proč vlastně umřel?
Protože ho zastřelili já na to ale von řek ne tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem vědět jako za co padnul? Proč jsme tam vůbec lezli?
Chvíli jsem přemejšlel a pak jsem řek no protože to byla správná věc. Dělali jsme co nám poručili.
A ty myslíš že to stálo za to zeptal se. Celá ta záležitost?
Ty spousty mladejch kluků co tam padli?
Co já vím vodpověděl jsem dyť jsem přece idijot. Ale jestli chcete slyšet můj názor tak vám řeknu že to bylo celý na hovno.
Bubbův táta kejvnul a povidá no to jsem si taky říkal. Já mu pak vysvětlil proč jsem přijel. Vyprávěl jsem mu jak jsme si s Bubbou malovali že budem lovit krevety a jak jsem se seznámil s tím starým rákosníkem co mi ukázal jak se daj pěstovat a Bubbova tátu to hrozně zajímalo a furt se mě vyptával na všechno možný a pak se najednou zvenku vozvalo hrozný kdákání.
Někdo nám morduje slepice vykřik Bubbův tatík popad -dvojku co měl stát za dveřma a vylít na verandu.
Musím vám říct ještě něco povidám a vyložil jsem mu že jsem na dvoře nechal Sue jenomže po tom nikde ani vidu ani slechu. Bubbův táta se vrátil do baráku pro baterku začal šajnit po dvoře a pak zamířil na jeden strom a já koukám že pod ním stojí velikej kozel a zuřivě hrabe kopejtkama.
Pak posvítil vejš :a tam seděl na větvi Sue polomrtvej strachy. Ten kozel si prostě nedá pokoj vzdychnul Bubbův táta. Jedeš zařval a mrsknul po něm klackem.

Když byl kozel pryč slez Sue se stromu a směl jít s náma do vnitř. C Cože je to zač chtěl vědět Bubbův tatík.Orangutan povidám.A nevypadá tak trochu jako gorila?Trochu jo řek jsem ale není.Bubbův táta dovolil že u nich můžem zůstat na noc a ráno prej nám pomůže povohlídnout se po nějakým místě , kde bysme mohli pěstovat ty krevety. Z mokřadel foukal příjemnej chladnej větřík a všude kolem kvákaly žáby cvrlikali cvrčci a tu a tam bylo slyšet jak se nad hladinu vymrštila rybaa já si hned slíbil že tady se do žádnýho průšvihu nesmím dostat. Druhej den jsme hned ráno raníčko vstali a Bubbův táta námudělal parádní snídani s domácíma klobáskama a čerstvejmavajíčkama a vdolkama s melasou a pak nás naložil na takovej malej člun vodpích se bidlem a jeli jsme.Vidíte tudy do mokřadel proudí při přílivu slaná vodaa ukázal na průliv do močálů. Tam dál je několik parádních lagun a kdybych se já chtěl pustit do toho co plánujete tak :bysem si vybral přesně tohle místo. ! Vodpichoval se bidlem a pomalu nás vez do močálů. Vidíte tu malou vyvýšeninu povídá. Dokonce vykukuje i kousek střechy. Je tam taková malá chajda. Patřívala starýmu Tomovi LeFargovi " `ale ten už je skoro pět let mrtvej. Teď je vopuštěná. Kdybysteměli zájem mohli byste si ji dát drobátko do rychtyku a nastě-hovat se tam. Posledně jsem koukal že na břehu je vytaženejch pár veslic. Nejspíš už nestojej za moc ale kdyby se utemovaly asiby se na hladině udržely.

Adál píchal bidlem a vykládal. Starej Tom si z prken nadělal k lagunám přes mokřadla chodníčky.
Chodíval tam na ryby a na kachny. Ty hatě by stačilo akorát trochu pospravovat a máte to.
Teda řeknu vám místo to bylo přímo idejální. Bubbův tatík povidal že v těch bažinách a mokřadlech člověk na malý zrovna vylíhlý krevety narazí každou chvili.
Nějaký nachytat a začít je pěstovat by prej nebyl žádnej problém. A pak taky řikal že co ví krevetám chutná mletý bavlněný semínko což je bezva protože je laciný.
Hlavní věc byla zahradit ty laguny drátěným pletivem a spravit trochu chatrč aby se v ní dalo žít a navozit trochu zásob jako chleba burskou pomazánku hroznovej rosol a tak a můžem to rozjet.
Atak jsme se eště ten den pustili do práce. Bubbův táta nás zavez zpátky k sobě a pak nás vzal do města abysme si mohli nakoupit zásoby. Řek že než si dáme dohromadý člun můžeme používat jeho tak že jsme tu noc se Sue poprvé spali v tý malý rybářský chýši. V noci pršelo a střecha byla jak cedník ale mně to nevadilo a hned ráno jsem ji spravil.
Přípravy nám zabraly asi měsíc. Vyštafírovali jsme chajdu a vyspravili čluny vopravili chodníčky a jednu tůň jsme přehradili pletivem. A pak přišel den kdy jsme mohli nasadit první krevety. Koupili jsme si síť a pak jsme vyrazili s veslicí a tahali ji za sebou skoro celej den. K večeru jsme měli dobře přes dvacet kilo krevetek tak jsme zajeli k laguně a hodili je tam. Mrskaly se a hemejřily a tancovaly po hladině jako divý. Byl to krásnej pohled.
Druhej den ráno jsme koupili dva a půl metráku mletýho bavlněnýho semínka a půl metráku jsme hned nasypali krevetám a druhej den vodpoledne jsme vyrazili se sítí na další. Takhle jsme to dělali celý léto a celej podzim a zimu a příští jaro kdy jsme už pěstovali krevety ve čtyřech lagunách a všechno šlo jako po másle. Večer jsem sedával na verandě a hrál na harmoniku a každou sobotu jsem zajel do města přivez kartón piv a parádně jsme se se Sue nametli.
Měl jsem konečně pocit že někam patřím a živím se poctivou prací a řikal jsem si že až vykrmíme a prodáme první várku zkusím najít Jenny jestli se na mě třeba už přestala zlobit.
Apak jsme si jednoho krásnýho červnovýho dne řekli že je čas na první výlov. Vstali jsme se Sue hned se sluníčkem a vyrazili na lagunu. Vyhodili jsme síť a rozjeli se ale vona se za chvíli vo něco zasekla. Nejdřív se ji pokoušel uvolnit Sue a potom já a pak jsme za ní škubali voba až jsme na to přišli. Vůbec nebyla zaseklá ale plná krevet že jsme ji ani neutáhli.
Do večera jsme jich vylovili asi půldruhýho metráku a celou noc jsme je třídili podle velikosti.
Ráno jsme košíky s krevetama naložili do veslice a vydali se do města jenomže byly tak těžký že jsme se cestou do Bayou La Batre málem potopili!
Ve městě byla rybárna s mrazírnou. Vodtahali jsme se Sue košíky z přístaviště na příjem a když se to všechno převážilo dostali jsme šek na vosum set pětašedesát dolarů! Byly to první peníze který jsem si poctivě vydělal vod doby co jsem hrál na harmoniku s Nakřáplejma šiškama.
Skoro čtrnáct dní jsme pak den co den se Sue lovili krevety a vozili je do rybárny a dostali jsme za ně celkem devět tisíc sedm set dolarů a třiadvacet centů.
Naše krevetárna slavila vobrovskej úspěch!
Teda povim vám že to byla paráda. Vzali jsme putnu krevet a vodvezli ji Bubbovýmu tátovi kterej měl hroznou radost a furt řikal jak je na nás pyšnej a jaký by to bylo kdyby tu byl Bubba s náma.
A pak jsme se Sue sedli na autobus a vodjeli do Mobile voslavovat. Vůbec první co jsem udělal bylo že jsem šel za mámou do toho penzijónu a když jsem jí řek kolik jsem vydělal prachů a vůbec pochopitelně hned zase spustila. Ach Forreste bulela já jsem na tebe tak pyšná že ses tak vyšvih i když seš retardovanej.
A já jí řek o svým plánu že příští rok budeme mít třikrát tolik sádek a potřebujem někoho kdo by hlídal kasu a tak a jestli by se toho neujala.
To chceš abych se vodstěhovala až do Bayou La Batre povidá máma. Dyť tam chcíp pes. Co tam budu dělat?
Počítat prachy vysvětlil jsem jí.
Apak jsme se šli se Sue do města pořádně nadlábnout. Jemu jsem v přístavu koupil velikej trs banánů a sám jsem si dal vobrovskej biftek se šťouchanejma bramborama a hráškem jak to má bejt. Potom jsem si řek že si někde vypiju pivko a když jdu podle takový tmavý přístavní špeluňky zaslechnu zevnitř hroznej křik a nadávky. Poznal jsem ten hlas i po letech a tak strčím hlavu do dveří a taky že jo!
Byl to Curtis co jsem ho znal eště z Univerzity.
Byl strašně rád že mě zas vidí tak se úplně rozněžnil a řikal mi ty sráči a hulibrku a kundí hlavo a podobně. Ukázalo se že po Univerzitě začal hrát profi fodbal za Washington Redskins ale pak ho vyhandlovali poněvač na jednom večírku kousnul ženu majitele týmu do prdele. Pak eště hrál několik let za další mančafty ale na konec si našel práci jako

přístavní dělník páč to prej odpovídalo jeho Univerzitnímu vzdělání.
Curtis zaplatil taky pár piv a tak jsme krafali vo starejch časech. Had prej hrál obránce za Green Bay Packers dokud ho nanačapali že během pauzy proti Minnesota Vikings vylohnil celou flašku polský vodky. Pak hrál za New York Giants a ve třetí čtvnce zápasu proti Rams vohlásil rozehrávku který se říká Socha svobody. Trenér tvrdil že Sochu svobody nikdo nehrál už vod jednatřicátýho roku a že ji teda nebude hrát ani Had. Ale Curtis řikal že to stejně nebyla žádná Socha svobody. Podle něj byl Had tak zkouřenej marjánou že když ustoupil zpátky a dostal míč zapomněl hrát a soupeřovo levý křídlo si toho všimnul tak ho voběh a merunu mu vyškub z rukou. A teď prej Had dělá asistenta Trenéra nějakýho pidiklubu v Georgü řikal Curtis.
Ajá po těch pár pivech dostal nápad a hned jsem ho Curtisovi vyklopil. Nechtěl bys fachčit pro mě zeptal jsem se. Curtis začal něco sprostě hulákat ale mně za chvili došlo že se vlastně ptá co by jako dělal a tak jsem mu pověděl vo těch svejch sádkách na krevety a že chci podnik dál rozšiřovat. Načež eště chvíli nadával ale v podstatě souhlasil že jo.
A tak jsme zas celej rok až do příštího jara všichni se Sue a mámou a Curtisem i Bubbovým tátou kterýho jsem taky zaměstnal tvrdě makali a vydělali skoro třicet tisíc dolarů.
Firma se furt rozrůstala a všechno šlo jak na drátkách. Mámauž

skoro nebulela a Curtise jsme jednou dokonce přistihli jak se usmívá i když toho hned nechal a začal zase nadávat protože zjistil že se díváme. Jedině mně ke štěstí něco chybělo poněvač jsem pořád myslel na Jenny a řikal si co asi dělá.Ale pak jsem se jednoho dne rozhod že s tím něco podniknu a jelikož byla neděle tak jsem se slušně voblík a šel na autobus do Mobile a rozjel se za Jennyinou mámou. Když jsem zaťukalna dveře dívala se právě na televizi.
Představil jsem se a vona vykřikne Forrest Gump! No tosnad není pravda! Tak jen pojď dál!Sedli jsme si a vona se hned začala vyptávat na mámu a coprej jsem celou tu dobu dělal a vůbec. A pak jsem se zeptal coJenny.No poslední dobou vo sobě moc vědět nedává řekla paní Curranová.
Myslím že bydlej někde v Severní Karolíně.Myslíte jako s nějakou kamarádkou chtěl jsem vědět. Jo ty to nevíš Forreste vona na to. Jenny se přece vdala. .Vdala?Je to pár let. Žila tehdá v Indianě a pak vodjela do Washing-tonu a najednou dostanu pohled že je vdaná a stěhujou se doSeverní Karolíny. Chceš jí něco vzkázat kdyby se zas ozvala?Ano i ne povidám ani ne. Nebo víte co řekněte jí že jí přejuvšechno nejlepší a tak.
To víš že jo vodpověděla paní Curranová. Jsem moc ráda že ses stavil.
Já nevím tohle jsem přece moh čekat ale stejně mě to zaskočilo.Srdce mi bušilo a ruce jsem měl studený a zpocený a nebyljsem schopnej myslet na nic jinýho než že bysem měl někamzalízt jako tenkrát když zabili Bubbu a taky jsem to udělal.Zapad jsem do křoví co rostlo někomu v sousedství za bará kem a stočil se do klubíčka a mám pocit že jsem si dokonce začal cucat palec což už jsem neudělal hodně dlouho poněvačmáma vždycky prohlašovala že to dělaj akorát malý děti aleu dospělýho je to neklamný znamení že je idijot. Ani vámnevím jak dlouho jsem tam zůstal ale myslím že skoro dva dny.Jenny jsem nic nezazlíval protože co jí taky zbejvalo.
Byljsem přece idijot a i když to vo svý polovičce tvrdí spousta lidí nedovedou si představit jaký by to bylo skutečnýho idijota si vzít. Ze všeho nejvíc jsem se ale litoval protože jsem vždycky tak nějak věřil že to s Jenny jednou znovu dáme dohromady. A když mi její máma řekla že se vdala bylo to jako kdyby ve mně něco navždycky umřelo protože vzít si někoho není úplně stejný jako vzít roha. Vzít si někoho to je hrozně vážná věc. V noci jsem taky brečel ale moc se mi neulevilo.
Druhej den pozdě vodpoledne jsem z toho roští vylez a vrátil se do Bayou La Batre. Co se stalo jsem nikomu nepověděl protože jsem si řikal že by to stejně nemělo cenu. Na sádkách bylo zapotřebí udělat nějakou práci a tak jsem se tam vypravil a udělal to sám. Když jsem skončil byla už tma a já se rozhod že se vrhnu na ty krevety a budu do úmoru dřít. Nic jinýho mi stejně nezbejvalo.
A taky jsem to tak udělal.
Ten rok jsme vydělali pětasedumdesát táců hrubýho a podnik se tak rozrost že jsem musel přibrat další lidi abysem to všechno zvládnul. Najmul jsem taky Hada co hrál v obraně za Univerzitu. Nebyl se svým místem u toho piditýmu moc spokojenej a tak jsem ho zaměstnal že se bude spolu s Curtisem starat aby se průliv a přepady do lagun nezanášely.
Pak jsem zjistil že Trenér Fellers z naší střední školy je už v penzi a přijmul jsem ho i s těma jeho dvěma asistentama který byli taky v důchodu.
Jezdili s člunama a pracovali na vykládce.
Noviny se vo nás brzo domákly a poslaly reportéra aby se mnou udělal rozhovor pro článek jak místní chudej hoch ke štěstí přišel. Vyšel hned příští neděli i s fotografijí na který jsem byl s mámou a se Sue a titulek hlásal PODNIKATEL S PAPIRYNA HLAVU VYMYSLEL VÝNOSNÝ VĚDECKÝEXPERIMENT.
Zanedlouho potom mi máma řekla že budem potřebovat někoho kdo by jí s tím účetnictvím píchnul a dělal nám i finančního poradce když vydělávámetolik peněz.
Nechal jsem si to projít hlavou a pak jsem se rozhod zkontaktovat s Panem Tribblem protože byl na penzi ale před tím vydělal v podnikání majlant. Měl hroznou radost že jsem zavolal a že prej hned sedá na letadlo.
Asi po tejdnu za mnou přišel a že prej si musíme promluvit.
Forreste povidá dokázals pozoruhodné věci ale teď je zapotřebí udělat závažné finanční rozhodnutí.Chtěl jsem vědět jaký a von na to že o investicích a diverzi-fikaci. Koukej jak já to vidím tak příští fiskální rok budeš mít obrat asi sto devadesát tisíc dolarů. Další rok už to bude skoro čtvrt milionu. Takový zisk se musí znovu investovat jinak těberňák umoří k smrti. americký byznys stojí a padá s reinvesticemi. Dal jsem na něj.

Pan Tribble se vo všechno postaral a tak jsme založili několik firem. Jedna pod mou hlavičkou prodávala krevety druhá zas hotový plněný kraby podle Sue a další nabízela mámin nákyp z račího masa. Ze čtvrt milijónu se brzo stalo půl a

příští rok to byl celej a za další čtyři roky jsme měli pětimilijónovej vobrat. To už firma zaměstnávala tři sta lidí včetně Hovňouse a Tykve který dávnonechali zápasení a teď vozili bedny ve skladu. Strašně jsem se scháněl taky po Danovi jenže ten beze stopy zmizel.
Podařilo se nám ale vypátrat promotéra Mika kterej se pak staral vo vztahys veřejností a reklamu. Do jedný televizní reklamy nám dokonce sehnal Raquel Welchovou která tam tancovala převlečená za kraba a hlásala Máte chuť na moje masíčko? Zkuste plněnékraby podle Sue! Rozjeli jsme podnik ve vopravdu velkým formátu. Měli jsme spoustu chladírenskejch aut a celou flotilu lodí na lov krevet a ústřic i ryb. A k tomu vlastní konzervárnu a mrazírnu a postavili jsme administrativní budovu a investovali spoustu peněz do pozemků a baráků a nákupních středisek a koncesí na těžbu ropy a plynu. Dal jsem práci i Doktoru Quackenbushovikterýho z Harvardu vyhodili za sexuální obtěžování nějakýštudentky a udělali jsme z něj šéfa přes receptury máminejch račích vocásků. A dokonce jsme najali i Podplukovníka Gooche kterýmu po tom verbiřským turné vylili z Armády perkaa Pan Tribble mu dal na povel naše tajný operace.Máma mi nechala postavit krásnej velkej barák poněvač se prej nehodí, aby šéf takový firmy žil v nějaký kúče takže vod tý doby bydlel u mokřadel jen Sue aby to tam nezpustlo. Já začal každej den nosit kvádro a aktovku jak nějakej advokát.
Vysedával jsem pořád na všelijakejch schůzích a poslouchal kecy, který mi připadaly jako ta pygmejská hatmatilka. Všichni mi teď říkali Pane Gumpe a v Mobile jsem dostal klíče vod města a stal se vejborem ve správní radě nemocnice a symfonickýho orchestru.
A pak jednoho dne za mnou přišli nějaký lidi a že prej chtějí abych kandidoval do Senátu.
Jste absolutní jednička povidá jeden. Měl na sobě bílej tropiko voblek a bafal z tlustýho doutníku.
Bývalá fotbalová Hvězda z týmu Medvěda Bryanta válečný Hrdina slavný Astronaut a důvěrník dvou Prezidentů co chcete víc přemlouval mě. Jmenoval se Pan Claxton.
Koukněte povidám mu já jsem idijot. Vo politice vím prd. Ale to do Senátu bezvadně zapadnete prohlásil Pan Claxton. Takových bychom tam potřebovali víc. Vy jste sůl země věřte mi!
Nápad se mi zamlouval stejně málo jako spousta dalších se kterejma teď za mnou furt brousili protože to byly právě nápady jinejch lidí co mě vždycky dostaly do trablů.
Máma pochopitelně začala zas slzet jak byla pyšná a řekla že kdyby se její synek stal Senátorem splnily by se jí všechny sny.
Atak teda přišel den kdy jsem měl veřejně voznámit svou kandidatúru. Pan Claxton s těma vostatníma najali v Mobile velkej sál a já musel sedět vepředu na pódijum před davem lidí co zaplatili po padesáti centech aby mohli poslouchat jak krafu. Nejdřív furt někdo strašně dlouho řečnil a pak přišla řada na mě.
Drazí spoluobčané začal jsem z papíru co mi Pan Claxton nechal napsat že prej po projevu budu eště vodpovídat na votázky. Televizní kamery vrčely fotoblesky pšoukaly a reportéři si zuřivě psali.
Dočet jsem tu řeč až do konce a i když nebyla moc dlouhá stejně vůbec nedávala smysl jenomže na druhý straně co já moh vědět? Dyť jsem idijot.
A když jsem skončil vstala jedna reportérka vod novin a podívala se do bloku.
Žijeme na pokraji jaderné katastrofy spustila naše ekonomika se hroutí celý svět nás nenávidí ve městech bují zločinnost dnes a denně umírají lidé hladem z našich domovů se vytratila víra v Boha všemu panuje lačnost po mamonu a hrabivost farmáři krachují zem zaplavují hordy cizinců a připravují nás o práci odbory jsou skrznaskrz zkorumpované v ghettech umírají novorozenci dusí nás daně systém školství je rozvrácený a nad celý světem se vznáší přízrak hladomoru epidemií, války ale mohl byste mi prozradit pane Gumpe co z tohopovažujete momentálně za nejnaléhavější?
Vobecenstvo ztichlo že by bylo slyšet spadnout špendlík.je čas si ulevit řek jsem.
Načež publikum vybuchlo jak šilený. Lidi jásali a hulákali dupali a mávali a někdo vzadu začal něco skandovat a brzo sepřipojil i celej sál.U-LE-VIT!
U-LE-VIT! U-LE-VIT řvali všichni.Máma která seděla taky na pódijum vstala a šla za mnou dopředu a vodtáhla mě vod řečnickýho pultu.Měl by ses stydět povidá mluvit takhle na veřejnosti. e ŃAle kdepak vykřik Pan Claxton. Byl perfektní!
Všichni homilujou! Tohle bude heslo naší kampaně! Co jako zeptala se máma voči jak čárečky. Čas si ulevit prohlásil Pan Claxton. Jen poslouchejte Ještěnikdo nikdy neprojevil tolik porozumění pro potřeby obyčejných lidí!Jenomže máma ani slyšet. Co je tohle za volební heslo? Kdopak to kdy viděl vodporovala. Je to vulgární a hnusnýa navíc co to má vlastně vyjadřovat? Bude to něco jako symbol vysvětloval Pan Claxton. Už to vidím! Necháme tím heslem potisknout velkoplošné reklamy a plakáty a samolepky. Budeme ho hlásat v rozhlase i v televizi!Je to geniální abyste věděla.
Čas si ulevit přesně vystihuje toco tahle země potřebuje.
Zbavit se jha vlády utlačování ze strany státu vykořenit všechno zlo které tuhle zemi zamořilo. To heslo vyjadřuje všechno co lidi trápí takže si musí ulevit!Cože řekla máma podezřívavě. A nejste tak trochu na hlavu? Forreste povídá Pan Claxton ty se do toho Washingtonu dostaneš! Rozhodně to tak vypadalo. Kampaň frčela na plný vobrátkya slogan Čas si ulevit se stal heslem dne. Lidi ho pokřikovali na ulicích i z voken aut a autobusů. Televizní komentátoři a zpravodajové v novinách ho pořád vykládali a vysvětlovali.
Kaza-telé ho hřímali z kazatelen a školáci ho skandovali ve školách. Vypadalo to že mám volební vítězství v kapse a můj protivníkbyl už dokonce tak zoufalej že přišel s vlastním sloganem I my vám chceme ulevit a nechal tím polepit kde co.
A pak se to všechno zhroutilo jako domeček z karet přesně jak jsem se celou dobu vobával. Kampaně si všimly ústřední sdělovací prostředky a Washington Post a New York Times hned poslaly svý lidi aby se celý záležitosti trochu podívali na zoubek. Reportéři se mě vyptávali na všechno možný a byli hrozně přívětiví a milí ale začali se mi

taky šťourat v minulosti a pak jednoho dne přinesly všechny noviny titulky který řvaly BUDOUCÍ SENÁTOR MÁ PESTROU MINULOST.
Všude psali že z Univerzity mě v prvním ročníku vyhodili a někdo na mě vyhrabal i tu nechutnou věc s Jenny jak mě tenkrát z kina vodvedli policajti a vytasili se i s fotografijema na kterejch v Růžový zahradě špulím holej zadek na Prezidenta Johnsona a sehnali pamětníky z dob kdy jsem v Bostonu hrál s Nakřáplejma šiškama který vykládali že jsem kouřil marjánu a taky se mluvilo o mým údajným žhářství na Harvardu.
Aco bylo eště horší zjistili si taky jak jsem byl souzenej za to házení medajlema na schodech na Kapitol a že mě Soudce nechal zavřít do blázince a věděli všechno i o mojí zápasnický karijéře a že jsem měl přezdívku Hňup a dokonce uveřejnili fotku jak mě tenkrát Profesor spoutal a na konec se zmínili že podle některejch nejmenovanejch zdrojů jsem byl namočenej do skandálni aféry s jistou velice populárni filmovou herečkou.
To úplně stačilo. Pan Claxton vrazil do kanceláře volebního štábu a řval jsme v kelu! Takhle nám vrazit nůž do zad a podobný kecy Bylo po všem. Neměl jsem jinou možnost než se vzdát kandidatúry.
Druhej den jsme si s mámou a Panem Tribblem sedli zase jednou k poradě.Forreste povidá Pan Tribble já myslím že bude lepší když o tobě nějaký čas nebude moc slyšet.
Věděl jsem že má pravdu. A kromě toho mě v duchu už dlouho pronásledovaly jistý myšlenky i když zatím jsem vo nich nikomu neřek.
Když jsem s těma krevetama začínal práce mě tak nějak bavila.
Rád jsem za rozednění vstával a chodil k lagunám rozmísťovat sítě a lovil vykrmený krevety a vůbec a večer jsme se Sue sedávali na verandě před chajdou a já hrál na harmoniku a v sobotu jsme se namazali pivem.
Jenomže teď už bylo všecko jinak. Musel jsem chodit na různý bankety kde se podávaly všelijaký záhadný blafy a dávali mi dlouhýnový šaty a těžký náušnice a tak. Celej den se u měnetrhnul telefon a lidi .se mě vyptávali na všechno možnýV Senátě by to bylo eště horší ale už tak jsem neměl žádnejvolnej čas pro sebe a měl jsem pocit že život mi jen tak uniká mezi prstama.A když jsem se na sebe kouknul do zrcadla všim jsem si že mám spoustu vrásek a vlasy mi začínaj na konečkách šedivět a že už nemám zdaleka takový energije jako dřív. Věděl jsem že podnik jde pěkně kupředu ale sám jsem si připadal jako kdyžstojím na místě. A napadalo mě proč to všechno vůbec dělám.Kdysi dávno jsme s Bubbou vykoumali něco co teď šlapalo že jó vo tom se nám ani nesnilo. jenomže já si teď řikal no a co? Nebylo to vůbec tak zábavný jako když jsem tehdá hrál protitěm tlustejm bulíkům z Nebrasky nebo se vodvázal na harmoniku s Nakřáplejma šiškama a dokonce ani když jsem koukal v telce na Beverly Hillbillies s Prezidentem Johnsonem. Uvědomoval jsem si že to má hodně společnýho s Jenny ' Curranovou ale že s tím už nic nenadělám a tak nemá smysl, abysem na to pořád vzpomínal.
Takže můj názor taky byl že bysem měl někam vodjet. Jak jsem předpokládal máma samozřejmě okamžitě spustila a bulila.
Mnula si voči ale Pan Tribble přesně věděl jak mi je.Co kdybychom ohlásili že si bereš dlouhou dovolenou Forreste navrhnul. A kdykoliv budeš chtít můžeš se svéhopodilu zase ujmout.
A tak jsem to udělal. Vo pár dní pozdějc jsem si jednou ránovzal menší hotovost hodil do pytle pár věcí a pak jsem šel dopodniku kde jsem se rozloučil s mámou a Panem Tribblema pak jsem vobešel i Mika a Doktora Quackenbushe a Hov-ňouse a Tykev a Hada a Trenéra Fellerse a jeho asistentya Bubbova tátu a všecky vostatní. A na konec jsem zašel do chajdy za Sue.Co ty budeš dělat ptám se ho.Sue mě vzal za ruku pak popad pytel a vynes ho ze dveří a tak Njsme vzali malej člun a pádlovali až do Bayou La Batre kde jsme sedli na autobus do Mobile. A v Mobile mi paní u pokladny povídá tak kam to bude a já jen pokrčil ramenama Ča vona řekla a nechcete jet třeba do Savannah? Já tam jednoubyla a je to vopravdu fajnový město.Tak jsem jel.
Když jsme v Savannah vystoupili z autobusu lilo jak z konve tak jsme šli se Sue do haly a já si koupil kafe a pak jsem si ho vodnes ven a začal jsem dumat co dál.
Nic konkrétního jsem v plánu neměl takže když jsem to kafe dopil vytáh jsem harmoniku a začal hrát.
Sotva jsem přehrál pár písniček šel kolem nějakej chlápek a hodil mi do kalíšku vod kafe čtvrťák.
Foukal jsem dál a za chvíli jsem měl půl pohárku drobnejch.
Mezitím přestalo pršet a tak jsme se Sue táhli dál a za nějakou dobu jsme ve středu města došli k parku. Já si sed na lavičku a zase spustil a než jsem se nadál začali mi lidi házet do kalíšku čtvrťáky a desetníky.
Sue se po chvíli taky zapojil a začal ten pohárek kolemjdoucím nastavovat takže do večera jsme si přišli skorem na pět dolarů.
Vyspali jsme se na tý lavičce protože byla jasná a teplá noc a na nebi svítily Hvězdy a Měsíc. Ráno jsme si koupili něco k snídani a jak se začali lidi trousit do práce dal jsem se do toho znova.
Ten den jsme vydělali vosum dolarů a další devět takže koncem tejdne se nám na poměry vedlo docela dobře. Po neděli jsem vobjevil takovej malej krámek s hudebníma nástrojema a tak jsem tam zašel pro harmoniku v géčku protože hrát pořád v céčku mi už připadalo trochu jednotvárný. V koutě tam měli na prodej použitou klávesnici která vypadala skoro stejně jako ta co na ní válel George v kapele Nakřáplý šišky a naučil mě na ní pár akordů.
Zeptal jsem se majitele kolik za ni chce a von prej dvě stovky ale že mi sleví. Tak jsem ji koupil a majitel mi pod ní udělal takovej stojánek abysem přitom moh foukat i na harmoniku. To mi u lidí eště zvedlo popularitu tak že koncem tejdne jsem už vydělával skoro deset babek denně a tak jsem se do toho krámu vrátil a koupil sadu použitejch bicích. Pár dní jsem na ně cvičil a začalo mi to docela jít. Ten starej polystyrénovej pohárek jsem vyhodil a koupil Sue na vobcházení diváků pořádnej plecháček a musím říct , že se nám vedlo bezva. Hrál jsem všelijaký písničky vod The Night They Drove Old Dixie Down až po spirituály jako Swing Low Sweet Chariot a našli jsme si taky jeden penzijón kde neměli nic proti Sue a vařili vobědy a večeře.
Jednou ráno jsme se Sue šli zase do parku jenomže začalo pršet. V Savannah teda leje každej druhej den aspoň mně to

tak připadá. A jak jdeme vidím najednou před jednou administrativní budovou něco co mi připadalo tak nějak povědomý.
Na chodníku stál pod deštníkem pán v tmavým kvádru a přímo před ním velkej plastikovej pytel na vodpadky pod kterým se někdo schovával aby na něj nepršelo a ven mu čouhaj akorát ruce který tomu vašnostovi pucujou boty Tak jsem přešel ulici a jdu blíž a najednou koukám že pod sakem jsou vidět malý kolečka vod vozejčku. Málem jsem puknul jakou jsem měl radost a tak jsem se rozběh a ten vak strhnu a koho pod ním nevidím jako starýho kámoše Dana kterej si teď vydělával na živobytí jako čistič bot.
Vrať mi ten pytel ty vole houknul Dan nebo budu skrz naskrz. A pak si všim Sue. Tak ses konečně voženil?
To je von povidám. Pamatuješ jak jsem ti vykládal o svý cestě do Vesmíru?
Tak co bude s těma botama vozval se ten frajer v kvádru.
Jdi do prdele syknul Dan než ti ty boty sežeru k svačině.
Chlápek se vodporoučel.
Co tady děláš Dane zajímal jsem se.
Snad vidíš Dan na to. Stal se ze mě komunista.
Myslíš jako ty co jsme proti nim bojovali ve válce zeptal jsem se.
Ne, povidá to byli rákosnický komouši. Já jsem vopravdovej komunista jako Marx a Lenin a Trockij a podobná verbež.
Tak proč děláš čističe bot chtěl jsem vědět.
Abych zlikvidoval přisluhovače imperialismu vodpověděl. Každej kdo má vypucovaný boty se do toho bojí šlápnout a tak si říkám že čím víc jich vyglancuju teď, tím míň jich bude až se do toho vobujem.
No když myslíš řek jsem a Dan zahodil hadr a vodjel pod markýzu aby na něj nepršelo.
Ale hovno Forreste já přece žádnej komunista nejsem uklidňoval mě. Takovýho jako já by stejně ani nevzali.
Ale to víš že vzali Dane vodporoval jsem. Vždycky jsi mi přece vykládal že člověk může všechno co si zamane a pro tebe to platí taky.
Snad bys těm kecům ještě nevěřil usmál se Dan. Hele já se třeba setkal s Raquel Welchovou a viděl ji úplně nahatou povidám.
Vážně řek Dan jaký to bylo?
Dan se s náma dal do party akorát nechtěl bydlet v penzijónu a spal venku pod pytlem že prej to upevňuje charakter. Vyprávěl mi taky co dělal vod tý doby jak jsem vodjel z Indianopolis. Nejdřív všechny prachy prošustroval za sázky na psí dostihy a co zbylo to prochlastal. Pak si sehnal práci v autoservisu protože na tom svým vozejku se snadno zapasoval pod vůz ale prej mu furt kapal na hlavu volej a vazelína a to ho brzo začalo unavovat. I když jsem třeba beznohej somrák vožrala a budižkničemu vysvětloval rozhodně nejsem žádnej umaštěnec.
Pak vodjel do Washingtonu kde nám co jsme byli ve Vietnamu vodhalovali Památník a někdo tam na něj přinatrefil a když zjistili kdo je tak ho požádali aby přednes projev. Jenomže von se na nějaký recepci vožral a zapomněl co má říkat a tak v hotelu kde ho ubytovali štípnul Bibli a když na něj přišla řada přečet jim celou knihu Genesis a chystal se že přidá i pár výňatků z Numeri ale pak mu vypnuli mikrofon a vodtáhli ho pryč. Potom taky nějakej čas zkoušel žebrat ale nechal toho že prej to bylo nedůstojný.
A já mu vykládal vo Panu Tribblovi a jak jsem hrál šachy a že mám teď sádky na krevety a podnik jede jako dráha a jak jsem měl bejt Senátorem ale jeho ze všeho nejvíc zajímala Raquel Welchová.
Hele povídá a myslíš že ty kozy má fakt vlastní?
Byli jsme v Savannah myslím už asi měsíc a vedlo se nám fajn protože já dělal ten svůj orchestr vo jednom hráči a Sue vybíral prachy a Dan zatím čistil lidem ve vobecenstvu boty. A jednou přišel nějakej fotograf vod novin a vyblejsk nás a druhej den jsme se vobjevili na první stránce.
LIDSKÉ TROSKY SE BEZCÍLNĚ POTULUJÍ V MĚST SKÉM PARKU hlásal titulek.
Jednou vodpoledne tam tak sedím hraju a přemejšlím že je možná čas přesunout se do Charlestonu a najednou si všimnu takovýho klučiny kterej mi stojí těsně u bubnů a civí na mě.
Hrál jsem právě Ridin on the City of New Orleans a ten kluk na mě furt čučí. Vůbec se neusmíval nebo tak ale ve vočích má takovej vzláštní voheň a jiskru který mi něco připomínaj. A pak zvednu hlavu a koukám že na kraji davu stojí nějaká ženská a když jsem se podíval blíž málem to se mnou seklo.
Nebyl to nikdo jinej než Jenny Curranová.
Vlasy měla na natáčkách a vypadala trochu starší a tak nějak unaveně ale byla to vona. Byl jsem tak překvapenej že jsem fouknul pár falešnejch tónů ale písničku jsem dohrál a Jenny přišla a vzala chlapečka za ruku.
Voči jí zářily a povidá ach Forreste jak jsem zaslechla tu harmoniku hned jsem věděla že seš to ty. Takhle nikdo jinej neválí.
Co tady děláš zeptal jsem se.
Bydlíme teďka tady řekla. Donald je zástupcem vedoucího odbytu u jedný firmy co dělá střešní tašky.
Žijeme tu už asi tři roky.
Jelikož jsem už dál nehrál lidi se rozešli a tak si Jenny sedla na lavičku vedle mě. Kluk blbnul se Sue a ten začal předvádět hvězdy aby ho rozesmál.
Jak to že děláš pouličního muzikanta divila se Jenny Máma psala že máš dole v Bayou La Batre obrovský sádky na krevety a jsi milionář.
To je dlouhá Historije já na to.
Doufám že nejseš zase v průšvihu Forreste řekla. Ne tentokrát ne povidám. A co ty. Máš se fajn?
Ale jo vodpověděla. Dalo by se říct že mám co jsem chtěla. To je tvůj kluk zeptal jsem se.
Jo. Že je roztomilej?

Moc. A jak se jmenuje?
Forrest.
Forrest vykulil jsem se. Tys ho pojmenovala po mně? Jak jinak zašeptala. Konec konců je napůl tvůj.
Jak napůl můj?
Je to tvůj syn Forreste.
Cože je můj?
Syn. Malej Forrest. Votočil jsem se a kluk tam stál a tleskal protože Sue předváděl stojku.
Asi jsem ti to měla říct vysvětluje Jenny protože když jsme se v Indianopolis viděli naposled už jsem to věděla. Ale já ti to nechtěla povědět i když vlastně nevím proč. Připadala jsem si tak...
Ty sis říkal Hňup a já s tebou čekala děcko. Dělalo mi starosti jak se vyvede.
Myslíš, že by to jako moh bejt idijot?
Tak nějak povidá. Ale jen se na něj podívej Forreste! Vůbec to není idiot! Chytrej je jak opice.
Půjde už do druhý třídy a loni měl samý jedničky. No věřil bys tomu?
A seš si jistá že je můj?
O tom není nejmenších pochyb vodpověděla. Až vyroste chce bejt fotbalistou nebo astronautem.
Znova jsem se na kluka podíval a koukám že je to silný zdravý dítě. Voči mu zářily a vypadal jako že se nebojí ničeho na světě. Zrovna hrál se Sue na zemi piškvorky. Ty povidám a co ten tvůj no.
Donald pochopila Jenny. Neví o tobě. Seznámili jsme se hned co jsem odjela z Indianopolis. Měla jsem strach že to na mně bude brzo vidět a taky jsem nevěděla co dělat. Ale je to hodnej chlap.
Bezvadně se o nás s Forrestem stará. Máme dům a dvě auta a každou sobotu nás vyveze někam na pláž nebo do přírody. V neděli chodíme do kostela a Donald šetří aby mohl Forresta poslat na univerzitu a tak.
Můžu se na kluka podívat? Já myslím teď aspoň na pár minut?
Jistě řekla Jenny a zavolala ho.
Forreste povidá seznamte se tohle je taky Forrest. Je to můj starej kamarád a tys dostal jméno po něm.
Chlapeček si sed vedle mě a prohlásil ty máš tak legrační vopici.
To není vopice ale vopičák já na to. Je to orangutan a jmenuje se Sue.
Jak se může jmenovat Sue když je to von?
Hned jsem poznal že můj kluk teda žádnej idijot nebude.
Maminka řikala že až vyrosteš chceš bejt fodbalista nebo astronaut je to pravda ptám se ho.
To chci vodpověděl. Ty o fotbalu a astronautech něco víš?
Jo tak trochu ale radši se zeptej svýho táty ten vo takovejch věcech bude vědět daleko víc než já.
Apak mě kluk vobjal. Ne nějak moc ale mně to stačilo. Já si jdu ještě hrát se Sue prohlásil seskočil z lavičky a Sue si pro něj hned vymyslel takovou hru při který Forrest házel deseťákem a Sue ho chytal do plecháčku.
Jenny mě s povzdechem poplácala po noze.
Někdy si říkám že to snad ani není pravda povidá. Známe se už skoro třicet let. Vlastně vod první třídy.
Stromama v parku prosvítalo slunce paprsky jí padaly rovnou do tváře a Jenny jako kdyby se v očích vobjevily slzy i když je měla suchý. Věděl jsem určitě že v nich něco na vteřinku bylo ale nevěděl jsem co. Prostě mám někdy pocit že to není možný to je všechno zašeptala a pak se nahnula a dala mi pusu na čelo.
Co jako zeptal jsem se.
Idioti řekla Jenny a brada se jí rozklepala. Možná že jsme idioti všichni vzdychla a pak se sebrala vzala malýho Forresta za ruku a vodešli.
Přišel ke mně Sue dřep si na bobek a nakreslil mi v prachu u nohou tabulku na piškvorky. Namaloval jsem do pravýho horního rohu X a Sue zas naškrábal do prostředka O a já si v tu chvíli uvědomil že nevyhrajem ani jeden.
Potom jsem eště udělal pár věcí. Jednak jsem zavolal Panu Tribblovi a řek mu aby ze všech zisků z těch mejch sádek dal deset procent mámě a dalších deset Bubbovýmu tátovi a zbytek posílal Jenny pro malýho Forresta.
Po večeři jsem nemoh spát a celou noc jsem proseděl a přemejšlel i když to mi obvykle tak moc nejde.
Dumal jsem vo tom že jsem zas našel Jenny a máme spolu syna a že se to třeba dá všechno do rychtyku.
Ale čím víc jsem vo tom uvažoval tím víc jsem si uvědomoval, že to nejde. A taky že to nemůžu svádět na to že jsem idijot i když by to bylo krásný. Že prostě tak to na tom světě chodí. Že tyhle věci se holt někdy stávaj a kromě toho když se to veme kolem a kolem klukovi bude líp s Jenny a tím jejím protože bude mít hezkej domov a dobrý vychování a školy a ne nějakýho kreténa za tátu. Za pár dní jsme se s Danem a se Sue sebrali a vodjeli. Nejdřív do Charlestonu a pak do Richmondu a potom do Atlanty a Chattanoogy a Memphisu a Nashville a nakonec dolů do New Orleans.
VNew Orleans každej sere na to co děláte a tak jsme se měli přímo parádně a každej den jsme hráli na Jackson Square a sledovali všechny ty vostatní podivný ekzistence.
Koupil jsem si bicykl s takovejma dvěma sajdkárama pro Sue a pro Dana a každou neděli jsme jezdili k řece seděli na břehu a chytali sumce. Jenny mi tak jednou do měsíce napsala a posílala mi vobrázky malýho Forresta. Na tom co jsem dostal naposled je navlečenej ve fodbalovým dresu. Znám tu taky jednu holku co dělá servírku ve striptýzu a jednou za čas si spolu někam vyrazíme a trochu si užijem.
Jmenuje se Wanda. Ale většinou se Sue a Danem brázdíme ulice Francouzský čtvrti a pozorujem cvrkot a to byste nevěřili kolika vzláštníma lidma se to tam hemží.
Některý vypadaj málem jak pozůstatky ruský revoluce , nebo co.
Jednou za mnou přišel chlápek vod místních novin že by vo mně chtěl napsat protože prej jsem nejlepší kapela vo jednom hráči co kdy slyšel. Vyptával se mě na všelijaký podrobnosti ze života a já mu to všechno vyprávěl ale nedostal jsem se ani do poloviny a von se zved že i kdyby to napsal stejně by tomu nikdo nevěřil.

Ale jedno vám povim. Když se takhle někdy v noci podívám na nebe a obloha je plná Hvězdiček nemyslete si že vo tom všem neuvažuju. I já mám sny jako každej člověk a někdy mě napadá že to všechno mohlo bejt úplně jinak. A že mi je čtyřicet a brzo přijde padesátka potom šedesátka a co pak? Chápete co chci říct?
Jenomže co. Třeba jsem idijot ale vždycky jsem se snažil dělat to co se má a sny jsou holt jenom sny že jo. A ať už to se mnou bude jak chce tak vždycky když se vohlídnu zpátky budu si moct říct že jsem aspoň neměl nudnej život.
Chápete co tím myslím?